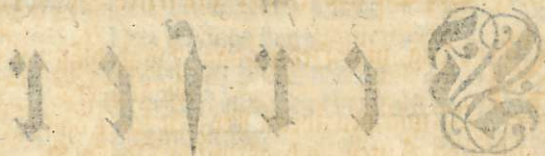

Samling
af
Serfer
på Svenska.
II. Delen.

Stockholm,

Tryckt och finnes til köps hos LORENTZ
LUDWIG GREFING, 1751.

Stamm

der Stamme

II. Teil.

Stochholm,

Verlag des Verlags des L. ORENTS
LUDWIG GRIFFING, 1774

G. P. En Skald talar til sina Berser.

Sod dag, min Heders-dag, hvad blås det nu
för wäder?

Alt mig den åhran sker, at iag i dag får si
Mig blifwa Autor, och at mina Berser bli
Inskrifne uti bok, och bundne in i låder.

I stackars Berser, som ei warit förr ur huset,
I dumma Infall, som ei annan fågring ha
In några twungna Rim i åndan på hwar rad;
Hwad oråd ta'n I er, at I wil ut i liuset?

Wet I wäl hvad det är för åfwenityr at waga
För eder stackars små, när som I kommen ut,
Och måsten undergå Censorens skarpa lut,
Som icke skonar Bers och Dicter som ei dåga?
Critiquen står här med sin knif och ögon skarpa,
Förlåter intet fel, det ware stort ell' smått:

Er tord' ei bättre gå, än det Choerillo gadt,
Hwars Censor tålde ei en illa stämder harpa.

I tron wäl kanske så: Oß går ei mera illa,
Än andre, de der ei hint längre up än wi
Uppå Parnassen af wår Swenska Poësie,
Och ha dock råkat ut för folk som dem ha gillat.
I tör' ock nämna ut bland denna tids Poëter
Mång Brudskrifts Autor och mång Råleks-Wise

Sméd,

Som ha fått allmänt ros , och blifwit tryfte med,
 Fastän de skrifwit ha en hop eländigheter.
 Men käre speglen er i Aquileji Berser!
 I ha'n ei än som de mer qvickt af Poësie:
 Er' ämmen, eder Rim är bara lapperi:
 Tänk efter, hwad hans Bers har måst stå ut för perser.
 Hwad hände? När han sist låt sin Thalia höra,
 Och tänkte Phoebos likt et Måsterstycke göra?
 Han sielf och Bersen hans de fingo sådant slut:
 Parnassen ropad': håll: Satyri huta'n ut.
 Han är ock blifwen sen så wahr af detta fallet,
 Att han sin Pegasus har alt jämt in på stallet,
 Och brukar honom ei, om icke då och då,
 När Skalde-ädran hans som hårdast tränger på.
 I wet ock hur' det gick med den sielfsköte Abbas,
 Som wille råtta up en stälter Maulolée
 Att tåcka Dorcas; Men han fick med nesa se
 Sin Berser hånas ut, och af hwar man begabbas.
 Hans häcklare wor' wäl, gu nås! utaf de smårrer,
 Och gjorde lifsom den, som sätter träck på fläck
 Så tiöckt, at fläcken skams för then påsatte träck;
 Ty mot hans lumpna Bers wor' Tadelarnes än wårre.
 Ty fruckten er I Bers, och blifwen heldre stilla;
 I ha'n en säker plats bland dambet på min hylla.
 I är' ei prydder nog för lärde Måns ondömen;
 Ty blifwen håldre qwar i edra förra gömen.
 I mörkrets ungar! Jag har sagt er som mig tyckes:
 Jag har ert öde spådt, och hwad I fån för slut.
 Jag har == hwad är det mer? I wiljen ändå ut:
 Nå, nå! Ja, ja! Gå, gå! Gå se hur det wil lyckas.

Samme Skald til Läsaren, om Dedication af des Bók.

När som en Autor hint at få sitt arbet färdigt,
 Och funnit at det är Publiquens öga värdigt;
 Så är hans första id, at leta sig en Man,
 Til den han värfket sitt då dedicera kan;
 Som har den myndighet, at namnet hans förswarar
 De fel, som, hända tör, Publiquen uppenbarar:
 Och som har pengar nog, at Autor i sin swett
 Må hafwa en förtienst utaf sitt lilla wett.
 Jag had' och liksåeds tänkt leta en Mæcenas,
 Som skulle hindra, at mitt werk ei mått' förklenas;
 Och skull' sen rikta mig, ell' skaffa mig en tiens, t
 För det jag satt hans namn näst Titulbladet främst.
 Mitt förtal skull' hans dygd högt öfwer skyen föra;
 På mykrets gyldne stol skull' jag hans säte givra;
 Hans Titlar skulle bli: Höghördig, måckrig Drörr;
 Högboren Jarlars blod, född til båd land och flott.
 Hans wisbet och förstånd skull jag så ståtligt prisa,
 At alt Platonis wett mot hans ei skulle spisa,
 Än fönt det kunnogt wor', at han ei lärdt et grand
 Mer än at skrifwa rent på Swenska ända fram.
 Jag skull' hans ädla stam med ferton abnor öka,
 Och utur hedna tid hans ätte- fäder söka;
 Fast wiste jag, at han af hela släkten war
 Den aldrärfste, som det ädla namnet bar.
 Jag skulle höja'n up långt öfwer andras wärde,
 Han skull' bli som et Skydd och Altar *) för de lärde.
 Jag skulle prisa'n wärd, at bli båd Marsk och Råd,
 Och blanda i hwar rad et ödmuikt Eders Nåd.

*) Ovid, Trist. Eleg. V. Unica fortunæ ara reperta meis.

När Boken sedan blef på band och blad förgylldter,
 Ho wet, om icke jag då blefwe wäl förskyllter:
 Och om jag icke sen för sådan använd flit
 Blef hos Hans höga Nåd Client och bel-Esprit.
 Med dylikt smickreri har Crassus ära wunnit,
 På sådant wis har ock Evander lyckan funnit:
 Narcissus, Theocrit, Martian, och mången an
 Ha endast genom ros och smicker hielpt sig fram.
 Jag har dem sedt då de gie fring och lyckan sökte;
 Jag såg hwad Altar som de stodo wid och rökte;
 Jag har dem sedt då de i lyckans sköte satt,
 Jag såg dem också sist, då hon sad' dem go-Natt.
 Men såsom Berser ei bli samre eller bätter
 Hwad Mæcenæ namn man främst på bladet sätter;
 Och ganska få de gie derföre knapt en plåt,
 Så har jag (med förlåf) tyckt at det ei är åt,
 At detta skante-werk åt någon dedicera;
 Men heldre låta det, som slike skrifter flera,
 I werlden stå sitt fast. Dock på det ingen må
 Om mig ell' werket mitt en sådan tanke få:
 Som skul' jag mena (som Poëtren måst år' sinte)
 At Werket är så godt, at det behöfwer inte
 At hafwa något hägn, jag derför endast wil
 Med några ord derom min Phebo skrifwa til.
 Jag honom tror om godt; han wet om jag gör illa,
 Så ber jag ei et ord, at han skal Versen gilla:
 Jag honom sudder gier, och ber at strycka ut,
 Och är då wis at få på Versen ricktigt slut.
 Om detta Werk ei är så til de lärdas nöje,
 Är det dock nog utaf, om det kan skaffa löje,
 Och gie et tidfördrif; Atminston' får man si
 Et prof emellan god och elak Poësie.

Hwärt ting sin nytta har; så har ock Boken denna,
 Hon längst är spådd förut af Romung Salmons pena*).
 Hon är som Böckren måst; ty det är icke nytt,
 Att måsta Böckren är' utaf et samre gryt.
 Ja första Titulblad gör oftast bokens värde,
 Man dömer tidt deraf, som wor' mer godt på färde
 I sielfwa Werkets kropp; men når det kommer fring,
 Så är det måst lappri, och duger ingen ting.
 De Herrar Critici, de få det ofta spörja,
 Som når de få slif Bök wet ei hwar de sku börja
 Att sätta tanden på; ty hela Bokens krops
 Är ifrån blad til blad med draswel fyllder opp.
 Men om wid denna Bök min läsar kund' insomna,
 Så wor mitt systemål doct til en del fulkomna:
 Min Bök wor mycket wärd, om hon kund ha den kraft,
 Att gie så ljuflig sömn, som Indianer fast.
 Läs, läs, min läsar, läs: du lär dig ei bedraga:
 Et infall här och der tör dig doct wäl behaga.
 Men om så är at du ei får här smak uti,
 Så gack och läs dig mått i tiöcka Scudery**).

TORSTEN
 RUDEEN.

Verldens Wanflighet.

Tröste sig på werldens nåde
 Hwem des art ei pröfwat har:
 Werlden gäckar lika både
 Den hon släpper, den hon tar;
 Och om jag tör säja't af
 Brår hon på det wilda haf.

Al 4

Haf

*) Pred. B. 12. Cap. 12. v.

**) Mad. Scudery har strifwit den ofantligt stora Romanen, kallad Clelie.

^{**} ^{**} ^{**}
 Hafsvet står nu tyst, och våger
 Vatnet hvarken af ell' an;
 Medan jag de orden säger,
 Sig en storm uphåfva kan,
 Som värt ömma sinne bryr
 Med mång tusend åfventyr.

^{**} ^{**} ^{**}
 Nu vil lyckan med oss spela,
 Tusend oss då hålsa på:
 Vil oss medhåll litet fela
 Vändas alla fötter frå.
 Och den förr wi trodde bäst
 Segdar oss sen aldramåst.

^{**} ^{**} ^{**}
 Värm en frusen orm i barmen;
 Drag en nedrig ur hans skarn;
 Begge gagna dig den harmen,
 Att du blir i samma garn:
 Brång uttydning, hat, förtret,
 Låna din misfundsamhet.

^{**} ^{**} ^{**}
 Första werldens gull har ända,
 Järn i flesta sinnen står:
 Clotho wistat om en slända,
 Som ock hat bland bröder sår;
 Att det en stor himmel är,
 Väl gå genom slift besvär.

^{**} ^{**} ^{**}
 Som et glas nu sken nu brister,
 Snöven smälter i en elf;
 Blådran mer än snart sig mister,
 Och en glöd sig tårer sielf;

Så förvandlas arm och rif,
Enö, glöd, glas och blådra lif.

AXEL DANIEL
LEENBERG.

Wisdom och Tapperhet.

De två, dem ei glömskan törs göra förfång,
Fast afvunden både med läck och med tvång
Som tidast påyrkar den saken:
Men glömskan ser rycktet hos dem stå på wackt,
Och wet, at hon fåfängt använder sin mackt,
Så länge den wackten är waken:
De två, som en jämnlif delaktighets Lott
I heder och höghet hos åran ha fått;
Än skönt de den förmånen winna
Med olika medel, och hwar på sitt sätt:
Den swåraste möda dock faller dem lätt,
Blott de til sitt ändamål hinna:
Den ene med wårjan förskaffar sig lof
Af åran, at uti des präktiga Hof
Så sate: den andre bereder
Sin wäg med sin penna til årans palats,
Och får der intaga hos henne en plats,
Som glindrar och blänker af heder:
Emellan de begge begynnes et lif,
Så håftigt, som gälde det enderas lif,
Men angick, hwem som af dem wore
Förnamst uti myndighet, heder och mackt:
Tre ting, som de taga så grant uti acft,
Som äro i werldene store.

Fru Tapperhet.

Jag frågar ei efter, om klippan är brant,
Om wägen är slipprig, om murarnas kant

Af få eller många försvaras.
 En Dese, som hårar förskräckt med sitt hot,
 Går jag med en slunga frimodigt emot:
 Din trygghet af mig bäst bewaras.
 När du intet wet af den ringaste nöd,
 Så felas mig dricka, så tryter mig bröd:
 Och när dig en dunbädd betäcker,
 Är stenen min puta, och marken min säng,
 Och himlen mitt täcke, och trumman min dräng,
 Som mig utur sömnen upväcker.
 Du äst wäl snart färdig med råd och beslut;
 Men sielf oförmögen at föra dem ut:
 Derom måste du mig anmoda.
 Du kan wäl upägga och reta til frig;
 Men när det då gäller, så flyr du til mig.
 Så lönes med otack mitt goda.

Fru Wisdom.

Jag är oundbärlig i frig och i fred;
 Ofunnighet, Lustarnas ursprung och qwed,
 Är endast den mig ei kan lida:
 Jag utsläcker ofta des lågande brand.
 Jag räcker åt allom min hielpsamma hand:
 Jag går långt; men aldrig för wida.
 Jag är som upbrukar en ntenskas förnuft,
 Och hwad som bör hållas för ledt eller liust,
 Med järnstyl i hiertat inskrifwer.
 Jag är Wetenskapers och Känsternas Mor,
 Som sätta et land uti wälstånd och flor:
 Jag upbygger hwad du nedrifwer.
 Går jag intet wara med dig uti råd,
 En äst du för långsam, och än alt för bråd;

Du sielf kan du dig icke styra:
 Jag gör dig försiktig; jag lär hur och när,
 Du kan och bör angripa fiendens här:
 Ditt mod utan mig är en yra.
 Hwad gagnade Krigshävar större til tal
 En sanden i hafwet? hwad grannlaga wal
 På folk, och på alt hwad til deras
 Utrustning erfordras? hwad at man i fält
 Sin krigsmacht uppå det försiktigste ställt?
 Om werket af mig ei regeras.

Slutet.

Fru Tapperhet war nu tilreds med sitt svar;
 Men just i det samma Fru Enighet war
 Dittkommen, i uppsat och mening,
 Att skilja den tråtan. Jag wet ei af hwem
 Hon derom fått kundskap. Straxt rådde hon dem,
 Att ingå en wänlig förening.
 Hon gaf dem en lära, som intet war half,
 Och tweedragten, som lik et aspelöf skalf,
 Blef jagad och förd sina färde.
 Kårt sagt: de förliktes. Om jag ei gör slut
 På sagan, så går hon för widlyftigt ut,
 Och får kanske ringare wårde.

Kärlek och Wänskap.

Aldrig blifwa någons träl,
 Det är för vår frihet strida.
 Sök den som dig hållst wil lida:
 Älska den som wil dig wäl.
 Ingen under of of winne,
 Wänskap mer än kärlek är:

Trogen wån och nöjsamt sinne,
 Ser det bästa jorden bår.
 Huru ofta får man se
 Största kärlek flocknad blifwa?
 När den skulle nöje gifwa,
 Bli deraf bedröfwelse.
 Allt sig ändrar jämt i byten,
 När man kärleks bojer bår:
 Ofta största fel och lyten
 Finnas hos den man haft kär.
 Kärlek sällan gör förnögd;
 Sinnets fel den mera öker:
 En som måst behaga söker,
 Har för möda minsta frögd.
 Rätt som man sig litet gläder
 Ett et gladt och gunstigt tal,
 Byts och wändes liksom wäder
 Allt det nöjet uti qwal.
 Wänskap binds af dygd och wett:
 Kärlek lönar ofta illa,
 När den wil of falskt inbilla.
 Swad man önskar icke sedt.
 Godt förstånd och hurtigt sinne,
 Skar wänskap dag från dag:
 Der wi kärlek icke finne
 Har dock wänskap sitt behag.

Ungdoms och Alderdoms Lefen.

Ungdomen.

Sät of springa, glättigt swinga,
 Nyttia Ungdoms wahren;
 Nöjen kännas ganska ringa

O de äldre ären :
 Ut i lust och kärlek leka,
 Ingen hugnad of förneka ;
 Lustigt siunga, dansa, gunga :
 All ting klår de unga.

Älderdomen.

Ungdoms lustan hos of ringa acftas må ;
 Ty wi hafwe lärde dem känna och förstå,
 Allt med dem ei är bewändt :
 Men som halm i elden tänd,
 Hastigt låga, aldrig daga,
 Lyckan hindra ; ofta plåga
 Dem, som sig til dem ha wändt :
 Och omsider når man dem nog nyttiat har,
 Lämna sällan annat än som ånger qwar.

Ungdomen.

All ting of til nöjen reta,
 All ting för of spela :
 Tid nog alfwarsamne heta,
 När of nöjen fela.
 Låt de gamla trumpne wara,
 Och utnötta hälsan spara,
 Hosta, ryssa, pusta, frysa,
 Knapt på munnen mysa.

Älderdomen.

Tag likwål du fåre yngling råd af mig :
 Lämna dårskap, innan den sielf lämnar dig.
 Wisshet låt dig leda få :
 Stadigt nöje följer då.
 Om du tiden rätt använder,
 Sådant dig til nytta lånder,
 Afwen når du blifwer grå.

Som

Kom fördenskul, Kom yngling i vår tropp,
Låt ditt sinne åldras långt förr än din kropp.

O. KOL-
MODIN.

En ond Förmyndare.

Han handlar rätt så väl och samwetsgrant som
bocken,
Som til en trågårdstrång låt leja sig af kocken:
Och då han åter, Fål, sallat och alt fördt fort,
Så krasde han och lön för arbet han ther giordt.
En del Förmyndare så samwetsömme äro,
Som thenne: hwilke sinordt sin' fingrar uti tiäro,
Och spåndt sitt samwet ut, at wagn och håstar man,
Förutan möda ther igenom föra kan.
De faderlösa små, kanske rätt uselt födas:
Fast theas egendom dock lika fullt förödas,
För kläder och för kost, för skötsel, låra, mer;
Allt föres dubbelt up mot thet som eljest sker.
En handlar, wandlar man i sken til barnens froma,
Med theas Faders arf, tils både frukt och blomma
Är liderligt försatt uti Förmyndarns flor,
Som swäljer stort och smått, likt Pharaos magra kor.
När både löst och fast så hwar om an förswunnit,
Om något mera sen i gömmor warder funnit,
Är det hans arfwode, som hast så stort besvär,
Att giöra huset rent, af alt hwad funnits där.
Så barnen myndig' bli sitt eget til at syta,
Så the en pappers bult emellan sig at byta,
En riktig räkenskap med många X för V,
Ther ser man tio för kalf, och ofta sju för tu.

Swið.

JOH. GÖST.
HALLMAN.

Omvikhet til hwad lefnadsfätt Barn äro fallne.

Din barndom han leker med pennor och penslar och krita,
Straxt til en Apelles dig giöra wil man sig beflita;
Men wet intet, at wid de himmelska bord,
Du är til en Klark både kallad och giord,
Alt dela åt själar Guds heliga Ord.

Du fiollar på gol^{**}swet din Morkår at fårt behaga,
Lar förklåd til kapp^{**}a, och klipper ut papper til fraga.
Straxt blir det beslutit, at du skal bli Präst,
Men Predikstoln blifwer en munstergill häst,
Din gnistrande brand blifwer fiendens påst.

Din tre-åra q^{**}wickhet hon spritter åt sadlar och hästar,
Du spås til Soldat, och gier hopp at bli en af de bästa;
Men himlen förvandlar ditt sinne och mod,
Och gör, at du utgiuter blecket för blod,
Lar fläder för wårjan, och papper för led.

O. WEXIÖ-
NIUS.

En Siömans olägenhet.

Den som of aldrasförest med båtar lärde wandra,
Han måtte mera mod och hierta haft än andra,
Alt han för haffsens diup slått ingen fasa bar,
Men med et bräckligt trå den stolta böljan skar.
Alt han, när skeppet hans af wågen börja skakas,
Ei til sitt fasta land sig wände strax tilbakas;
Men med et ofræckt mod sin kosa förde fram,
Fast wågen ifrigt slog och skölgde på hans stam.
Han hade rättlig då af rådsla kunnat bäswa,
När det förbistra' haf sin watten börja häs^{wa},
Och

Och vråka liksom bång uti des diupa vrå
 Sin sönderspridda våg til högsta himlens blå.
 Hwad får en Siöman dock för häpnad, skräck och fasa,
 När som å hwarje kant de stumma böljor rasa,
 Och skölja på hans skepp med tummel, gnall och gny?
 Nu ser han grundlöst diup, nu himmel, stjernor, skij;
 Der haffsens grymma våg på högsta klippan svalla,
 Det syns som himmel, jord, och alt begynte falla,
 Hans skuta runkar starkt, och skytlar mast och bord,
 Då Aeol pustar up utur sin strånga Nord.
 Nu ser han hur' et moln med storm och orvar' hotar,
 Strax der en annan vågg med rågn och våtska motar;
 Nu är han mycket glad at himlen ter sig hull,
 Strax slår en widrig pust hans goda hopp omfull.
 Om i hans segelfart då lyckan honom gynner
 En önskelig drifwand wind, som seglen maktlig stinner;
 Sell' växer strax en storm, med sådant brus och brak,
 Alt sist han med sitt skepp måst ynkelig gå i wrak.
 Rätt afwen werldsens haf sin böljand watten häfwer,
 Och med des lustars last war swaga julla qwåfwer.
 Wi måste bråttas där och tråla mången stund,
 Som bäst wi sinne högst så sunke wi i grund.
 Gåll den som med sin' år' wet stranden följa sakta
 Och sig för haffsens diup och grymma våg kan wakta!
 Den i et stilla lugn wet ställa an sitt lopp,
 Och ei sin stora wåf för hastigt hisar opp;
 Han är en wettig man, som wäl til hamnen hinner,
 Den i en rolig wiß sitt säkra tilhåll finner.
 En annan wåge sig å ofänd siö och sand,
 Jag rör min lilla båt ut med en stilla strand.

§! död din hugkomst mig behagar;
Hwad andre hos dig falla ledt;
Det fallar jag en lustighet;
Du mera du min kropp försvagar,
Du mera kraft gier du min siäl;
Du mer du ligger mig i minne,
Du mera hugnad har mitt sinne,
Du mera trifs och mår jag wäl.

* * *
Du sänker mig i jorden neder,
Men höjer mig til himlen opp;
Du luttrar synden från min kropp,
Och den til ewig frögd bereder;
Ditt mörker för mig til et lüs,
Din tysthet til et lustigt wäsen;
Mig för ifrån de jordska fiäsen,
Alt frögdas uti himlens hus.

* * *
Du lär mig til at se mitt inte,
Skönt än til årans högsta flint,
Jag genom list och lycka hint,
Alt dyrkas af de flyktigt sinte;
Och skönt wid sielswa månens ring,
Mitt namn för wett man skulle prisa,
Kan blott din hugkomst mig bewisa,
Alt alt mitt wett är ingen ting.

* * *
Ty Throner störtas och i grafwen,
Och Hieltar dö just liksom wi;

Man får dem knapt i Purpur si,
 Sin sista lag, än föra glafwen,
 Samt dyrkas, wördas på hwar ort,
 För'n de måst tåla wid sin sida
 Dem, hwilka deras lycka blida
 Förut til deras trålar giordt.

Du wisar mig wår werlds förmåga,
 Hwad löser sand den grundas på,
 Stönt efter den wi löpa så;
 Du leder oss at efterfråga
 En allmägt, som ei ändring ser;
 Du wisar oss uppå den ena,
 Som lifwet gier och tar allena,
 At han af oss må älskas mer.

Bli'r jag förtrykt af werldsligt lärde,
 Som ständigt laga, at jag må
 På deras wänstra sida stå;
 Då wet först döden rätt mitt värde;
 Til åra wandlar han min skam;
 Han slår min fiends högmod neder,
 Och mig til högra sidan leder
 I höga äresalen fram.

Du, som städs löper i din willa,
 Och giör alt hwad ditt hierta will,
 När lyckan säger ja dertill,
 Det ware godt, det ware illa:
 Pränt denna Reglan i din siäl;
 Den skal dig til stor förmån lända:
 Tänke alltid på din död, din anda,
 Så skal du alltid göra wäl.

Så kom : o ! död när du behagar,
 I dag, i morgon, som dig täcks;
 Du mer min lefnads räkning stäcks,
 Du förr du fyller ödets lagar,
 Du stäcke blir min eländstid;
 Jag fasar ei för dödsle-svedan,
 En tro mig fritt, jag har allredan,
 Mig uti tankan vänt derwid.

T. RUDEEN.

Sfwer samma Simne.

Nch! huru säll är den, som dörr förr än han dörr,
 Som i sin dödlighet sin dödlighet besinner,
 Och i et trofast hopp et himmelskt lif begynner
 Förr'n på des jordiska en ända döden gör.

Sfwer Canklers Festen wid Acade- mien i Upsala. 1749.

Hwi flagas denna tid, at tiden sällsam är,
 At lyckan flytt sin fos, at nöden hos oss hwilar,
 At nu ei annan wind än kalla Norden ilar,
 Och sällan annat gifs än olust och besvär?
 Hwi sägs at fordnä tid långt bättre war än vår,
 At förr Naturen mer än denna tid war bördig,
 At äran högre stän, och dygden mer war wördig,
 At solen längre bort nu på vår himmel går?
 Den flagan säfång är: In tiden har sitt pris:
 In lyckan allmänt gifs, och enskylt afwen winnes:
 In wästan liusligt bläs, än lugn och glädie finnes:
 In wären rosor bär på wintrens köld och is.
 Wi lämne annat alt, och se hwad skal wi ha,

Alt trotsa forðna dar: Wår ålder säkert segrar,
Och för mång annan tid sitt pris och wårde segrar;
Når wi des förmån rätt i ögnasikte ta.

Wi håpne, når wi se, hwad Lott of himlen giedt,
Alt Swea store Prints och Niss Alf Sürsten dyra
Med egen nådig hand tackes Phoebi rike styra:

Når har man nånsin slitt på Sala högder sedt.
Ja, lyckan har wist giedt alt hwad hon gifwa kan:
Hur' skulle Wisbet nu i Norden icke triswas,
Och alt hwad snille är widqwickna och upliswas,
Når store ADOLPH sielf sig tagit styrslan an?

JOH. G.
HALLMAN.

Om människans Aldrar, och
huru lycksaligheten i någonde-
ra såfångt sökes.

Jag gick om bord, jag hisad' ankar,
Mitt lefnads skepp gick ut på sig;
Och woro endast mina tankar,
Lycksalighetens fagra ö
En gång at lyckligt hitta på,
Och der mitt tiäll få neder slå.

* * * * *
Jag tog den kosa dit min slagga
Syckts peka åt en fager ort:
De sad' det landet hette Wagga;
Men jag mig sådan skynda fort;
Ty der jag hörde ömflig låt
Af spåda barnens skrän och gråt.

* * * * *
Jag grep mitt rohl och tänkte wända
Mitt skepp med mera sällar hand:

Jag

Jag til et rike strax ock lände,
 De nämde det Ynglinga Land;
 Där taltes mycken fara om:
 Jag tackad' GUD, jag sådan kom.

* * * * *

Wår resas längd wi strax föröfkte,
 Til Manland wi wår fosa tog,
 Der troddes få hwad som wi sökte;
 Men ach! hur' oss wårt hopp bedrog:
 Utaf alt argt en mogenhet
 Wi funno för lycksalighet.

* * * * *

Där blef så mycket ondt upspunnit,
 Där gafs åt odygd wackra namn;
 Jag önskte, at jag aldrig funnit
 En så örolig strand och hamn:
 Jag sprang om bord, jag skyndad' fort
 Med resan til en annan ort.

* * * * *

Strax Alderdomens kulna Rike
 I ögnasiktet fingo wi;
 De woro bleka liken life
 Så många som man där fick si;
 Des land war list et Hospital,
 Men snö hölgt båd' i berg och dal.

* * * * *

Jag gick likwål dit up på stranden,
 Jag såg mig om, jag satt mig ned;
 Jag under kinden stödde handen,
 Halst sorgde jag, halst blef jag wred,
 Alt jag så skyndat ort från ort,
 Och dock förlorad resa giordt.

* * * * *

Jag ropte: Ach! I gamle fäder,
 Som här med Silfver-Kronor gå,
 Och wäntan snart i fyra bräder
 På detta Riket skiljas frå,
 Ach! sägen mig, om I det wet:
 Hwar fins en sann lyckosalighet?

* * * * *

Jag rest fring lilla werldens delar,
 Ett nå lycksalighetens ö;
 Dock hwad jag sökte än mig felar,
 Jag wil af harm snart därför dö;
 Strax hör jag i den tyfsta dal
 Utas en Herde sådant tal:

* * * * *

Hvem är som sitt bekymmer öker,
 Och så fring werlden wisse res?
 Ho är, som sådant fåfängt söker,
 Hwad som i werlden aldrig gies:
 En liten lycka kan der nås,
 Men råtta lyckan aldrig fås.

JOH. OL.
 RUDBECK.

**Wid några Blommors öfwer-
 gifwande åt et Fruentimmer.**

Fäcka Blomster, snart försvinner
 All er fågring, prydnad, magt:
 Iris gör af er förakt;
 Ey den skönhet der uprinner
 Öfwerwinner
 Alla Blommor i sin prackt.

O. KOL-
 MODIN.

Mandoms och Lårdoms förening.

Sål kan med wärjans bara blad
 En friggman sig bewisa tapper,

Fast

Fastän han ei i Lärda papper
 Har lärdt förstå en enda rad.
 Men går hans oförstånd så wida,
 Att han alt bokwett platt försmår;
 Då tros, at han ei mer förstår
 Sin doppskön på sin wärjas slida.

* * * * *

Mång olård Kämpe håller för,
 Emedan han ei rördt med munnen
 Den ädla saft ur wishets brunnen,
 Att det hans swårdsudd stumpig gör.
 Han tror sin tapperhet förstås,
 Sitt hieltemod ha blygd deraf,
 Om han et rum åt lärdom gaf,
 Om tid på bokwett skulle fåstas.

* * * * *

Swårt om, man några hieltar ser,
 Som wisdoms miölk i ungdom druckit,
 Att när de swård i baljan stuckit,
 Och Mars dem någon hwila gier,
 De sina stunder liusligt nöta,
 Och ha sitt nögda tidfördrif,
 Ein sällskaps ro, sin hiernas lif,
 När de få lärda saker sköta.

* * * * *

Då wett och wapen fölgdes åt,
 Och mer än blotta tecken gälde,
 Stod werlden under lyckligt wälde;
 Ty Mandom war med lärdom sät.
 Men sedan brödren Riket delat,
 Att Mars gewären til sig ref,

Om boken Phoebus ensam blef;
Sen har på begges wälstånd felat.

Doct hafwa ^{* * *} wåre dagar sedt
Hos några få dem begge paras,
Och af hwarannan fäcst förswaras.
Där mandom giordt med lärdom ett,
Där båres hielte-namn med våtta.
Af swärdet boken får förswar;
Af Boken swärdet ögon har:
Så de hwarandras arbet lätta.

CARL GYL-
LENBORG.

En Dikt, om menniskans Lem- mars uppror emot magen.

Det war en gång (så börjas sagan
Om uppror fordom emot magen)
Att händer, armar, ben och fötter,
Ja hwar en lem af arbet trötter,
De lade råd. Om hwad? Jo om
I deras frihet dem tillkom,
Att åslas, fästas, tråla, slafwa,
Och knappast tacst för mödan hafwa:
När endast magen lat och kyndig,
Sig öfwer alla gjorde myndig;
Förtårde alt båd smått och stort,
Som dem så mycken möda giordt.
Först tegs, sen sårledes, togs snus,
Sen nyses, bugas och giörs frus,
Hvem som skull tala först. Sidst blef
Det foten pålagt; som straxt klef
Uppå en pall, der skrapar högt
En långer bugt, samt då han något

Med

Med titlar hwar ens stolta sinne,
 Bedt alla tåga, som wor' inne,
 Så talte: (ty i fordom där,
 Som wi, alt ågde tal och swar)
 Tånk bröder hur' mång trötta språng
 Jag gör, hwad wåg båd swår och lång
 Jag tråkar uppå is och snö,
 I sand och ler, frost, slagg och tö.
 Min granne, benet, ofta så
 Mig fölgt, at sielswa knått måst stå
 I gytlian: Bröder, ser man hit,
 (Han hade tagit af med slit
 Förut båd' sko och strumpa) seen
 Jag ber, hwad skada, bräck och mehn
 Jag lidit: här en tå är bränd
 En annan kyld, en splittra vånd
 Midt genom förblad, ses utaf
 Det stora årret här. Jag gaf
 Nyss Felttern pengar för at skåra
 Af den och denna listorn. Kåra
 Bror hand, kån dock hwad hornlist skinn
 Jag fått inunder sålan min.
 I förrgårs jag mig bröt så illa,
 At jag tils nu måst ligga stilla:
 Och det alt utaf fiås och vånn.
 Ja det som mig mer ångslar än,
 Är at jag kånt i stora knöln,
 At det plår giöra ondt som böln,
 Och förespår mig, at sidst i
 Podagren aldels wanför bli.
 Men hwarföre? (Jag snart af harm
 Ei sågatt kan) Jo, at en tarm,

En enda, en obäflig tarm,
 Ja sielfwer hennes Nåde, magen,
 Må fyllas ända up til kragen:
 Hon som så glupskt alt swäljer ner,
 Och lika girigt kräfwer mer,
 Går ej et ståt, tar ingen möda,
 Alt en omenstlig lystnad föda.
 Här foten medelst suckar bröt
 Af talet, smystade och tiöt:
 Ja sparkade sist af förtret
 Mot gälfwet så == Bror fot, du wet,
 Gad' handen, at slift håstigt gny
 Wi uti rådslag böra fly:
 Med saktmod wi oss bäst utlåta
 Om det, som bör oss allom båta.
 Du har nog sagt, wi ha nu hört
 Hwad stora skäl din vrede vördt.
 Men tänk at andre lida mer
 Kanske än du. Glöm ei, jag ber,
 Att när du springer, går och står,
 Jag uti alt hwad jag förmår
 Tar del uti din möda, men
 När ditt besvär har wändt igen,
 Och du får hvila, måst ei jag,
 Det ware sig natt eller dag,
 Båd sköta, plåstra och curera
 Så dig, som våra sysskon flera.
 Dock detta är ei sagt af mig,
 Som at jag slift förbräddt dig:
 Vår wänskap och vår skyldskapsband
 Gör mig dertil en willig hand.
 Jag kunde wisa ärr och märken
 Af köld och bransel: ja den wårken

Du

Du fruktar så, har sändt sin frände
 På mig snart i hwar finger-ände:
 Alf brått, får, skrämor, har jag mer,
 En någon, Bröder, utaf Er.
 Jag kunde ock med skal mig klaga,
 Att jag ei endast måste taga,
 Som J, besvär, at skaffa til
 Allt hwad som magen hafwa wil.
 Mig hennes Nåde anda för,
 Att bringat up til hennes dörr,
 Jag menar munnen. Jag har swedt.
 Och solat mig i hett och fett,
 Blott til at leta ut et stycke,
 Som titlat hennes höghets tycke.
 Och hwad til lön? Ei en gång tack.
 Men sådant alt är fåfångt snack!
 Wi hafwe alle wårt besvär,
 En mer, en mindre. Men såg, år
 Ei allas hug, at se des slut?
 Derpå bör ock wårt tal gå ut,
 Samt mogna rådslag. Mitt skal bli,
 Att wi oss sielfwa sätta fri:
 Hwar förjer för sig sielf, och gier
 Ei lata magen något mer
 Alf skatt och utskyld: Hon år af
 Ei bättre kött än wi: Hvem gaf
 Då henne rätt, at af wår swett
 Och blod få öka fläsk och fett?
 Det plågar sågas; Men hwad då?
 Det sågs wäl mer, som ei år så,
 Att magen gier oss alla näring.
 Ja, kanske när des Hof-förtäring

Gätt

Gått ríctígt ut, at hon af náð
 Och smálar til, af det fórråd
 Wi sielfwe skaffat, någon bit:
 Och at til lön, för all wår slit
 Och möda, hon, fast sparsamt nog,
 Gier något utaf det hon tog,
 Tilbaka. Nej == men det kan ske
 I Bröder skulle gierna se,
 Att någon få uti des ställe,
 Som delar ut wårt uppehålle,
 Och styr of blott för ordnings skull.
 I sådant fall === wår sal är full
 Af wårde lemmar == blygsamt han
 Här såg sig kring, om någon an
 Til åfventyres skull' gífa hwad
 Han sielfwer gierna wille ha,
 Dock trugas at mottaga; men
 Här tego alle. == Gode män
 Och bröder, för han fort, det torde
 Dock wara bäst, at wi så gjorde,
 Som sades först: bli alla líka,
 Lík höga, arma, stora, ríka;
 Hwar sörje för sig sielf, och föde;
 Hwar blifwe Herre af sitt öde:
 Och bör i ingens lydnad stå.
 Säg Bröder, är Er wilja så?
 Ja Bröder. Här skrek alle ja:
 De måste wíste ei för hwad.
 Tre gånger huf det sad', jag ber
 Så tala; men wardt tystadt ner.
 Tre gånger hiernan börja på
 Gitt kloka tal, men fick ej rå.

Förgåfves kroppens inra delar,
 Som kände bäst hwad honom felar,
 Hur alt bör botas, jämkas, lagas,
 Af alt til allas nytta tagas;
 Samt nogast wiste huru magen
 I des regering fölgde lagen,
 Och gaf hwar lem förutan fel
 Des af natur'n bestämde del,
 Ja, niöt deraf sielf intet mer
 En mödan, at gie alt åt fler:
 Förgåfves skrek de: wi ha votum
 Så wäl som andre, och in totum
 Nu protesterar mot hwad görs:
 Allt deras genspråk intet hörs.
 Det blef derwid: Så sagt som giordt.
 Tyrabend blef utropad fort.
 Hand satts i sida, foten lades
 På knät; hwar lem nu wille ha des
 (De nämde et frihet) sielfswäld: ja,
 De sielfwe hwad de wille ha
 Ei wiste: Allt war sorl och buller;
 Hwar fälades som han war fuller.
 I summa: Allt hwad nämnas kan
 Dröfande, nu bifall fann.

G. P. För dem som skrifwa högt i
 små ämnen.

Den frätande tid, som tårer alt och stundlig för til minnes,
 Att alt är idel wanslighet, som här på jorden finnes.
 De stora werldens underwärt, som trotsat tidens magt,
 Har äldren längesen förtärt och til et intet lagt.

Ei!

Si! menniskan sielf, den lilla werld, en ändring daglig finner:
 Hon kommer, växer, tager af, föråldras och försvinner.
 Ty tider, måna'r, da'r och år de komma och gå fort;
 All hållsa, starkhet, magt och pråkt af åldren tåres bort.
 Ja Kungariken de måst ock förändras och förfalla:
 Monarchren sielfwe måste mal och mott sin broder falla:
 Hwad under då, at smöret wårt, som war i sommars sårstt,
 Är nu på några Måna'rs tid allredan wordet härstt.

Swär Ja och Nej Til Iris.

Min Iris, när du wil til swär
 Din tacksa mun uplåta,
 Säg hwad dig Ja förtörnat har,
 Säg hwad dig Nej kan båta?
 När walet i din frihet är,
 Hur kan slikt swär dig tyckas bäst,
 Som dig ei någon förmån bär,
 Men mig oröar aldrumäst.

Slut för mitt råd ei örat till,
 Låt Nej i landsflyckt fara.
 För hända hiertat jaska will,
 Fast munnen Nej måst swara.
 Din mun skull ei förnedrad bli,
 Men ännu mer behaglig giord
 Om han det olag wore fri,
 Att hysa så förhatligt ord.

Din är ditt blomster i sin wåhr,
 Men sig en gång inställer

En höst, då all des prackt förgår:
 Då hos mig lika galler
 Ditt Ja ell' Nej, ditt Nej ell' Ja.
 Hwad nu din mun ei nämna tör,
 Ditt hufvud städse teckna skall
 När äldrens nick det jakand gör.

J. RISELL. **Et stadigt Sinne.**

Et sinne, som mot läck och påck
 Wid dygd sitt anckar fäst,
 Och ej med wäderhanars flock
 Går wraf för hwarje bläst:
 Det står som berg i böljan blå,
 Ei gifwer nånsin swigt:
 Sirener spela bäst de må,
 Det blir dock oberekt.

* * * * *

Den af slikt berg-art hierta har
 Han billigt skattas fäll:
 Wid lyckans mörkun-rådnad klar,
 Han tänker på des qväll.
 Ut werldsens fräs och gäckeri
 Han aldrig nånsin ler;
 Ei på et måladt Skilderi
 Sin ögon wäta ser.

* * * * *

Hvem därför är så ädelsint
 Och himlen tar wid ror:
 Och ei sin höga segel blindt
 Ut lyckans wind förtör;
 Han hwilar trygger inom bord
 För wäldsamt kaperi;

Han

Han winner wål tre skålar jord,
Och mera få ei wi.

Omiskhet i Wal af stånd och lesnadsfatt.

Naturen och ordningen dela
Sin gåfwor åt folket på mångghanda sätt:
Det skulle hos någon ei fela
Om man slika gåfwor blott brukade rätt.
Förderfliga osed, som sätter
Så mången från det han är årnader till,
Wid sådana tienster och Rätter,
Som han til at skiota ei kan eller will.
På mången, som född är til plogen,
Den oseden sätter Donaten i hand:
Den bättre skull tiena på logen
Får ofta at styra båd städer och land.
Den som är til Prästämne skuren
Bli'r ofta en toffrom och löslig Jurist:
Så grymt wi misbruka Naturen.
Kom Läsare, säg mig, om det är ei wist?
Ja mången swängt alafwen den dyra
Alt han får odödelig ära i fält;
Men skal han om annat bestyra,
Så blir med hans årfulla Ryckte bestält.
Mång tapper Soldat warit fäcker;
Men blir General utan wetenskap och skäl:
I harneskert mången är tåcker;
Men lyser i purpuren påfelig wål.
Ja, mången har suttit med heder
En Pastor, som sen blifwit ömkelig Bisp.

I ärliga borgare seder
 Har mången föraktat alt wäsend och risp,
 Om lyckan ei honom had' gifwit
 En prunkande titul och Riddare-hjelm:
 Mång Bonde har ärliger blifwit,
 Om äran i Nämnden ei gjorde'n til skälm.

Et nögd't Sinne.

§§ Har alltid lika nögd,
 Låt modet aldrig falla,
 När ångslan nådt sin högd,
 Så plågar himlen sedan skänka lust och frögd:
 När ödet fådt en tid
 Med lösa tömmar springa,
 Lär sielf Förshynen med sin hand
 Des walde twinga.

Et ådelt sinne ler
 Öt ödets blinda styrjel:
 Det roas när det ser,
 Hur lyckan stöter full den henne sielf tillber;
 När wänskap seglar full
 För ogunsts starka ilar,
 Wid hoppets ankar i sitt lugn
 Det sakta hwiilar.

Det bryr sig intet stort
 Om dummer hierna frönes:
 Om guldets öpnar port
 Til äran, låter last för dygden komma fort.
 En dygden i sig sielf
 Har ära och belöning,

Och undfar sidst af himlens hand
Sin ärekröning.

Min mening blir då den,
Ståds lika nöjder wara:
Den hålla för min wän,
Som alltid godt, men aldrig ondt bewist mig än.
För öfrigt mig ei bryr
Om alt hwad ödet hotar,
När jag på himlens allmagts hand
Mitt hopp fast rotar.

G. P. **Öfwer Wisdom och Dårskap.**

Stultorum plena sunt omnia: Cicero.

E Grefland fants i fordnä tid ei mera än Siu Wise,
Då wor' också de lärde Män i wördnad och i prise.
Men nu i denna senre tid, sen som så ganska mycke
Af allahanda Bockewett har kommit ut på trycke,
Hr klofhet worden så gemen, at om man skulle leta,
Så finnes knapt en enda narr, som olärd wille heta;
Ty hwar och en är Mästerklof: Så at man näplig nu
Uti et Kunga-rike widt skall finna Narrar siu.
Ach jämmer! må då wisshet ei blir ringa uti prise?
En narr är nu mer rar, och wärd, än de siu Greflands wise.

JOH. LOW. **Gamla och nya Werlden.**

Hwem tror wäl icke at wår tid är just förwänder,
Emot den förra tid, och at i alla länder
Nu går långt warre til, än nånsin förr har gådt,
Alt orätt öfwer rätt har öfwerhanden fått?
Här offras mennisko lif för högas äre-siuka,

De stora ha sin lust, at ringa folk upsluta.
 Hvem tadar icke på sin stackars nåstas bak?
 Hvem tar sig änkor an, och faderlösas sak?
 Här syns et sällsamt spel med runda lyckans häfvor,
 När tjenst och titlar fås för Mamonns lumpna gåfvor,
 När mången blifwer satt til det han ei förstår,
 När den som skada giordt liksom belöning får.
 Här tro och ärlighet man näpplig mera finner,
 Men list och falskhet ser man ofta framgång winner.
 En skicklig, flitig, flod, man ser tillbaka står,
 När skryt och dumhet prydd med nådvisshet framgår.
 Man tycker sig altså med lätthet kunna wisa,
 Att tiden är förwänd, at man ei nog kan prisa
 De gamlas tid, liksom den alltid warit god
 Fast jorden färgad war utaf oskyldigt blod.
 Wil någon efterse, hwad förna männer skrifu
 Om deras tid och folk, så lär nog tydligt blifu,
 Att ondt war mer än godt: Att våra fäders lif
 War då, så wäl som nu, et syndigt tidsfördrif.
 Det blir altså derwid, ehwad som hopen skrifer,
 Att werlden war och är til denna tid sig liker.
 Och den som säger nej, han röjer, det är wist
 Att han på kundskap har om förra tider brist.

J. W. B. Om Lycka och Fortkomst.

Som stilla lefnad blif min frögd:
 Jag wil ur stora werlden wisa,
 Och skada från min wrå förnögd,
 Hur andre efter lyckan sika.
 Jag utan lycka lycklig är,
 Sielf glad, och ingen til besvär.

Jag hatar, at med list och mynt
 Mig namn och kall och tråldom köpa.
 Jag låter andra oförhynt
 Mot åran fram til åran löpa.
 Jag wil ei lära at bli stor,
 Ty jag den konsten farlig tror.

AND. WAHL-
 STRÖM. **Menniskans Äldrens obestånd.**

Et ständigt obestånd i lefnadsåldren fins:
 Vid Barndoms åldren först wi swepas in
 i lunda,
 Sen kommer den, då wi i flåttian löpa blinda;
 Vid sednare man ondt, wid förra intet mins.
 Til Manna Åldren sen wi löpa innerfort,
 Då mångens odygds frukt med åren mognad winner,
 För'n dygden börjar på, til målet ondskan hinner,
 Til Z hint i det man A ei lära bordt.
 Vid andras mogna år har yran sedt sitt slut,
 Då frögd har obestånd, men sorgen ständig blifwer;
 Den åldren flygtig ro, dock ständig möda gifwer;
 Då arbet sälgs i grof, men hwilan i minut.
 Den hwhita Ålderdom strax följer deruppå,
 Som rått i krolug rygg, i swaghet styrka byter:
 Ny barndom smyges in och forna wishet tryter,
 Då tunga kroppen bör på trenne stolpar gå.
 Det obestånd och fins i lyckan, som är blind,
 Nu ha wi gunstig nog, nu åter widrig lycka:
 Bland springer hon som Rå, bland linrar hon wid
 frycka,
 Nu kråstegången går, nu seglar med full wind.
 Beskrifwa obestånd det blifwer alt för långt,

Man

Man bör om alla ting wid detta ämnet röra,
 Så wida alla ting til obeståndet höra:
 Det ämnet ymnogt blef, men papperet för trångt.

LARS JOH.
 COLLING.

Handel och Winst.

Snart tror jag hela werlden handlar,
 Blått kunde den en köpar' få;
 Mot pengar man ju alt förwandlar,
 Och wahrer jämt mot pengar gå:
 Man wågar lif mot fyra bräder,
 Man säljer guld och köper wäder,
 Man byter silfwer bårt för glas:
 Wi köpa alt, ja in til åra;
 Och tusend skuggor sidst of låra,
 Alt winsten är dock stoft och fnas.

AMER.
 BONGE.

Tide = Räkning.

Sinuten ganska snällt förswinner,
 En timma hastigt flyger bårt:
 En dag, som strömmen snart bårtrinner,
 En weckas lopp är mycket fårt;
 En månad går, och året skvider.
 Tänk wandringsman hur tiden lider!
 På tiden följer död; Men wet
 På döden följer ewighet.

T. RUDEEN.

Döds = Tankar.

Wandringsman!

Du förs ditt Facit ei på gunst och rikdom slå;
 Ty gunst är April-wår: et ofall den förringar
 Förr än du west et ord. Hr. Nummus gör sig wingar,

Han flyger bort, och dig i harmen låter stå.
 Låt andra lysa i den blanka lyckans wagn:
 Låt Förstar sina Glott högst stegra upp i wäder:
 Det gör dem ringa nögd. Et hus af fyra bräder,
 Skal til din säkerhet dig göra bättre gagn.
 Det är det hus, dit du i werlden flytter bo:
 Det hus, som dina ben i dödsens natt omfamnar:
 Det hus, hwari din pust och alt ditt arber hamnar:
 Fast ser det fastligt ut, der grov en säker ro.
 Låt sköld och wapn gny; låt höras åll och strid;
 Låt haffens wreda wåg med himlens sky sig många;
 Låt eld och rasig bläst de fasta bomar spränga;
 Du sofwer här med makt, och wafnar ei derwid.
 Men lar, då läras kan, din åndalykt förstå:
 Det skal dig säga hwad, hwar, huru, när, hwarföre
 Du göra skal, och hur din systor lyckas böre,
 Och ei en fingersmån från medelwägen gå.

O. KOL-
MODIN.

Lifwet en Wandring.

Så gå hwar efter ann wi bårt den dyra fården,
 Som läggs i waggan an och får i grafwen slut:
 Wi födas alle hit, at åter dö från werlden;
 Med flagan går man in, med ångslan går man ut:
 Och wägen löper fram til sielfwa döds hafs-stranden,
 Dels öfwer mödos berg, dels genom diupa sanden.
 Det kommer intet an på resans längd i tiden,
 På wandringens besvär, på mödans myckenhet.
 Här kommer an uppå, när resan är förliden,
 At man den rätta dörr ur tiden finna wet.
 Fördensfull nödigt är, at under hela wägen,
 Man om den ena sak sig måst gör angelågen.

Swes

Sv. FLOD-
MAN.

Sveriges oroliga krigstid, 1715.

Under och gynn hörs högt up i sth emot werldenes anda,
 Til Swea land, bes städer och strand sig stormerna wända:
 Rållswart natt wår förriga skatt wår lysande lycka,
 Syns sått mogt, förbunkla med kraft, och qwälja och trycka;
 Eld och swärd både styrka och flård, oförsonliga kämpa;
 Wilja i hast så löst som fast til markena dämpa;
 Gara med hot, at werldsens flot trycks darrande bugna:
 Efter omwä'r dock makliga plår alt bullrande lugna.
 Himlens Gud, hwars wäldiga bud hela jordena rör,
 Hwilkens hand öfwer fiöar och land sina heliga för;
 Mågtid i råd, som stillar af nåd de oroliga wägar,
 Wände i frid wår ängsliga tid, som hårdliga plågar.

JAC. FRESE.

För Swenska Språttöfwar.

Unglingar, om jag ei Winglingar skull sagt,
 Som ha'n för helgdags sed i wind och wädrät
 sprätta,
 När ålderdomens bruk I kastat i förakt,
 Fast i fåfånglighet I alt ert mode råttat.
 Vårt med ert wiss och hwås: den eld gier elakt os;
 Alt axlen med en bugt en grad til nacken höja,
 Det bår er Rang utaf en paware Swensk Fransos,
 Som inländskt oförstånd med utländskt flåd wil röja:
 Gnsfiädrens lek i mun? Tant hwad förtienst til heder!
 Had' I en fiäder till, så wor I lyckans smeder.
 I lären twiswels fritt min text och titul gie:
 Poëter smöga ner, och wåra nu som swampar;
 Man kan dem sällan grå, men tiöckt i funet se:
 Dock drar jag åsnan ej til Tings, fast hon mig
 trampar.

Jag

Jag ställer des beröm mig heldre för en regel
 I hwilkens bild man ser en stadighetens spegel.

JOH. IS.
 TORPADIUS.

Fabel.

När Lejonet, som Kung, af diuren fordrad' skatt,
 Han Råf och Warg til Upbördsmänner satt.
 Sen desse ämbetsmän en tid wid tjensten setat,
 Sågs de sin sak så wäl anställa wetat,
 Att de stenrikerblef, det ingen hade trodt.
 För Kulor, som de förre bebodt,
 I dolda hål och tysta gropar,
 Upbygge de Pallats och ståtta Slott.
 När Kungen sådant höra fått,
 Han sagde: det mig med nöje öfwerhopar,
 Att mine ämbetsmän i lyckligt wälstånd se,
 Allenaft det ei med mitt folks förtroel må ske.
 De två sågs medlertid en säter wänskap dyrka,
 Herr Warg af Råfwens list, Herr Råf af War-
 gens styrka

Sig ståds betiena fick,
 Att deras lyckas båt för fulla segel gick.
 Men detta wäld och swel omsider harm upwakte
 Hos dem, som Kung och land af hiertat niente wäl:
 Med klar anledning, goda skäl,
 För Kungen de upträdte,
 Att desse böswar ed och tro å sido satt,
 Och pålagt folket dubbel skatt.
 Bedröfwad Kungen blef, han teg en stund helt stilla;
 Den sielf upriktig är, tror sällan androm illa:
 Omsider brast han ut: Må ske at Riddar: Röd
 Stå i min tjenst, och äta af mitt bröd:

Rätt:

Rättvisan fordrar dock, at dem ei straxt antasta,
 Jag saken will i Dommarns händer fästa.
 Alt skipa lag och rätt, Herr Biörn bland diuren all
 Beflädde myndigt Domar-fall.
 Fiscalen samma tid en Hare had' angifwit,
 För det han underslef med några plantor drifwit.
 Han flagtes an, och nekte först sitt brott,
 Men sen han genom hot had' någon skrämsel fått,
 Bekände han sitt swef af blödighet och fruktan:
 Så äro hårda ord de blöda sinnens tuktan.
 Han dömdes då
 För sådan otrohet sin lön i galgen få.
 Sen kom en fattig hiort och sig för Dommar'n flagar
 Hur Warg och Råf för några dagar,
 Då de för hand sin upbörd haft,
 Och han had' skattat horn, som hiortar göra plåga,
 De äfwon lön för deras möda kraft;
 Men när han sagt sig intet åga,
 Med wåld och poef hans horn de brutit af,
 Dertil bewis hans sära hufwud gaf.
 Herr Biörn med rynkad must, den ämbetsifren tände,
 Til Herrar Upbördsmän sig wände,
 Och sade: Roswar hör, hwad nya har er bragt
 Alt på osskyldigt folk I grymma händer lagt?
 Med Nej och eder de på hiortens flagan swara;
 De bödo för hwarann at osskuld's wittnen wara,
 Och låfwad' fler bewis, at Domar'n förete,
 Om han, som syflor öfwerhopat,
 Dem upskof wille blott til andra dagen gie.
 Det tycktes ei utdraga tiden stort,
 Hålst hiorten ock på wittnen sig beropat.
 Så war det sagt, så blef det giordt.

Tmedlertid det wårda par
 Af stulne Gås och Får til Domarn skänker förde,
 Och som han afwenwål af wilddiurs Eynne war,
 Så undrom ei at slift des snåla hierta rörde:
 Hos wißa samwet ei rättwisn wårka kan.
 Ja Biörnen blef så mild, han sielf dem rånker lärde,
 At skaffa sig bewis af swagt men sinnekadt wårde:
 Hur Hiortar i sin brunst stött hornen af hwaran.
 Så war det sammanlagdt, när saken andra dagen
 Af Dominaren blef företagen.
 Först frågtes Hiorten: Ho hans wittnen wara må?
 Min hela släkt, sad han. Din släkt, Herr Biörn
 inwände,

Det skal du snart få swar uppå:
 De wittnen kunna ei för goda bli erkände.
 Nu will du bruka swel, som liusligt wittne bår,
 At all din klagan falsk och helt obillig är:
 Hålst troligt är, at skulden lätt kan hwålswa
 På dina wittnen sielfwa;
 Ly när de dig i brunsten mött,
 Är icke sällsamt, at de hornen af dig stött;
 Men Råf och Warg de släcktas ei så nära
 At de ju wål
 Skull med hwarannan så owäldigt witne båra,
 Om til sin oskuld de ei uptedt fulla skal.
 I stöd hwaraf min dom så måste falla,
 I från ditt åtal dem aldeles at friskalla.

Af det som sagan innebär,
 Man utan mycken möda lär,
 Hwad allmänt i wårt wäsend wäller,
 At winning wänskap underhåller.

Alt smårre tiufwar hängs, när store frie löpa.
 Alt man för mutor kan en gunstig dom få köpa.

SAM. TRIE-
 VALD.

Öfwer Kärleks Tråldom.

Til Clorinde.

Uppå ditt wålde ser, Clorinde, du en anda;
 Ditt wålde det så strängt du mot mig öfwat har;
 Sen hiertat blifwit fritt, som förr din fänge war,
 Kan mina bojor jag i seger-tecken wända.
 Så stor du förr min kärlek sporde,
 Så litet jag nu deraf wet.
 Du mig den största tjensten gjorde,
 När du tänkt giöra mig förtret.

* * * * *
 Öt ondskan din min frihet tack hembär,
 Jag henne mera nu än förr din kärlek skattar;
 När trygger jag åt tråtan skrattar,
 Som til min frid en orsak är.
 Du menar dock kanske, at snart få spörja,
 Hur sinnet mitt af tusend oro trängs.
 Ach! ja. Jag börjar redan spörja,
 Jag utan tåreflod kan aldrig gå til sängs;
 Ty ångren trycker mig helt stort,
 Att jag min arma tof, så ofta förr det giordt.

* * * * *
 De gunster, som jag förr hos dig så ifrigt priste,
 Mig gjorde dagen lång och natten utan ro;
 Men nu har nöjet fast hos mig sitt liufwa bo,
 Sen ondskan din til frihet wägen wiste.
 Och som igenom den min tråldoms kedia sprack,
 Så bör din ogunst mer än gunster ha stor tack.

En

Ly sköter jag alsintet om,
 Ehvem dig framgent färligt flappar.
 Jag glädes at jag från dig kom,
 Och vinner så i det jag tappar.

OL. KOL-
MODIN.

Tre Ting äro goda.

At alla tre ting äro goda,
 Et gammalt ordspråk säga plår;
 Fast mången twiflar, om så är:
 Hållt den som fått ell' kan förmoda
 Tre hårda skötar efter ann,
 Som alla tackas honom illa;
 Hans tycke wil ei språket gilla;
 Han det för sant ei taga kan.

Jag ei bestrider detta tycket;
 Man kan dertill wäl hafwa fog,
 Af onda ting är et alt nog:
 Der äro tre på rad för mycket.
 Doef låt of rått på språket se.
 Här talas blott om goda tingen;
 Om det som godt är, nekär ingen,
 Alt et är mindre godt än tre.

På bordet trenne goda råtter
 Förtiena ju sitt goda pris:
 En hungrig kan af tarflig spis
 Sig äta då fullkomligt mätter:
 Alt öfrigt är til öfwerflöd.
 Tre goda dricker törsten släcka:
 Tre goda plagg ens kropp betäcka,
 Alt han ei har af kölden nöd.

Tre

* * *
Tre upbud uppå Fastigheter;
När de fått mögnas natt och år,
Ens egendom då fast består.

Rätt lika så det förweter
Med den, som gistas tänker til.

Tre lysnings uprop ha den kraften,
Att han är wiß om sköt och skaften,
Och får då wigas när han wil.

* * *
Den der en god och trogen maka
Äf blida himlen hafwer fått,
Har nog utaf et enda godt.

Men tager Herren den tillbaka,
Så får han wäl en god igån;
Och om han denna äfwen mister,
Så kan han sköta der det brister,
Och söka tredie goda wän.

* * *
Så kan med döden ofta skiftas,
Så länge ämnen finnas qwar.

Doct den tre gånger ömsat har,
Han må wäl tröttna wid at gistas,
Ehuru godt det wara må.

Man säger godt är ei för mycket.
Låt wara; Men i detta stycket
Är trånne gånger nog ändå.

ELIAS
CERVIN.

Om Höflighet.

Det war i gamla dar en härlig ting at lefwa,
Då Adam utan frus sig roade med Eva;
Då den som ärlig war såg också ärlig ut,
Och en bedragare fick et bedrägligt slut. Man

Man talte som man tänkt, man lefde som man tänkte,
 Och den som något gaf, han det af hiertat skänkte:
 Hwar wänſkap wunnit rum, war alt båd tryggt och
 rent,

Och när man åter ſlogs, war det dock årligt ment.
 Men gamla årlighet, hwar har du tagit wågen?
 Din Residents, jag tror, är långt från of belågen;
 Det är ei mer i bruk at tänka, tala et:

Man wil ei hwad man wil, man ſedt ei hwad man ſedt.
 Ut wåſter ſkyndar man, när koſan är at öſter;
 När man ſkal höras långt, man brukar heſa röſter;
 Och den ſom wil ſig högt i Herreſåtet ſe,
 Han ſwår, han är och blir en ödmuſk tienare.

Man höſlig är och wån mot wänner och dwänner,
 Man hälsar ſom ſin wån och den man intet känner:
 Och den man aldrig ſedt man tackar för i ſior,
 Och ſäger: Ach! god dag min hiertans käre bror.
 Si! ſå har kärlek ren ſig bytt i käre ſeder:

Man wänlig är mot alt, mot alla wiſſas heder;
 Och när man gör förtret, man ber dock om urſåkt,
 Och ſkönt man ſtöts omfull, det ſker dock med reſpect.
 Den mäfte werld är ſå; men månn det är ſå illa?
 Männ all ſlags höſlighet man genast bör ogilla,
 Emedan den är ny och från et annat land?

En årlig örfil ſtår dock aldrig någon an.
 Upriktighet är dygd, det kan wäl ingen neka,
 Det altid odygd är, med ord och löſten leka;
 Men unna alla wäl och åſwen tala ſå,
 Bör och, om jag mins rätt, ſitt rum bland dygder få.
 När ådel höſlighet af gamla dygder lyſer,
 När ren och ådel ſjäl och höſligheten hyſer,
 Då bliſwer dygden tack, behagelig och hel;
 En grof, iſtadig dygd är intet utan fel. Men

ERL. FRIED.
HIÄRNE.

Menniskors olika Snillen.

Wi äre alle wäl af enahanda ämne,
 Wi alle på et sätt til werlden födas fram.
 Wi of för menniskor, och af den släkten nämne,
 Hwartil en Adam war den förste rot och stam.
 Dock är förundran wärdt, wi äre så olife,
 I wett och snillebragd, och andra gäfwors mått.
 En höger är, en låg: den fattige och rike
 Har wäl fått hwar sin del, men ganska olif lätt.
 Men måst är undran wärdt, hwarföre wi, som äga
 För alla diur, förnuft, olika skille fått.
 En alt ehwad han gör kan noga öfwerwäga,
 Med klofhet och förstånd urfsilja ondt och godt.
 En annan tankelöst i största faran ränner,
 Ur huglös och försagd, orwärdig, rådlös, dum:
 En redlig, ärlig, jämn mot wänner och owänner,
 En annan afwog, falsk och för rättwisans stum.
 En går sin jämna wäg, och trampar uppå slättian,
 En annan wänder sig hwart wind och wäder för;
 En qwick och flitig är: en trög och älskar lättian:
 En snygg, en ann sig ro i ofund gyttia gör.
 En wäger knapt et lod; en annan många punden,
 En lefwer blott för sig; en ann til mångas stöd:
 En unnar andra godt; en annan uti grunden
 Af bitter afwund tårs för minsta beta bröd.
 Uti en enda werld fins werldar många hundra,
 Som olift hwälfwas om, olika utgång få.
 Det intet hielpa wil at länge härpå undra:
 Wi skride til wårt mål, och dit wi ärnat, gå.

Men

OL. RUDBECK,
SONET.

Menniskans Lefnad.

Den mångom är til gagn, och öfwar så sin siäl,
Alt han gör alltid godt: den lefwer rätt och wäl.
Men den som later är, och ingen tiena will,
Har längre varit död, än han har varit till.

J. J. TOR-
PADIUS.

Bästa Folket dö snarast bärt.

Et träd, som fågnar smak och syn,
Med ljuflig frucht och tåcka blommor;
Som sträckt sin raka stam åt skyn,
Och grönskas i sin bästa Sommar,
För matfars munn i fara står:
Det fräts, det torfas och försvinner,
När multna stubben upskof winner,
Och flera wintrar genomgår.

Wår Mensko^{***} släckt kan deri se
För sig et slut af ödets lagar;
De lif som werlden nytta gie
Plå snarast ånda sina dagar:
När mången trött af tiogtal år,
Hwars matta hufvud ner åt lutar,
Likwål mot dödens styrka prutar,
Alt den ei på hans swaghet rår.

Förnuftet härwid föga wet,^{***}
Hwarthån det skal med tankan wandra;
Det tar sig liksom rättighet,
Alt på försynens wilja klandra.
Förundran följer häpnad åt,
Och tynger en så tryckand börda;

Men

Men måst til slut den domen wörda,
Som födt des sorg och wäckt des gråt.

JOH. TOB.
GEISLER.

Sfwer samma Sinne.

Så går det! himlens dunder-kilar
Slå hålst på lösbeklädder fram:
Då snöst = torr skate trygger hwilar,
Och bår sin gråa måfa fram;
Han står, och efter intet qwålier,
Drubbad många wintrar tålier.

* * * * *

En mordiff båkning under jorden
Har riftat kull mång dåligt slott;
Når ringa fåja fri är worden,
Och skönt helt duglös, länge stått.
Så brister då, (är det ei under?)
Hwad wi wårdera snarast sunder.

* * * * *

Naturens måsterstycken alla,
Är möjligt! at allenast är
För dem et här från stå til falla?
Hwart sku wi då slå vårt begär,
Når ödet of så hårdt bedröfwar,
Och hwad måst älskas, snarast röfwar?

O. KOL-
MODIN.

Om Siukdoms förstållning.

Det är en löslig sed dels Fruentimmer bruka,
Som hålla för förnämt at ofta wara siuka.
De tro sig annars ei från hopen skilde stå,
Om ei af klemighet de heders märke få.
Det är ömtålighet, om dem skal då förklara,

S. af Vers. II. Del. D

Alt

Alt af långt finar' art, än andra stöfket, wara.
 Sin plågar wårman dem, än något kyligt drag;
 Och hwar förändrad luft blås hålsan dem ur lag.
 Snart af en rörig spis de funna siuka giöras,
 Snart af et ord, en dröm, en liten skrämself röras;
 Straxt ändras blodens lopp, straxt giör dem modren
 bry,

Mot hwilkens aga de til tröste-flaskan fly.
 Et kliffigt festrings sätt giör dem wid droppar wana,
 Och droppar gerna sen på större supar mana.
 En matt och ärflös gång, et swagt och siukligt mål
 Skal wara wittne til hur litet hålsan tål.
 De friske främplingar och utan siukdom siuka,
 Som hålsobot hwar dag ur Apoteket bruka:
 De söka marterkrants af siukdom med all flit,
 Och sielfwe plåga sig til Läkarens profit.
 När de mot döden så sig tänka bäst förswara,
 Förswaga de sig mer och störta sig i fara.
 En tokot högfärds art! at wilja blifwa stor,
 I det man lifnar den i Hospitalet bor.
 Påß på, min käre wån, onödigt wis at spöka;
 Påß på, förbunden gå, och dig i förtid kröka.
 Kan hända Gud en gång giör alfwär af din lef,
 Och kröker dig i band med starka plåge-stref.
 När siukdoms bojer dig en gång med alfwär trycka,
 Du bindes wid en sång, ell' fiettras wid en frycka;
 Tid nog, at klaga då. War glad imedlertid,
 Och tacka för hwar stund du har för siukdom frid.

A. M. S.

Fabel.

Två wandringsmän, hwar på sin stråt,
 Af resan woro blesne trötte:

De

De fölgdes begge wägen åt
 Ifrån der de hwarannan mötte.
 Hwar efter hwiloställe såg,
 Och blefwo warse wid en lada,
 Alt der en liten hôtapp låg:
 Då blefwo begge mycket glada.
 Til skygd för regn den ene har
 En kappas fästas wäl med knäppen:
 Den andre äter blott och bar,
 Och had ei mer än wandringskappan.
 Och sade denne, det war godt;
 Jag ser, hwar jag beqwämligt hwilar.
 Håll sad' den andre, ei så brått:
 Och hastigt fram til ladan ilar.
 Just i detsamma kom ock dit
 Den man, som ägde hōet och ången:
 Han såg de hade någon split,
 Och kände straxt den ena drängen.
 Si! sade han, min Herre wist
 Mig unnar denna ringa gåfwa.
 Den andre sade: ingen brist
 Har den, som kan på kappan såfwa.
 Hör sade Herren, du, min dräng,
 Jag kappan, lägg dig uppå henne,
 Jag hōet til drängo't i din sång:
 Jag kanner dig, men icke denne.
 Döm, hwilken hade större skäl,
 Alt hōet til hwila för sig tigga:
 Den ene för at ligga wäl,
 Den andre blott at kunna ligga.

CARL JOH.
LOHMAN.

Fyra Årsens tider.

Dhet är en lustighet, wid gröna Sommartiden
 Se hur naturens brud i tåcka later går:
 Och sommar-lusten hel i alla lunder står;
 Dher gräs och blomster sig iflåda gull och siden:
 När foglars Hof-Capell, til himla Kungens heder,
 Ut lyfta sialen upp, i örat sänkes neder
 Dhet är en lustighet, at se om feta hösten,
 Hur drufwans stinna blod ur krama skalen ler,
 Hur jorden lanet sitt med ocker åter gier,
 Hur jordens åkerman til åkrens Herre rösten
 Uphåfwa; hur wår höst then spisemästar blifwer,
 Som menniskor och diur en dukad tafel gifwer.
 Dhet är en lustighet se isgrå wintren nalkas,
 Då sig wår trötta werld en nödig hwilo tar,
 Då man på isar, som på slipta speglar, far;
 Då andra tidens swett i winterns skuggor swalkas;
 Då himlen på wår jord med tusend ögon skådar,
 Och Julen sommar-lek midt mellan drifwor bådar.
 Dhet är en lustighet, at se om muntra wåren
 Hur gamla wintren fot för fot til grafwen går;
 Hur lifligheten lifsom up af dwala står;
 Ja hur Guds allmägt trykt sin bild i alla spåren,
 I them Guds rundhet sig til årets Fröning delar,
 Så at, så Kung som träl sin fågne-wisa spelar.

L. P. S. R. **Wid betraktande af et Benhus.**

Du skådar här en hög af raglar, knofar, skallar,
 Et fastigt sammamwraf utaf halsmultna ben:
 Et bister hus, der du tör blifwa jämwäl en,
 Af dem, som döden dit til långlig gästning kallar.
 Kom

Rom hit, du mattemat, märk din och allas anda;
 Betrakta wäl en sång, som mångom hwila gier:
 Tänk hwad för olift folk, som du här lika ser,
 Och tro, at samma kan dig för'n du tänker, hända.

T. RDUEEN.

En Dröm.

Det war ei längesen en gång när solens hästar
 Wid nedergången gaf än litet lius i wäster,
 Det jag dock ei med fog kan nämna lius; det war
 En blandad dag och natt, och namn af skymning bar.
 Man kallat' t skvallerstund, då plå mig lyckan sända
 När gäte-wis ibland, tils tid blir lius at tända;
 Men ensam war jag då, och hur min tankar drogs,
 Jag rådde dem ei sielf, de stulo sig til stogs.
 Jag tänkte många ting ur Nasos Skepna-skifte,
 Hwad öde Daphne led, hur mörksens Prints sig gifte:
 Hur Sielfsår blef en ört, hur Echo twina' bårt,
 Hur en blir wänd i björn, en annan i en hiort.
 Men när uppå det nåt fick fästa sig min tanka,
 Det granna nåt som Mars och Venus inneskränka
 Då halta Gudafined'n sparslaknet undandrog,
 Det felte föga ting, at jag ei oplundt log:
 Men åter mislynt fann, hur hon de Lådor hämnat
 På den som röjde sig. Dig wardt ei Phoebe lämnat
 När magt, dig anten sielf, ell dinom gifwa skydd,
 För Friggas illfäna straff: så illa wast du brydd.
 Du wast i ålsfog tånd, men alltid lyckads illa:
 De dina äfwen slift, ehwart de wända wille
 War alltid något nekt; nu war et widrigt prut
 Wid början af des eld, nu fölgt' et önskligt slut.
 Ach! sticker, tänkte jag, i himmelska Gemöte

Et, äch! så långvärat hat och nit i qwinno sköte!
 Det städje himlen ei. Men hwar är längre harm
 Att finna, än i en förtörnad qwinnos barm?
 Wal har wår klara sol mång tusend trokar åfat
 Kring himlens hwalv, sen han i detta gnabbet råfat;
 Men än har jag ei hört den dagen klarna opp,
 Som til et godt förstånd dem millan gifwe hopp.
 Fru Frigga, om jag törs; men hast jag orden hämmar,
 Om du förtörnad blir, för hända du mig klämmer,
 På föga bättre sätt, så jag den färden mins,
 Så länge rörlig blod i mina ådrar fins.
 Jag fick ei säga mer, det skedde fören jag trodde,
 En sömn uppå mig rann, min ögon sammangrodde,
 Halssekan slafnad af, mitt hufvud dignad nid,
 Att bli et örnegott måst armen kännas wid.
 Men Morpheus glömde ei min dwala gunstigt spåda
 Med sådan rolig dröm: emellan några bråde
 På et glest trädgårds plank, jag såg en lustegård,
 En gård, som trofsa kund den draken had' i wård.
 Uppå des rika trån sig rörde tusend tungor,
 De små horn-munnar liust instående med sin ungar;
 Men utom detta stimin en diupan tysthet war,
 Och hur jag såg mig om, jag fan der ingen far.
 Fru Frigga ensam gick, de spåda ympar sytte,
 Här oculerar hon, hon här en telning flytte:
 Utaf olika kön hon jämfår par och par,
 Ur Aspen grodd' en Lind, sig sielf ei håggen bar.
 Här systrar hon så nått de wäxterliga pilar,
 Med mång slags bäränd trån; der ser jag hafslen
 hwar
 Med liuffte trefnad wid en utwald myrten-gren,
 Cypress wid Säfwenbom, wid Gran en benhård Ehn.
 Swart

Swart synen tirad' fring wor' all' trå parwis stålte,
 Men Lagren ensam stod på wida flacka fälte;
 En Lager, hwilkens löf och Cattal-artad must
 Sig alltid lifa wor; Apollos största lust.
 Freu Frigga kom och och såg des löf och qwistar wåna;
 Hon sade: Mån jag ei skull kunna mig betiena
 Af så beqräm en ting, och döda alt det hat,
 Som jag så långan tid med Phoebus haft i fat?
 Det måste ske, hålst nu då han i middags lårder
 De swarta Morer med sin heta sackla tårder;
 Han skal ei weta hur, at när han kommer gån,
 Skal Lagren make fått, och han sielf bli min wån.

A. P. **Lycklig ungdom som bittida dör.**

Sårt lif bland hopp och frucktan hwålsfwer,
 Wår önskan och förslag där i
 Er måst, at kunna gammal bli:
 Naturen utaf swaghet skålsfwer,
 När döden löser lifwets band.
 Et yrt förnuft, på döden bannar;
 Men alt wårt knot på slutet stannar
 Deri, at wörda himlens hand.

Wår räkning et plår sällan göra
 Med all wishetens dyra råd;
 Fast det är högden af Guds nåd,
 At han ibland of ei will höra.
 En ber om lif och intet får:
 Den lefwer som om döden tigger:
 En Ussling med grå håren ligger:
 En ung och qwick ifrån of går.

Skal tidens flygt och lifswets möda,
 Skal werldens list och lyckans ras
 Vårt hopp ei kunna slå i kras,
 Och all vår lefnads lustna döda?
 En ewighet rätt skillnad gör:
 Gack ned i mörka grafwen skada
 En ung och gammal: lika båda:
 Den lefwat nog, som salig dör.

Swer samma Anne.

Wi råfne wi vår tid blott efter åretal,
 Och skatte lycklig den som högsta åldren hinner?
 Månn tiden gör, at man en större sällhet vinner,
 In den som skyndar of till ändan af alt qual?
 Ur silfwer-hwita hår, som åren på of samka,
 Et teckn at wi hår förutan sorger wanka?
 Vår tid of undangår, då medlen sökas ut
 Alt ernå det, som är vår önskans ögnamärke:
 Ja sielswa bryderiet at ställa dem i wårket
 Gör ofta på wårt lif et kårt och hastigt slut:
 Och om vår önskan nås, är sligt dock mull och wäder.
 Si det är alt hwaråt man sig i werlden gläder!

HEDV. CHARLOTTA
 NORDENFLYCHT.

En fri Tråldom.

Si tiene i werlden på mångbanda sätt,
 Och tråldom är blott den naturlige rätt,
 Som of uti födslen tilfaller;
 Vår siäl i et fångelse tilsluten är
 Och kroppen en tienande skyldighet bär,
 Til thes han af mödan blir faller.

En

En Konung på Thronen må ei kallas fri,
 Han går uti präktigt och högt slafveri,
 Hans trældom är större än andras:
 Bland hundra Betiente han sielf tienar måst,
 I lysande bojor hans frihet är fast;
 Wid ringaste utbrätt den Flandras.
 En hielte, som twingar båd städer och land,
 Och annans mans frihet tycks hafwa i hand,
 Är sielf uti fångenskap bunden:
 Han tienar sitt högmöd, all möda han tål,
 Alt winna sitt höga beswärliga mål,
 Som ofta är orätt i grunden.
 En Statsman bland fina och farliga nåt
 Bli'r snård uti floka, försiktiga siät,
 Så snart som en fogel i snaran:
 Han är i arrest, fast den synes civil:
 Det fordras ei mer än et lyckones ihl,
 Alt stielpa'n i yttersta fara.
 Så tråla wi alle på åtskilligt wis,
 Den ene för nödorstig föda och spis,
 En annan för wällust och ära:
 En lefwer i utwärtens trældom och twång,
 Af egne begårellers buller och bång,
 En annan måst bojorna bära.
 I alla de nöjen som menniskor walt,
 I hwart och et tilstånd som tiden har falt,
 Från Thronen til ringaste foja,
 Gå alle i trældom, i tjenst och beswår:
 Fast namnet af trældomen olika är,
 Så drager dock hwar en sin boja.
 Ho är som kan prisa en trældom för lätt,
 Sielf namnet utmärker et bindande sätt.

Som bår i sig sielf någon plåga?
 Här finnes dock en som är liuslig och söt,
 En tråldom, som friheten för i sitt sköt,
 En otvungen tvingande låga.
 En tråldom, der fången är Herre och fri;
 Der ingen från Kadjan wil lediger bi,
 Men trångtar än mer til at bindas;
 Der fångenskap början til segeren gör,
 Den segrandes frihet i bojorna dör,
 Och willigt i banden inslindas.
 Der wålde och tråldom aflösa hvaran
 Der hiertat belägges med strångaste band,
 Som dock äro lätte at draga:
 Der kärleken härskar med oinskränkt magt,
 Men sielf tar den ringaste regla i aft,
 Ut den, han befaller, behaga.
 Der hiertat är bundit och sinnet är fritt,
 Der lagen står målåd i ögonen blidt,
 Som lydes förr än han blir låsen:
 Der twånget är ofkändt och fruktan har flydt;
 Der all annan tråldom i nöje blir bytt:
 Slift är denna tråldomens wäsen.
 Som alle nu måste sitt fångelse ha,
 Så må man ju hålst dessa bojorna dra,
 Och wälja af tråldom den bäste.
 Säll, den, som har träffat et liusligt wal,
 Och är bland de lycklige fångarnas tal,
 Så at han är olif de måste.

C. J. LOH-
 MAN.

Förgånglighets Beträktelse af Årsens Tider.

Swart ut jag mina sinnen wänder

Så möter mig förgånglighet; Som

Som har sitt hus i alla länder
 Sen Mormor wår i äplet bet:
 Sen Eden en gång slogs i lås,
 Kan myckeln intet igenfås.

* * * * *
 När jag om wintren isen skådar,
 Den bro, som földen timrat har:
 Förgånglighet mig strart bebadar,
 Alt alt en lika anda tar.

Hur högt vårt wälstånds wäg sig wälter,
 Den lifwål som en is försmälter.

* * * * *
 Hon möter mig då jag om wåren
 I gröna lundar frögdar mig:
 Och ropar: Fåre du, se fåren
 Hur de gå här och roa sig.
 Men huru länge de ha gröddan,
 De med sitt lif betala födan.

* * * * *
 När jag om Sommarn liusligt qwåder,
 Och uppå jordens fågring ser:
 Förgångligheten til mig tråder,
 Och mig en bruten blomma gier:
 Dermed hon åfwen mig påminner,
 Alt all wår glädie så försvinner.

* * * * *
 När Hösten skakar ur sitt sköte
 Des mogna frukters ymnoghet:
 Gör mig förgångligheten möte,
 Och wisar mig min wansflighet.
 Som mogna äplen nederfalla,
 Så faller jag, och menniskor alla.

Om

Z. P. Om Förnöjligheten.

Förnöjlighet du min Gudinna,
 Hwar är din hemvist och ditt bo?
 Hwar plår du ha din största ro?
 Hwar står du säkrast til at finna
 På werldens wida torg och fält?
 Man dig med tusend konster söker;
 Men dermed blott sin längtan öker,
 Alt ständigt kunna lefwa sällt.

* * * * *
 Bor du i Kungars slätt och fästen,
 Der man kan utan möda få
 Alt hwad som ögat leker på?
 Ell' trifs du bäst i låga nästen,
 Der menlöshet i hiertat grov;
 Der hierta, tunga, tal och sinne
 Upriktigt yppa hwad derinne
 Uti des dolda winflar bor?

* * * * *
 Uti Palats där Furstar wakna
 Bland tusend nöjen dag från dag,
 Och göra af sin wilja lag,
 Der plår man dig så ofta sakna;
 Och röna med förundran stor,
 Alt du uti et ringa hierta
 Hos Damon eller Melicerta
 Så snart som ibland Kungar bor.

* * * * *
 Enär Orcaner häftigt hots
 De högsta träd at störta ned,
 Då stå de låga bäst i fred,
 Som sig i diupa dällder rota:

Den

Den minsta båt kan hamna snällt,
 När skeppet måst bland böljor hvalsflwa,
 Och för den minsta flippa skålsflwa
 På hafswets wida rymd och fällt.

Den som sitt hopp åt himlen riktar,
 Om han är fattig eller rik:
 I med och mot sig alltid lif,
 Och ei för någon motgång swiktar:
 Fast han ei når til lyckans högd;
 När han sig jämt i Dygden öfwar,
 Och sjukdoms plåga ei bedröfwar,
 Så kan han alltid wara nögd.

G. P. Om Warsamhet.

Fide, sed cui vide.

Tro ingen Jude på des ed;
 Ei eller Warg på grönan hed;
 Ei den, som pige-lån begär,
 Ei heller en som mycket swär;
 Ei dem, som tid och dagar wälja;
 Ei dem, som ros och smieker sälja;
 Ei tåckfat på et dukadt bord;
 Ei Hofmans söta smieker-ord;
 Ei eldblyß, som i fårren lys;
 Ei en ell' två natts gammal is;
 Ei tyster hund; ei näfwe-hot;
 Ei lå'нге knot; ei häste- fot;
 Ei mynt förutan korn och skrot;
 Ei unga Doctrars hälso-bot.
 Allt detta, liksom qwinno-tårar,
 En ärlig menniska snart bedårar.

He-

T. RUDEEN. Helenas råd til Gruentimret.

Spår hon, som i sin tid i skönhet maktlös het,
 För hwilken Trojas ståt är til en stenhög worden,
 För hwilken styrkan sielf, Achilles, kyste jorden,
 Gen Hector af hans stål fullstött i gräset bet:
 När hon sin födslodag siu gånger tijo sedt,
 Och nu bedagad fick i frid af mannen ägas,
 Kom hon en gång för när sin spegel, som det såges;
 Men hwad? Hon kom, hon såg, och dante alt med et.
 Des arma tårnor, (som slift folk gemenligt plår
 Nog siäsa wid slift fall, men föga ting förrätta)
 De löpa hwar om an, nu fresta det, nu detta,
 Inbördes hindra sig; den siuke hielplös är.
 Des strödde sinnen bli dock ändtlig sammankörd,
 Alt hon upwaknar, liksom af en dödlig swimma,
 Och ögat börjar kring i pannan sakta summa;
 Men höga himmel! hwad en lexa då blir hörd?
 O! mer än grymma, J, så öpnar hon sin mun:
 Med hwad otienstbarienst mänd J min ro förstöra?
 Mig en förtret, den jag mer'n döden skyr, tilföra,
 Och den jag gångit qwitt wid en så liuslig blunn.
 J sen det jag mig sielf längst öfwerlefswat har,
 Är ei Helena mer de Grekers stolta prydnad,
 Som med min fågring fördt all werlden til min lydnad:
 Jag warit har, men är ei mera det jag war.
 Mitt hår, som warit förr mång tusend siälars band,
 Min ögon, som lik blit ha giordt all werlden håpna,
 Min röst, mot hwilken nog sig ingen kunnat wäpna,
 Min kinder, som ha stått lik snö i purpur-rand:
 Min hals, min kropp, min gång, och hela Majestät,
 Som i förundran satt hwem blott mig ögna kunnat:
 Ach

Ach himmel! på hvad sand war all den ähra grundat,
Alt en så liten tid den planat ut så slätt?
Förtretna spegel, du har lärdt mig mer än klart,
Hur åldren utan nåd min raka rygg nedlutat,
Har druckit purpret af min läppar, och det sputat
J ögat åter in; har gjordt mitt hustruud burt:
Har sugit ur min kropp all orka, mårg och fast,
Att huden sid och tom om kind och haka flakar,
Att haljen wordet hes, at dö'en ur ögat tifar,
Och allt mitt sköna flydt, som jag det aldrig haft.
I Skalder, som så nog bemödadt eder fiår
Om denna kropps beröm, kom öppnen syn och sinnen,
Och se hwad wärdigt J mot eder möda finnen,
Och för så mycket blod, som för mig tappat år.
Om Menelaus ei ifrån sin ungdoms wahr,
Had wånt sig wid at sig i kärlek wid mig bygga,
(Den han ock endast tör på des åminne bygga)
Hwem skulle vårda mig i dessa winter-år?
Ty, Tärnor, fåra barn, försfiuter ei mitt råd;
När eder skönhet er til stält inbillning smeker,
Min fård er låra skal, hur åldren med oss leker,
Och hur det rådligt är i tid en maka få.
Er ungdoms mårgeon blir på Guda-wis tilbedd,
Men innan middag år begynner ifren slakna,
Mot qwallen måste J altar och offer sakna,
Och ingen ödmiut för er tröstel mer blir sedd.
När rätt för godset biuds, år bäst man köpet ger:
Hwad en gång flydt kan man mång tusend gång
förtrenta,
Och til en kropp, som har af tiden tagit lyte,
Kan kärlek wål, men knapt nå'n kärlig wända mer.
Ei mer än lårkan til en torr och asbrand quist:

Cu

En dafwa endast wid de blanka torn sig gläder;
 Men knapt en uggla wil til de förstörda städer,
 Och spinneln flyr det hus, som han ser hots fall.
 Det vill fast mycken dygd, och tunga maktlös söt,
 Om de sku hots er förstörda skönhets skada:
 Fördenskul önsken I er winter-dagar glada,
 Så skunden I er währ den glädien i ert sköt.

JOH. LIN-
 DEGREN.

Oro i werlden.

Så går wår tid uti sitt lopp,
 Och kastar of i många öden:
 Snart är man frist til all sin kropp,
 Snart gå wi ganska nära döden.
 Then Lagen är of allmän här,
 Alt råfna tiden i förändring;
 Wi måste mödas i wår wandring,
 Ha liten ro, men nog besvär.
 Emellan himlens runda blå,
 Ther många tusend stjernor blå,
 Och jorden, som wi trampe på,
 Thet stoft, hwari sig många sänka,
 Har obestånd fådt öfwerhand:
 Alt är i ändrings willerwalla,
 Och måste snart ell' sent förfalla;
 Fast menniskan yfres nog ibland.
 Wårt lif en oros circel är,
 Hwars medelpunct är sorg och möda,
 Som så wårt egit wälstånd tar,
 Alt wåra hiertan wål må blöda:
 Wi bo i sielfwa oros land,
 Ther ständig motgång wid of lådar,
 Hwar margsols ny oro bådär,
 Til thes of döden råcker hand.

Then

Then krona eller spira bår,
 Och then som städse förer plogen,
 Til ständig oro födder är,
 Thet ware sig i Hof ell' skogen.
 Så usel är hwar mennisko-kropp:
 Drolig blod i ådror rinner,
 Man stundom rys och stundom brinner,
 Ibland af ångst, ibland af hopp.
 Hwad är wäl då, som göra kan,
 Att mången will så länge söka
 Sin ro, ther man ei annat fann
 En thet, som kan wår oro öka.
 Wår jord hon är then lilla ring,
 Som utaf oro så är fuller,
 Att wi, förutan mycket buller,
 Knappt weta utaf någon ting.

J. J. TOR-
 RADIUS.

Förra tiders dygd och enighet
 emot våra tiders twedragt.

När werlden än i linda låg
 Och ofskuld fick des wäsend styra,
 Då had man ei förmärkt den yra,
 Som aldels bårtskämt menniskans håg.
 Men sen den falska årans ståt
 Och myntet blef til werlden födde,
 De menlösheten snart förödde,
 Och til fördärfwet hielptes åt.
 Mot säkerheten bruktes wåld,
 Upriftighet til fiällen sändes,
 Enfaldighet i högmöd wändes,
 Och wänskap knöts med förbehåld.

S. af V. II Del.

E

Då

Då såg man folk med sorger-rop
 Ifrån sin ädla frihet löpa,
 Att trygghet under öfret köpa,
 Det nöden hastigt bandt ihop.
 Sen fick man nya foster se,
 Då mandom och försiktigheten
 Förbandt den rädda menigheten
 Sig frälse-rum bland dygder gie.
 Dock gick det ännu tåmlig wäl,
 Så länge folket wiste dyrka
 Endrägtighet, et Samfunds styrka,
 Och hölt den för sin wälgångs siäl.
 Men tivedrägts roten snart blef sådd;
 Partier sattes uti wärde,
 Som, då de ymsom sig förtärde,
 Blef Nakens wälfärd sidst förrädd.
 Om ei den magt som werlden styr
 Med underwärf de länd bewarat;
 Ho skulle från fördärf försvarat
 Et folk, som sielf sin sällhet styr?
 Olycklig den som lefwa skall
 Och bära wittne til den smärta,
 Att egna bröder hafwa hierta
 Befordra allmänt olycksfall.
 Men himmel! du, som lefwer än;
 Låt folket ei af tivedragt tryckas:
 Låt snart det sidsta frö upryckas
 Utaf den rot, som är igån.

H. C. NOR-
DENFLYCHT.

Doris Kärlek.

I dag gier Doris bårt sin hand:
 Den sköna Doris, som så länge

Har

Har friat sig från kärleks band,
 Och med Minerva haft umgänge.
 I hennes Schola blef hon funnen:
 Af hennes wilja öfvervunnen.
 Hon öfvertygas nu på bästa sätt,
 Att kärlek ändtlig tager ut sin rätt.
 Det sägs, at Astrild trumpen gådt,
 Och aldrig af sin segrar skrutit,
 Så länge intet af hans skätt
 Har Doris hårdhet genombrutit;
 Men sen han wunnit hennes sinne,
 Som har så många skatter inne,
 Som qvinnors prydnad är och Nymphers präst,
 Så trotsar Guden dubbelt på sin magt.

Älskares Oro och Rö.

Öfware är wädret stilla,
 Än en älskare i rö:
 Snart han låter sig förwilla,
 Snar han åter är at tro.
 Än han ber, än han bannar:
 Än han gråter, än han ler;
 Men des hela oro stannar,
 När han sig sidst lycklig ser.

Sedolärande
 Mercurius.

Nemo sua sorte contentus.

Ingen är nögd med sin del.

När som et swart och beusand haf
 Will slå båd' skepp och gods i qwas,
 Då köpman swår, han wille byta
 Med den, som wägar lif och blod;

Då skull ei honom lust och mod
 Til detta grymma handtwärf tryta.

Soldaten, säger han, går på,
 Och hwad han må för öde få,
 Kan intet liknas wid min möda;
 Ty anten äran segren bär,
 Ell' kulan strar hans lif afstär;
 Jag måste mig med omsorg föda.

Soldaten onögd flagar sen:
 Jag vågar lifwet, arm och ben,
 Min lön blir hunger, wanf och lyte:
 Wälsignadt handtwärf har den man,
 Som sig med handel föda kan;
 Han får i ro et käftbart byte.

Den som skal wistas i en stad,
 Är sällan hos sig nögd och glad;
 Men skulle wäl på bygden triswas:
 En skog, en ång, en rinnand' flod,
 Skull friska up hans hela blod,
 Nu kan hans tråldom ei beskriswas.

När Landtman kommer in i sta'n,
 Är någon glad så är wist han,
 Ut hwad han ser han munnen myser;
 Där odygd göms i prast och ståt,
 Där följer smickran falskhet åt,
 Och slift i bondens ögon lyser.

Han menar den är Gud wist får,
 Som i et tilstånd kommen är,

Där

Där skörden fås förutan plogen.
 Om stackars jag skal födan få,
 Så måst jag jämt i tråldom gå;
 Mig plågar åker, ång och skogen.

Handtwärkarns öga afwugst ser
 På den, som rântan gifwer mer,
 In han med swett och wako winner.
 Den stackarn då för wißo tror,
 Alt nöjet i de skatter bor,
 Som han sig ei förwärfwa hinner.

En girugbuken, mammons trål,
 Som guldets offrat kropp och siäl,
 I skatten så sitt sinne gömmer,
 Alt althjamt han orolig är;
 Ny dag ny oro honom bär,
 Och natten han om pengar drömmar.

Gäll, säger han, den som har lärdt
 Et handtwärk, det är mycket wärdt,
 Han kan med sånger solen möta:
 Sen af sitt arbet trött och matt
 Han gläder sig åt hwarje natt,
 Då han får smaka sönnen söta.

O. KOL-
MODIN.

Sfwerflöd i Mat.

Swartil wäl gagna dock the mångahanda rätter?
 Är thet ei magen nog, at han sig åter mätter?
 Ther mår man bättre af och softwer wäl therwid:
 Men mycket froßeri skär af ens lefnads tid.
 Hwad annat tiena til de många slag och frydder,

En at man gör theymed then stackars magen brydder?
 Som, sedan han är mått, ock åndtlig kittlas skall;
 Ther lifwets nåring tå föråttar dödsens fall.
 Ty når et präktigt bord i all sin prydnad blånker,
 Hwad annat ser man ther än många dödsens rånker?
 Ther ligga i försåt, podager, feber, sten,
 Sicht, wattusot, colic, med håll och sting och flen,
 Och flera främpor til, så många som de slagen,
 Som man ther sätter fram, at öfwerlasta magen.
 Gant är, at många wäl af hunger hafwa dödt,
 Men flera hafwa sig til döds omåttligt gödt.
 Må man ei heldre sig för sådant tyg förwara,
 Och af sitt öfwerflöd til Hospitalet spara?
 Hwi skal man til fördärf misbruka så Guds lån,
 Och reta honom til, of taga thet ifrån?
 När måttligheten får wår Helse-Doctor blifwa,
 Och skålig sparsamhet of sundhets reglor skrifwa;
 Då är man ei så swag, så ofta siuk och blek,
 Och slipper kasta på recept och Apotek.
 Naturen låter sig med litet nog benöja,
 Men oordentlig lust kan honom likwäl böja:
 När elak wane sig ther fastar åfwanpå,
 Då kan thet litla ei för honom mer förstå.
 Då kan ei dagligt bröd til magens nödtorft spisa:
 Får man ei öfwerflöd af flera råtter wisa,
 Så är man tiggare och lider hungers nöd;
 Så flagar man, at Gud så osämnt delar bröd.
 Men om tu wiste rätt, hwad hunger är at lida,
 Tu skulle ei så snart om nöd af hunger qwida:
 Tu skulle wara nögd och glad med ringa spis,
 Och offra mer än nu, then Högsta lof och pris.

A. M. S.

Lagom.

Daphnis och Irene åslas,
 Och i kärleks smicker tåslas,
 Hvem som måtte älska måst.
 Lagom bäst.

Sprätthöfs lagen är besvärlig,
 Hårpung liten, Hatt förfärlig,
 Långer räck och stackug wäst.
 Lagom bäst.

Pål för Petrus wil ei wika:
 Den som kunde längst predika,
 Wore och den bästa Präst.
 Lagom bäst.

Mången Hielte af det slaget,
 Super uti drickes-laget
 Den omkull, som sitter näst.
 Lagom bäst.

Andra ha så brått at rida,
 Falla, stöta sig i sida,
 Och fördärfwa bondens häst.
 Lagom bäst.

Hos en wän wil Lycas wara,
 Men wet ei sin wäg at fara,
 Blistwer då besvärlig gäst.
 Lagom bäst.

Flickan snör sig smal och nätter,
 Biefs och granlat på sig sätter,

Twine

Twingar foten efter låst.
Lagom bäst.

* * *
Låt oss all ting genomleta:
Rö och arbet, Köld och heta:
Rågn och solsten, lugn och blåst.
Lagom bäst.

* * *
Hwärt man sina tankar wänder,
Har en flok, i alla länder,
Sig wid denna reglan fäst:
Lagom bäst.

Om Sorg och Glädie.

Som tiden tärer alt, så helar han ock alt,
Han skänker stundom in för sötma surt och salt,
Sträpt wänder åter om, slår bitterheten ut,
Upfyller glädiens mått, och gör på sorgen slut.
Så blandas godt och ondt, så delas frögd och sorg;
De finnas bägge fal på lyckans wärle-torg.
Om man til köpstad far, och handlar frögd sig til,
Så följer sorgen med, fast köparen ei will.
Du ting, hwar emot an, dock räcka hwar sin hand:
Beståndigt obestånd är begges fosterland:
Hwarsannars mor och barn, som födas och förgås,
Allt efter som på dem werldshyckens wäder blås.

H. C. NOR-
DENFLYCHT.

Kärlefsens egensinnighet.

Timantes påß man på at fråga,
Ja wet sielf ingen orsak til,
At Tirlis får min wänskap åga,
Och jag dig intet älska will.

Du

Du har förtienst så wäl som han;
 Men lycka, tienster, wett och möda,
 Ei någon eld i hiertat föda,
 Om hiertat sielf ei älska kan.

Wi rå ei sielfwa om wårt hierta:
 Det lyder blott sin egen lag.
 Det drar sitt nöje och sin smärta
 Alf eget tycke och behag.
 Förnuftet här ei mera rår,
 Hos den som wil des reglor följa,
 Än dämpa, tvinga och fördölja;
 Då gör det alt hwad det förmår.

A. WET-
 TERLING.

De Swenskas Mandom och Krigsåra.

I södra werlden ha de fordna tider undrat,
 Hwad folk i norden bodt, som haft et sådant mod,
 Det wida öfwergådt alt annat kött och blod,
 Och uppå jordens krets så många länder plundrat.
 Italien och Rom, de Grekers stolta städer;
 Europæ hela widd ha Öfwerbornas fot
 Sig underlagt, och fällt ehwad dem stadt emot,
 Som strömmar i sin förs, som eld i starka wäder.
 I de Morianers land regerat wåre Wänder,
 Och uti Asia ha wåra qwinnor rådt,
 Som uti hedenhös ur Swea gräntor gådt:
 Dock ei med råck och ten; med sköld och swärd i händer.
 Innu är roten qwar til dessa friska grenar
 I norden, hwarest finns det folkets ädla stam,
 Som uppå Martis ban så dristigt träder fram,

Som wore det af stål, ell' af Deucalions stenar.
 Wi manom eder hit, I Greker och Latiner,
 I flere som ha stridt med Yfverbornas män,
 Alt se dem i sitt land och kånna dem igån,
 På deras gårningar, på deras ord och miner.

* * * * *

Dundra och rida i mark, och sårta mot ifriga kämpar,
 Kasta full häst och karl i null och ewiga dwala:
 Storma med lod och frut de starka skansade borgar,
 Fålla med wårja och spiut, med hundrade jaga tretus
 send:

Rida i blod til knås, och ömsa sargade hästar,
 Ropa gå på, gå på och hitsa de kistliga buskar,
 Alt de rusa åstad och hugga ned fienden hoptals;
 Komma sen åter igån med frid, frögd, seger och-åra.

JOH. L. EKE-
 STUBBE.

Om Dumhet och Ofsicklighet.

Hur mången lefwer blott i orden,
 Som är i wårket lik et null?

Han nämnes wål för lifwet skull,

Men är en barlast här på jorden.

Hwad kan wål härtil wara grund?

Jo, annat är at nedergräfw

Och annat flitig omsorg hafwa,

Alt öka sitt beträdda pund.

JAC. FRESK.

Om Frihet och Landtleswerne.

När doct fåfångt alt, alt fåfångt uppå jorden?

Hwad kan oss då här et sanskylt nöje gie?

Singen för beswår ännu är friad worden:

Hwad har fordom skedt, som icke än kan ske?

Hög

Höghet kan en ei, ei rikdom båta,
 Under gyllen duk man sorgse hierta bår:
 Swarken gagnar le, ei eller gråta:
 Fåfångt, fåfångt alt båd gråt och löje år.
 Men at jag mig dock utaf min del må glådia,
 Wandrar jag min wåg och söker enslighet;
 Ensligheten kan min frihet mig tilstådia,
 Frihet föder ro och dödar all förtret.
 Nöjet är för alt en himmelsk gåsfa,
 Dock kan ingen någd förutan frihet bo;
 Frihet endast kan oss nöje låsfa;
 Nöjet endast kan i frid och frihet gro.
 Ach hwad volighet! på gröna tufwor sitta,
 Och på bygden bo och bli bland åkermån;
 Nyttia lyckans lån och nöjets dammar wittia,
 Bärja årets frukt och mångfalt få igån.
 Där kan man sin sorg wid plogen glömma,
 Och sin hålsa kan man där med arbet få;
 Uppå hårda strå om rosor drömma,
 Rosor drömma om uppå de hårda strå.
 Där må lyckan bäst förutan afwund fråmjas:
 Osuld för försåt och falskhet wara fri:
 Menlöshet med rätt, och rätt med sanning såmjas,
 Örligheten le åt list och lifmeri:
 Ondskan måste där til rygga wika;
 Misgunst, nit och wrede skingras under sky:
 Hånd med hat och hot och lögn tillika,
 Blefna utaf blygd och bårt til skällen fly.
 När wid dagens rand den gyllne mårgonröda
 Sig om trådens topp och bergens spetsar swängt,
 Daggen och förut har watnat jordens gröda,
 Samt på blad och blom sin pärl-droppar stänkt:

Börjar lärkan strävt sin wisa qwåda,
 Biuda herden med sin' hiordar gå i wall;
 Lustens fiäder = flock sig ömsom glåda,
 Mana Echos liud och bergens återsfall.
 Spåka fåren se'n i blomster = ångar beta:
 Gettren gnaga måß af sten och bergen grå;
 Och det spåda grås på ludna fullar leta,
 Ell' af blad och barr sin rika föda få:
 Herden medlertid dem sammanlåckar,
 Blåser i sitt horn, och där han ledsen är,
 Han de mogna bår i marken plåckar,
 Eller ock sitt namn i biörke = barken skår.
 När sig solen se'n til skymnings = dalen lutar,
 Bryter han sig löf utaf de gröna trä:
 Siunger så en sång, ell' uti hornet tutar;
 Under spel och sång han drifwer hem sitt få:
 Då ses herde = barn i marken springa,
 Lekar, lust och skämt i gråset börja på;
 Och herdinnor sig med herdar swinga,
 Intil mörkret täckt det wida wålsda blå.
 Bonden af sitt bruk, och wid sin slögd sig glåder,
 Gårdar om sin jord, sin åker, ång och by;
 Noga aktning gier på ondt och wackert wåder,
 Wet hwad göras skal i nedan och i ny.
 Snart för wättnets folk försåt han ställer;
 Snart han lustens få, och skogens boskap tar;
 Snart han grymma diur och biörnar faller;
 Sällan ledsnar den som något göra har.
 Stådsse han på lust, på wallust aldrig tänker,
 Aldrig han sig twår med röda drufwors blod;
 Öfr han ei til påß, och något honom fränker,
 Styrker han sig hålst af rena fällans flod:

Och

Och fast han sitt bord ei präktigt dukar,
 Han bland blomster dock har bryta lårdt sitt bröd;
 Måttligheten han för krydder brukar;
 Och hwad gagnar dock et syndigt öfwerflöd?
 Hwad lycksalighet, hwad glädie, frögd och fromma,
 I de låga Diäll och tysta hyddor bo!
 Där som frid och lust på törne-buskar blomma:
 Säkerhet och hopp på gröna ångar gro.
 Fåfångt, fåfångt må alt annat heta,
 Intet nöje jag förutan frihet wet;
 Gåll den nöje lårnt i frihet leta!
 Hwila är hans sömn, hans arbet rolighet.

Om Förfarenhet.

Förfarenhet du tidens stöd,
 Som håpnar ei i lust och nöd,
 Skönt alt i tusend hwoirflar hwoålfwer;
 Fast dunderslag du smålla hör,
 Så wet du dock hwad göras bör:
 Ditt ädla mod för intet skålfwer.

* * * * *
 Låt tusend illgrepp läggas an,
 Låt alt hwad fasa nämnas kan
 På mulen himmel ilning wåcka:
 Ditt göremål du wet förut,
 Och gör i tanken moget slut,
 Alt ingen oro kan dig skräcka.

* * * * *
 Du famlar icke efter mull,
 Du wet at skilja stoft och gull,
 På alt et riktigt wårde sätta:
 Om alla ting du grundat spår,

Ditt

Ditt öpna öga aldrig får
 Af otänd fittslighet sig mätta.

I alla stånd du gifwer ätt
 På det som äger största magt,
 Et tofugt wäld dig aldrig tvingar :
 Du bygger aldrig hus på sand,
 Ditt sinne ei af flyktig brand
 Sig tumlar om på yrhets wingar.

Du nog må kallas tidens lius,
 Som up från högden ned til grus
 Kan noga alla ting betrakta,
 Och lämna dem sitt rätta stän;
 Du gör din tanke sund och ren,
 Och kan dit wäl från ofall wakta.

Din lära om all slughet vår,
 Den som wil följa dina spår
 Man både klost och lycklig skattar :
 Försiktighet wid hiertat binns,
 Allt hwad i ordet Sålhet finns,
 Med lyckans armar du omfattar.

O. KOLMODIN.

Winet's Kraft.

Wine är wäl starkt, som wett och sinnen dödar,
 När thet i branta fall förståndet öfwerflödar :
 Då blifwer Herre, träl, rik, fattig lika god ;
 Thet gifwer allom frögd, lust, styrka, manligt mod.
 En gäldnär all sin sorg och många skulder glömmert;
 En tiggare om guld och penningpåsar drömmert :
 En fänge tycker sig på Konungstolen gå ;

En

En Konung ligger lik en fånge ned i vrå:
 En Dwärg af winet glad med Resar wägar strida:
 En rådd tå fattar mod, och törs wäl kämpar bida:
 Then sällan öpnat munn gör winet talefrom:
 En Konung glömmmer tå sin krona, swärd och dom.
 Win sliter starka band hos wänner, släkt och bröder:
 Thet blottar ofta swärd och wäller många döder:
 Gör honom gismild nog, som nykter aldrig gaf:
 När Winet bårta är, wet man thet intet af.

J. T.
 GEISLER.

Om Ödet.

Hwad öde? Ödet är en dröm,
 En fåfång tokars tanke-ström,
 Som mången dāvar än i dag,
 Alt han ei ser naturens lag.
 Kan ei förnuft och råda mer,
 Så undrer ei, at jag åtler
 Begāran wår, som retar så,
 Alt många rätt som willdiur gå.
 Jag gör hwad helst mig faller in,
 Til nöje står min hug och sin:
 Om lyckans blinda tårnings spel
 Mig gifwer min bestedda del,
 Och det skal hānda, hwad som sker,
 Jag åt min lycka gerna ler;
 Den ware ond, den ware god,
 Hon ei bekymra skall mitt mod;
 Ty när som jag arbete will,
 Hwad jag skal få wäl faller till.
 Men håll! som hwar en ställer sig,
 Så blir hans lycka: tro du mig.

Of

Öfwer en Bandhund.

Kom hit I största werlds Statister,
 Kom hit båd Philoloph och Präst:
 Kom Advocater och Jurister,
 Kom hwem som läst och intet läst:
 Kom hit och lär den kånst jag wet;
 Ty fast jag här står läst och bunden
 Och skall förtiena mat med munnen,
 Öker det dock med försiktighet.

Jag wet hur man skall tiena två,
 Och bägge lika wäl behaga:
 Jag wet hwad mått man ock bör taga,
 Alt winna det man syftar på.
 Jag wet min husbonds nytta söka,
 Min matmors nöje åfwenwål;
 Ty ser jag deras gunst sig öka
 Mot mig, som är en ringa trål.

Jag känner noga alt det folk,
 Som här igenom porten kommer:
 Ibland jag ganska håstigt brommar,
 Men är ibland en tyster tolf.
 När tiufwar wilja sig insmyga,
 Så håller jag mig ei förskont;
 Men wet dem munwigt öfwerlyga,
 Alt de ä' sinnte göra ondt.

När Farträr, Pålskar sig inställa
 Med Ålpe-spel och Björne-sång:
 Då börjar jag at håstigt gnälla,
 Så at de måste gå sin gång.

När

Når tigger'n kommer tyst och lutt,
Och tanke det är Allmosdag,
Begyinner jag eländigt tiuta.
Så gör jag husbond alt i lag.

Men får jag se en artig gumma,
Som kan berätta matmor nytt;
Då plår jag mig med flit försumma
Då är min hämd i nåd förbytt.
In mer, så ofta jag får höra
En wacker Herre komma hit,
Som har med husbond ei at göra
Så ligger jag och tyst med flit.

Jag nåns ei husbonds ro förstöra
I det som matmor göra kan:
Han har desutan nog at göra,
Bekymmer nog den stackars man.
Och när jag kan min stek-bit få,
Så må wäl husbond ligga inna:
Jag wet min matmor är en qwinna,
Som wäl förnöjer folk ändå.

HEDV. CHARLOTTA
NORDENFLYCHT.

Om Bien.

På denna wida kretsen *) ligger
En Monarchie af gammal frägd,
Som aldrig hielp af grannar tigger
Wid hwarken fredsslut eller frägd.
Den dem från början gifna lag
De aldrig ändra eller bryta,
Af enighet de kunna skryta.

S. af V. II. Del.

F

Och

*) Fullers Trägård.

Och många flera dygders slag.
 Den Drottningen, som dem regerar,
 Frivillig lydnad af dem får:
 Hon deras släkte sielf förmerar,
 Sextusend lif, hwart enda år.
 De äga slit och sinnrikhet,
 I byggningskänst, i hus och wåning:
 Producten där är wax och hånning:
 En hwar sin systa göra wet.

N. Eldh.

Om Heder.

Du stolta mod, som himlen storma tänker,
 Du Riddar-hjelm, som af bedrifter blänker,
 Du Snilleskraft, som alt begripa tror:
 Kom hit en stund från alt ert prål och glitter:
 Hwad tron I wäl, om man Er wisa gitter
 En heder, som förutan Er är stor.

Alt gå sin werld igenom tyst och stilla;
 Dra syflor nog; men ingendera illa;
 I ringa stånd til Rikets gagn förmå:
 Allt fåfång glants med nöjsamt mod förakta;
 Ståds göra godt; men dock så tyst och sakta,
 Att knapt sig sielf man låter det förstå.

Ach! sägen I, hwad will slift prat betyda?
 En ringa: ach! skal äran den bepryda,
 Hwars lif går bort hel mörkt och utan ståt?
 Ja wist, godt folk: förtiensten kan ei döljas:
 En ärlig man och äran måste följias,
 Som åkts par: de skiljas aldrig åt.

Dödd.

Ödödligt Namn.

Den et odödligt namn i werlden tänker årswa,
 Han måst med bök och swärd det söka at förwårswa:
 Förtv odödligt namn ei födes när en föds,
 Ei skrifs på allas graf, som utaf döden öds.
 Men den med egen dygd sin Faders dygd föröfker,
 Lär seder, språk och alt hwad man hos lärda söker,
 Han wisar at en örn har ingen dufwa flåckt;
 Men Lejon Lejon födt, som är af samma slåckt.
 Ty den från barndoms tid på dygdeswågen wandrar,
 Den boken tar i hand, som mod och blod förändrar;
 Han finner dygdens lön och sig odödlig gör,
 Des minne lefwer qwar, när han af werlden dör.

S. ÅKERMARK. Obeständighet.

Alt är i lopp och flygt, alt ändring underkastas,
 Allt står i obestånd, alt har sin wårplingstid;
 Dock menniskan uteslät är bland alt i werlden wid,
 Som ståds hör dödens hot, och tidt til grafwen hastas.
 Allt födes til at dö, alt drifwes til sin ända:
 Hög, låg, swag, stark, rik, arm, flöt, töt, siuk, sund,
 ful, skön,
 På dödsens wädje-ban måst wänta lika lön:
 Så må då på sitt slut hwar en sin tanka wända.

Dygdens belønning.

Sörgåfwer söker tankans frast,
 Att sällhet uti dårskap winna:
 När hon tror söta druswor finna,
 Så smakas idel bitter fast.

Men dygd all sällhets äfta moder!
 Rent nöje finnes i ditt bo:
 Ett dig bör resas ärestoder,
 Du ädla sinnens egen ro.

* * * * *

Du gier oss håg för wett och swett,
 För wisshet, slögder, mod och styrka:
 Du lärar alla, som dig dyrka,
 Med liusligt twång at tänka et:
 Du folks och länders wälgång föder:
 Til Riken har du grunden lagt:
 Du throners tyngd bäst understöder:
 Du öfver deras högd och magt.

* * * * *

Du riktar sinnen innom sig:
 En fattig äger uti källor,
 En träl i hunger, släp och bājor,
 Swad Kungen önskar dagelig.
 Du flipper sselfswälds snabba wingar:
 Och när förnuft gier wilsan lag,
 När ingen lusta själen tvingar,
 Då alstrar frihet kårt behag.

* * * * *

Fastän ditt glada sinnes frid
 Dig lönar riklig för din möda:
 Fast äran är ditt arbets gröda,
 Som blomstrar i och efter tid:
 Likwäl du bör med heder krönas,
 Ditt namn med wördnad nämnas skall.
 Et rike, där ei dygder lönas,
 Det reder til sitt eget fall.

O. KOLMODIN.

Döds - Beträktelse.

Den stränga dödsens Lag kan ingen undanwika.
 Han tvingar ond och god, en fattig med den rika.
 Han fastar alt om bord, på bårens lilla båt,
 Och på hans tysta fiord måst alle mötas åt.
 Det fastar wist uppå, när döden sig bestallar,
 Och bryter in med wäld igenom lifwets wallar;
 När kroppen tärkas ut af sjukdoms eld och brand;
 När trådar slitas af på fåra lifwets band;
 När utaf dödsens qwal i kroppen själen ångslas;
 När kroppen mer och mer af sjukdoms bojor fångslas;
 När platt förgåfwes är all läkekonstens slit;
 När armar ei förmå sig röra hit och dit;
 När läppar blifwa blå, när kinder helt förfallna,
 När benen stelna bårt, och efter handen fallna;
 När ögon sänkas in, se hwast och bittert ut;
 När menniskan lifast är en söndersliten flut;
 När tungan matt och tarr frå gomen icke röres;
 När munnen öppen står, när halsen korra höres;
 När hiertat skarpa skått et efter annat får;
 När iskall ansichts swett i stora dräppar står;
 Då wist bedröfligt är at skåda slift elände.
 Den sjukas make, barn, förwandter, wänner, kände,
 Stå där omkring hans säng, och se med ömkan på;
 De wrida händer hop, men ingen hielp förmå.
 En jämmer är, at se slift tilstånd stundom wara
 I några dagars tid, til dödens hårda snara
 Udeles klämmer til, och gör på lifwet slut,
 Då själen til sin ort ur kroppen drifwes ut.
 Dit kosan blifwit stald, måst hon då genast wandra;
 Den fart hon redan fått kan hon ei mer förändra:

Hon anten up til Gud, ell' ned i mörkret far,
 Allt som hon sig förut til resan skickat har.
 Den för sin hädanfärd har tidig omsorg dragit,
 För alt sitt bästa gods en god försäkring tagit,
 Sitt restyg sammanlagt, förhindren skildt sig wid,
 Och skickat om sitt hus, han far i frid til frid.
 Men den där intet för på denna resan tänker,
 En han bebunden är med dödens hårda länker,
 Och föga tänka kan hwarthän hans fösa bår,
 Jag wet ei, hur han far: hans affärd farlig är.
 Lef så min käre wän, som den där döden bider:
 Dö så, som den där wet han upstå skal omsider.
 Lef så, som du en gång för domen måste gå:
 Dö så, at du får in til Himla-lifwet gå.

T. RUDEEN. Om Sorg och Glädie.

Som molnen ofta plå om natten sig förbyta,
 Och härma nu et slott, nu skog, nu örlig-hår;
 Men så snart ur sin wrå en nordan blåst wil bryta,
 Allt sopra lust och land, är alt i wind och wår:
 Som sömnen, dödsens bror, mång ting of förebilder,
 Då wi sku smaka ro; of nu til Rungar gör,
 Nu snart et uselt folk; och spelar tusend griller;
 Des hopp ell' fruktan dock et hane-rop förstör;
 Alltså wårt lif. Til lust och pust wi ymse skiftas:
 Wår ögon flöda nu af bittert tåre-salt;
 Nu åter tör för of et glädie-ämne stiftas,
 Men när alt är som bäst ell' wårst, så är det alt.

THEOPHILANDER. Någre Beskrifningar.

Blinde dödlige! hwad är ert jorda-nöje,
 Som med en flyktig fart bår til er gråt och löje?
 Hwad

Hwad är ert ränn och lopp til jordens skatt och gull,
 Som dock allenast är gullglitränd frost och mull?
 Hwad är ert liufwa spel? Er sång, som hiertat gläder?
 Ert spel: en pinter strång. Er sång: et twungit wäder.
 Hwad är den plågning, som man eder fropp tilbår?
 En fräslig föda hon för grafwens matkar är.
 Hwad är er sinnes frid? en plåga utan ånda.
 Hwad är alt edert prål? et skinnande elände.
 Hwad är er hålse-kraft? en bräcklig sjukdoms-nöd.
 Hwad är ert långa lif? en sig sielf frätand' död.

CLAS WAHLMAN.

Herda-Nöje.

Sörnögde Herdar, sälle J,
 J edra låga bojor;
 Er wilja slipper fångslad bli
 Af några twungna bojor;
 Ert nögda lilla gör er ro,
 När rikdoms slafwen pustar;
 J sitten då uti ert bo
 Bland offulds sälla lustar.

När onåds ^{***}bistra ^{***}brast ^{***}och ^{***}fnall
 De höga Cedrar skaka,
 Då drifwen J er hiord i wall
 J ro hwar med sin mafa.
 När throner tyckas ramla full,
 Och spior Herrar leta;
 När Cronor wåltas ned i mull,
 Er spåda lamb J beta.

När ^{***}owans ^{***}hwassa ^{***}wärjas ^{***}ågg
 J blodigt upsat blänker;

När qwar af ord är bara dragg,
 Som lögn för låfwen skänker:
 När tungan hiertats kära tolf
 I skolden falskhet förer,
 Och trohet mördas af des dålk,
 Er intet ondt då rörer.

^{* * *}
 I sitten ^{* *} då hvar en ^{* *} förnögd
 I skuggerika lunden,
 Och sen er sälla glädies högd,
 Då andras ro är bunden;
 Hvar kyßer nögd sin skönas munn,
 Och klappar hennes kinder,
 Samt fäster sina ords förbund
 I det man frantsar binder.

^{* * *}
 När lyckans barn uti sin prakt
 Måst frukta himlens dunder;
 När jordiskt prål i grus blir lagt
 Med sina blinda under:
 När stålthet i sin egen mull
 Måst blanda sina spetsar,
 I råknen sådan högd för null
 I edra tysta kretsar.

^{* * *}
 När som en skönhets ^{* *} täcka ^{* *} frants
 Med bleka blad måst pråla;
 Och hela werldens höga glants
 Måst wanfligheten tåla:
 När jordiskt nöje wid sitt fall
 Det suckar i sitt inte,
 I hören bergens återfall,
 Och å' förnögde sinnte.

Ja om oskyldigheten qwar
 In hos of finns på jorden,
 Så tror jag hon sitt säte har
 Hos Herdar uti nordnen.
 Där niuter man sitt wål i fred,
 Förutan afwogt öga;
 Ei trampas låga wårter ned
 Där nånsin af de höga.

Där binder ^{**} samsjan ^{**} hop ^{**} et folk,
 Och trohet dem förenar;
 Ja tungan där är hiertats tolf,
 Man talar som man menar:
 Man kan där säker wexel dra
 På hwad som folket säger;
 Et ondt man aldrig fallar bra,
 Men alltid falskhet wåjer.

Ei låcker ^{**} gom ^{**} för ^{**} tidigt ^{**} ner
 Där gömmer nå'n i jorden;
 En lysten aldrig nånsin ser
 Där lif och död på borden:
 All höghet är där biltog giord
 Med all sin granlåt's lyster;
 Ei knyster dierfhet fram et ord,
 Och tadel sitter tyster.

J. G. HALLMAN. Herdar ålska sin lefnad.

Då sig naturens wårande hwilar,
 Solen i sednaste hösten går hån;
 Häftiga stormwåders susande ilar
 Skaka de brandgula löfwen af trån:

Uppå de dukade borden framkommer
 Mognaste frucht,
 Efter de blommor, som lösgröner sommar
 Spridde sin luft:

Sedan de Herdar med wall-spel och qvåden
 Drifwit sin hiordar ur winterfall stog,
 Slagit ihop sin hyddor af bråden,
 Och winter-månaden mera tiltog:
 Tänker jag dock uppå stogars och dalars
 Ensliga ro:
 Ei finns i lysande loft och i svalar
 Gällare bo.

Gammal Råmpa-Wisa.

Våre fäder gingo på, fast de fingo stötar,
 Och för det de tordes stå, kallas Manna-Göthar.
 Sku då wi ei brås på dem? Jo så länge någon lem
 Uti kroppen sitter: Götha blodet spritter.

Än på manskap ingen brist, Gudi lof, wi finna:
 Äfwen genom bön och list fåcktar mången qwinna.
 Gud i Judith mer beställt, än Bethuli män i fält;
 Skriften flera wisar, dem hon alla prisar.

Bråwalls hed i Småland har, Svenska Amazoner
 Till beröm, i godt förwar pigor och matroner,
 Som giordt stora nederlag: deras grafhög än i dag
 Kallas, dem til tacka: Skägglösa backa.

Deras unge män i strid såsom hieltar dogo,
 Dessa til at winna frid, manna-hiertan togo:

Det

Det fick lif i deras bröst, gick på landsens owän löst,
De, för hand dem kyste, blodet ur dem kyste.

Hvem är då som icke vill, til at hålla friden,
Alla krafter sätta till: wara med i striden?
Följa längst, och fäcka bäst, plåga ju förtiena måst,
När man söker hinna allmän frihet vinna.

Will du heta Kungens Karl, som ei hemma sitter,
Bör du gifwa, hwad du har: göra hwad du gitter.
Lust du ledig dräng, så följ: har du plåten, ingen dölg:
Den som mig munderar, honom jag salverar.

Gerna wil jag först och sist wara med i slaget,
Fast jag ensam wiste wist få betala laget.
Jag har lika lust ändå, som en man i marken stå,
Sträfwä, spanna bälte: strida som en hielte.

JOH. TOB.
GEISLER.

Det segrande Fruentimret.

Fwåna Frufolk, hwars liufwa tycke läckar
Til eder lydna alt hwad siäl och hierta har;
Min blyga Skalde-mö för Er sig ödmuikt böckar,
Förr'n hon at rima om Er magt sig företar.
Låt då en blider wink från tåcka ögon flyta,
Så lär ei kraft och lif uti min fiäder tryta.
Från werldens urqweds tid, så ha'n J haft den lätten
För oss, at Ert behag wår wilja til sig drar:
Det märkte strart wår Far, den store Jorde-Drottin,
Som mer sin Eva än sin wålfärd lydig war.
Mån tro jag då far will, om jag det slutet fälde,
Alt på wår wida jord är Ert det äldsta wålde?
Man har med undran sedt ock i de senre tider,

Alt

Alt utaf himlen är Er en inalstrad magt ;
 Hwärmot vårt kön , ja snart all werlden , fåfångt
 strider ;

Alt högt och yppert blir Er spira underlagt :
 Ert snille winner snart de största övelogs kämpar ,
 Och deras hårda mod til spaka seder dämpar .
 Den hielten , som i kraft har aldrig haft sin like ,
 Som bojer sönderstet lifsom förbrända blå ,
 Som ensam frälste et befågadt land och rike ,
 Och tusend värda män med egna händer slår :
 Som trädde lejon ner ; måst för en qwinna ångslas ,
 Och af des spåda hand hans stela armar fångslas .
 I frida Fruefolk , den pris Er lämna's gerna ,
 Alt Eder drägt hos oss är outhäglig stark :
 Tänk , at en fattig wäl , men dålig Judiss tärna
 Kan til sin kärlek dra en wäldiger Monarch ;
 Kan böja'n hwart hon wil , ja uppå thronen klifwa ,
 Och et oskyldigt folk ur mordiske händer rifwa .
 Låt en Assurers swärd mång land och fåsten winna ,
 Dra folk i slafweri och ödelägga alt ;
 Han winns dock sielf utaf en skön och dygdig qwinna ,
 Den himlen , at sitt folk befreda , då utwalt ;
 Hon släckte liuset ut för den tyranska kusen ,
 Och dref på flykten sen Etthundra tretti tusend .
 Er magt är alt för stor , I wåna Fruentimmer ,
 Hwarpå et långt bewis hos bokmån hämtas kan :
 Hur en Leander til sin Haro wida simmer ;
 Hur man Achillem tidt wid Briseis fötter fann :
 Den kämpen war ei wan at stå med ögon wåta ,
 Men måst dock bitterlig för hennes skönhet gråta .
 Dock törs man icke gå med fordnan tid til råda ,
 Hwad magt Ert tacka kön af oss tilågnas bör ;
 Man

Man kan än nya prof af Edert wålde skåda,
 Man Edra segrar än fring wida werlden hör;
 Ännu hos Omphale en tapper Hercul spinner,
 Och en Demosthenes til wackra Lais brinner.
 Man ser ännu i dag hur många millioner
 Af miuka slafwar fring om Er triumf-wagn gå;
 I hören sielfwa bäst de liufwa seger-toner,
 Som I så hopetals af dem enhålligt få:
 Ty mera lockar oss Er Venus-söta dufwa
 Til tråldom, än wi oss för Martis hästar grufwa.
 Ty låt man hans metall af dunder-wingar skrälla,
 Den minste del af oss blir derutas bestört;
 Men utaf edra skått de måste modet falla;
 Hwårt stenhårdt hierta blir af edra strålar rört:
 För flammen, som slår ut ur edra hand-granater,
 Måst Mars stå ofta sielf med sina bomber flater.
 Utaf en wåldsamt hand så kan ens kropp wål tvingas,
 Alt utwärts wisa en förståndet hörsamhet;
 Dock kan ens sinne ei til lydig wördnad bringas
 Af sådant band, ty det af twång alsintet wet;
 Men det kan winnas lätt af edert söta tycke,
 Hwaraf I wisen än hwar dag nytt måsterstycke.
 Förutan det wi oss ert qwicka nämne prise;
 Ty ingen öfning än har fallit Er för swår,
 Om I gå ut i fält, straxt då en Harpalice
 För tappert hielte-mod odödligt minne får:
 Om en af eder sig til bokwett bögd kan finna,
 Så blir straxt derutas en Sappho och Corinna.
 Dock är mer undran wårdt, at I behändig tvingen
 Wanartigt folk til dygd, det man ju dagligt ser:
 En wettlös wråkling går och aktar eljest ingen,
 Men måste fly sig wett, at han må tackas Er:

Många

Mång trög och dådlös sven gör sig i slögder färdig,
Allenaft til at bli en utaf Eder wärdig.

Dock som det allmänt sker, bland tusend blommar tåcka,
Alt nåklar här och där sig tränga dristigt fram:

Så finns ock i Er släkt de sig med ödygd släcka,
Och i wårt gille ä' et ganska skadligt fram.

Det urwraf af Ert kön nu i sin wanfrågad lämnas,
Och ä' ei wärde här en gång af mig at nämnas.

Men Eder worde wi, I dygd-beprydda själar,
Er ära ewigt skall i våra hiertan bo;

Wi fägne oss, at wi få vara Edra trålar;

I Edra liufwa band wår frihet wi betro.

Wårt frigsrop byten I i kärleks bröllops-wisa,
I alt hwad qwäler oss ä'n I wår ro och lisa.

G. P. **Öfwer förtienst utan lycka.**

*Ingenium quondam fuerat pretiosius auro.
At nunc barbaries grandis habere nihil.*

Ovid.

Förtienst med wett och dygd allena utan lycka,
Är som en förlös man, förutan kapp och frecka,

Som sig ei hielpa kan: Ei olif arma mannen,

Som låg så många år siuk wid Bethesda dammen,

Och kund' ei komma fram, när Änglen wattenet rörde,

Dy sielf kund' han ei gå, och ingen honom förde.

Ja, de är' liksom Noll, som sielfwe intet gälla

När de allena stå; Men will man för dem ställa

Et eller flera stref af lyckans blida tycke,

Så få de Noll sitt pris och gälla ganska mycke.

G. P. **Dygd och Skönhet.**

Sitt wärde dygden har, ehwar hon också finnes:

Hon af sig sielf består och ei til rummet binnes;

Men

Men hon har bättre glants, och lysnar mera opp,
När hon sitt säte har uti en dällig kropp.

SAM. TRIEVALD.

Bref til Iris.

Öfwer ledsamhet i oförnuftigt Fru-
entimmers sällskap.

Juvenalis. Sat. I. vers 79. 80.

*Si natura negat, facit indignatio versum
Qualemcunque potest, quales ego.*

In Iris, ditt förstånd, som dina ögon, lyser,
Så stor din skönhet är, så qvickt är ock ditt wett.
Du i en sager kropp ett fågre sinne hyser,
Där sedighet och dygd hwarandra händren giedt.
Sen du wår hufvudstad för landet welat byta,
Alt liusligt niuta där det nöje sommarn gier,
Så börjar här hos mig, det jag förr smakat, tryta:
Jag alt, där du ei äst, som ödemark anser.
Du i en täcker ång på ört och blomster träder;
Här görs min arma fot uppå stengatan trött:
Du dig i sällar ro åt fågla-sången gläder;
Jag i dumt sällskap här har mången stund förnött.
Hwarwid jag nästan må af harm och ledsna swiima,
Jag gåspar, somnar halft, på uret ofta ser;
Med längtan wäntar på en mer än lycklig timma,
Som gör därpå et slut, och mig förlofning gier:

Snart måst jag med en kårng i twungit samqwäm
wara,

Där annat tal ei hörs än om des ungdoms tid,
Då dygder hoptals fannts: Nu å' de mäckta rara;
Nu menniskans ondskas har wändt all ting up och nid.

För

För det en skrynflög hud, en skinsäck full med knofor
 Ei föttsligt synda kan, fördömer sådant troll
 All menlös ungdoms ro. Den glad är, kallas tofer;
 Hvarmed hon hämnas vill, at hon ei rafa tål.
 Kung Håkans Hof-stat bör för vår en regel heta:
 Hög hatt och pipe-skägg skall stå en Hofman wäl;
 Men under pudrad läck man fåfängt dygden letar;
 Så falska hären ä', så falsker är hwar siäl.
 Bli'r hon nu trött mer krig mot nya saker föra,
 Så war man intet rädd, at hon strax håller opp;
 Du får en långer rad af släkte-långder höra:
 Jag känner honom wäl, hans Far wid kårren lopp;
 Fast Sonen, säger hon, i fastbar wagn nu prälar,
 Det war ei länge sen han näplig skörtan ägt:
 Hans moster går ännu ifring och säljer nålar,
 Sen hon mer än en gång för amma blifwit legd.

För god hushållerska en an wil rosad wara,
 Som mig til pricka lär hwad pris på Hålsing-smör:
 Hur mäckta flokt hon wet i kök och wisthus spara,
 Hur ingen såsom hon en goder marknad gör.
 Sen nämnes alt besvär, som henne hemma trycker:
 Hur pigan är et as och drängen bonde-få:
 Hur porcellin och glas hwar timma slås i stycker:
 Hur steken bräns til käl, ell' seg och hård som trä.

Är nu det trallet alt, så tar en an på glamma,
 Som första barnet sitt ei länge sedan fick:
 Hur lilla mansen re'n kan pappa, mamma stamma,
 Hur wänligt poiken log när hon ur huset gick.

En an har wettet sitt i barne-waggan lämnat,
 I lag sig styf som stör, och tyst som stäcken ter:

Liksom hon sig därmed vill på naturen hämnna,
Som henne wäl en mun, men ei förståndet gier.
Til alt man säga kan, hon menar nog, at nicka,
Bondblyger, gier til swars allenast nej och ja:
Med så tungbundit få, så tyst och fånug flicka,
Kan den som sielf är döf blott något nöje ha.

Hon är dock, som mig tycks, fast bättre än den Tärna,
Som intet annat gör än squallrar natt och dag:
För tand har aldrig lås, men gapug flikar gerna:
Såll den som då et ord får tala med i lag.
Ei kan i någon qwarn et sådant buller wara,
Ei gås ell' ankor gie et så ohyggligt gny,
Som det man plågas med i sådan flicke-skara,
Fast wore de ei mer til högst än två ell' try:
Jag tror den man hon får lär önska tusend gånger
Sig sielf döf som en stock, ell' henne wara dum:
Ätminstone hos mig upväcktes tidig ånger,
Om slikan skramla jag fick i mitt hus och rum.

En annans hela tal går ut uppå des kläder,
Ät falla högwis dom om färgen på et band:
Om moden, som de plå sig skifta med hwart wäder,
Wet hon det säkerlig förr'n nånsin någon an.
Jag såg nyss sad' en sidsst, i kyrkan en Grefwinna,
Des nya scherp war giordt på mycket artigt sätt:
Nog har jag kläder sedt, men wet mig ei påminna
Om något måttligt folk det hade bättre klädt:
Fast fadren hökrar fläsk, är hon dock Hofwets apa;
En Drottning har ei mer för sig en särskildt drägt:
Får efter egen hug hon sig man klädren skapa,
Hon fräcker glömmier bort fars stånd och moders släkt.

Hw tungan blifwen trött, då strax en trogen spegel,
 Om muschen sitter rätt bäst utslag gifwa kan;
 Då hålls mångt ifrigt råd, då göres lag och regel,
 Som gief det fropp och själ och timlig wälfärd an.

En annan åter will steds nya tiender weta,
 Hwad som i stad och malm, i hus och gränder sker:
 Hwem snart sig gista skall: hwad brudfolk heta:
 Hwad bruden fått til skänks: hwad brudskatt fadren
 gier.

Jag tror en girigbux har ei så stort bekymmer
 Om pengar han lånt ut, än hon om andra har.
 Hørs hemma intet nytt, hon ifrigt huset rymmer,
 Ell' af nyfikenhet ränkfärngar til sig drar.
 Dock modrens kallare och wisthus säkert känner,
 Hur dyr en slig Gazette på komma til at stå.
 Bliw någon ting förtrodt i tysthet utaf wännner,
 Så bränner det des gom för'n det kan längre gå.
 Och kärt: hon liknas bör wid bräcklig, gisten tunna;
 Det wattenet däri slås ei blifwer länge qwar.
 Finns ingen tidning nu at mer utsprida funna,
 Updicftar hon en sielf, och utur lusten tar.
 En uti liugar-känst hon mycket öfwerwinner
 Den längesen däri har fått sitt måster-bref:
 Jag menar en Poët, som henne aldrig hinner,
 Fast graf- och brude-skrift han dag och nätter skref.

Nu går jag til en an, den förras goda syster,
 De båd i råd och däd hwarannan räcka hand;
 Fast denna sednare syns wara mera tyster,
 Så hyser hon dock gift på tunga, käst och tand.
 Hög, låg, skön eller stygg, båd fattiga och rika,

Ei ond ell' dygdig man, ei gammal eller ung,
 Undwika des förtal: alt galler henne lika;
 Hon med en blodig dom hwart rykte faller tung.
 Med det hon weta fått, ell' sielf des arghet diektar,
 Des bittra hiertelag omögligt tiga kan;
 Men stadigt missförstånd, owänskap, tråtor stiektar
 Bland fader, mor och barn, bland swärmor, hustru,
 man.

En wärre är dock den, som falsk Gudsfruktan dårar,
 Och menar kunna Gud som nästan sin bedra,
 Med det hon suckar hårdt, skenhelig faller tårar,
 Gör bön, och skiftewis i huset swärjer bra.
 Som älskar ei Guds ord, men endast wißa Präster,
 De hon ei tycker om Baals söner kallas plår.
 Är ingen menniskas wän: ei tål bland sina gäster
 En den, som witnesbörd af samma anda bår:
 I samma samwäm går, och lika böcker läser:
 Illparig liksom hon; sin skalk wäl dölja wet;
 Hwars inre menniska af andlig högfärd gäser,
 Fast des utwärtas skick betygar ödmjukhet.
 En sådan i hwart lag är en olidlig plåga,
 Hon föttsligt fallar alt, det ware ondt ell' godt;
 Och fastar hwem hon will i ewig brinnand låga,
 Som hade hon därtill af himlen fullmagt fått.

En ann, som yfs därmed, at sielf den argsta munnen,
 Ei annat än alt godt om henne tala will,
 Fastän som mången ann, hon blifwit öfwerwunnen,
 Om en i lycklig stund med alfwär budit till.
 Allt wrångsint tyder ut hwad andre säga, göra;
 Ser en med höflighet, dock sedigt, på en farl:
 Alf honom låter sig, som bör, til wagnen föra:

Dags en i dansen up: får en et wänligt svar:
 Hon omild dömer straxt dem mer bekanta wara,
 En stränge dygden tål och ärbarheten lår:
 Liksom en dygdig själ lopp oundwiflig fara,
 Som wänlig, intet fräck; ei grof, men wettig, är.

En ann, hwars göremål är allom at behaga,
 Kan ei så lätt des lif nå'n spegel gå förbi:
 Snart låts i oträngt mål hon hufwudbonan laga,
 Snart wändes ögat fring at det må större bli.
 Alt man må hwoita hand, trinlagda armen, prisa,
 Hon artigt gysla plår på mer än hundra sätt:
 Hon utan orsak ler, at kunna tåndren wisa,
 Och slickar läppen röd, samt rynker truten nått.

En annan tråder fram: fort hatten af! diupt nigen!
 Den i sin höga själ urminnes heder bår,
 Som des förfäder fått i alla gamla frigen;
 För det de warit til hon ock ofskattbar är.
 Hur låter den sig ei af falsk inbillning dära?
 Alt hwad om henne är, det heter borgarpack;
 Och menar at umgås med andra än de våra,
 Det wor' tilskynda sig ewärdeligt belack.
 Den sexton anor har, han nödgas sitta neder,
 Och wärdigt des person allena nalkas må;
 Men skicklighet och dygd, förstånd och goda seder,
 Plå få i nåder lof wid dören ödmuikt stå.

Döm nu min Iris sielf, du som mitt hierta känner,
 I mina ögon låst, hur höglig glad jag är,
 När i ditt sällskap jag med få dock goda wänner,
 Förnuftigt tal, flokt skämt, min tid fördrifwa plår.
 Döm, om mitt hierta ei af längtan måste brinna,
 Alt med din återkomst å nyo fågnad bli; På

På det all den förtret, all ledsna må försvinna,
 Där bårtowaran din mig hårtills bragt uti.
 Får jag blott en gång dig nu åter tala höra,
 Så swäfwar liuslighet uppå din tåcka mun,
 Och nöjet tränger sig til bröstet genom öra.
 Sol skynda i ditt lopp! Kom snart o sälla stund!

SOPH. E.
 BRENNKR.

Om Dwidmors Dygd.

Hwad wäller at wi mer om ideras åbyrd tycka,
 Som i sin lefnad här i hwarjehanda lycka,
 Wid alla förfall sig förhålla som de bör:
 Men så at man det grant, ehwart man kommer, hör:
 Mot andras, som wid all sin gärning fara sækta,
 Och dygden, blott för det hon dygd är, wärdig ækta
 Alt styra deras gång, at åga deras bryst,
 Och hwad de lofwärdt gör, med wilja hålla tyst?
 De förre kunna lätt sitt wärde däråf öka,
 Alt' många all sin slit, at likna dem, försöka:
 De sen're däremot kunn' lita däruppå,
 Alt deras dygd går främst, fast den är känd af få.
 Jag tror mig sällan fielf, dock håller jag så före,
 Alt dygden ingenstads kan finnas wara större,
 En där hon idkad blir och skattad ärefull,
 Förutan annat gagn, än för sin egen skull.
 Jag wet de äro få, som of den äran unna,
 Och känner många nog, som intet tåla kunna,
 Begripa, eller tro, at någon af wårt kön,
 Förstår sig på en dygd så ädel, rar och skön.
 Och fast de däruppå, kan ske, exempel weta,
 Så sku de dem i Rom, ell' kanske längre leta,
 För mer än tusend år; men de som i wår tid,

Och hos oss sielfwa finns, wil ingen kännas wid.
 Där dygden i sig sielf, ehwad de eljest glamma,
 Nu som för tusend år alt lika är densamma.
 Hon gränsar lika när til alla folk och land,
 Och wistas rätt så snart hos qwinnan, som hos man.
 Fast de se senre sig och sina skäl til styrka,
 På en mer stadig kropp och stora lemmar yrka,
 Hwar deras dygd, som sägs, en större fördel tar;
 Men wis, at hon sitt rum i stora laggar har.
 Nei, nei, jag wet at hon så nedrigt aldrig gåster,
 Jag wet det är wår siäl, där hon sitt säte fäster.
 Är den af samre stoff, af samre kön ell' kraft,
 Ell' stöpt i annan form, se då först ger jag tapt.
 Hwad skillnad annars finns, är föga angelägen:
 De sida kiortlar stå oss ingaleds i wägen,
 Att icke wi så lätt och lika långt ändå,
 I alla dygder fram, som wåra manfolk gå.
 Hwar på man hundratals exempel kunde finna;
 Men sanningen skal sielf på wåra wägnar winna;
 Hon står oss redligt bi, hwad görs oss flere prof,
 Exempel ell' bewis, mot hwem det är, behof.

S. P.

Om Lyckan.

På lycko-hafwets fälten tågar
 Väl mången stält och tråtsig fram,
 Och sina winplar sprida wägar
 När medwind blåser bak i stam;
 Men ofta lyckan, som dig ser,
 Är ei så trogen som du tror.

Ho hennes dalska art har pröfwat,
 Han tager styret sielf i hand:

Och motvind gör han sig mer öfswad
 Att hålla kofan rätt i land:
 Wäl den sitt skepp så styra lär,
 Att det går fort i alla wär.

Giftras för Karlar och icke för Gåsar.

At leka giftras för gåsar
 Är hwarcken tid eller art.
 Fast pilten springer och låsar
 Så karla-seder rätt snart:
 Så tål han dock icke mot manliga spel,
 Mot stöt och blodiga knäppar;
 Låt poikar rida på kappar,
 Men karlar behålla en karlvulen del.

* * * * *

När Gubben liter på frycka,
 Så barnen dantisa i ring:
 Så kan man finna och tycka,
 Sin tid har hwar och en ting.
 Det tienar ei gåsar at löpa med skägg,
 Ei mögnar gräset om wäven,
 En kalf han plöjer ei fåran,
 Fullspärrade tuppur ei kläckes ur ägg.

* * * * *

Man wet huru forno har varit,
 Hwad wärde giftras har sedt;
 Den ei i härnad har farit,
 Ell' prof af manlighet giedt,
 Han hölls för en mes och en ynkelig dräng,
 En tyll mot qwicka och slöga,

En hvars mans niding, som föga
Hölts tienlig med bruden at stiga i säng.

Men kämpar modiga, rassa,
Som förde brynja och spiut:
Som kunde trumfa och kassa,
Den walde först Jungfrun ut.
Den mera war känder för mandom och kraft,
En jirligt krusa och bäcka,
Höll möerne wärdig at pläcka
De blommor de hos sig förwarade hast.

Så är då giftas för männer,
Som torkat anletes swett;
Samt fem femåriga swenner,
Som äga manskap och wett.
En giltiger Karl med full nyttosam sit,
Han älskog delar och sköter;
En wekling, kaller och blöter,
Han bör icke gå eller hugsa sig dit.

Den eld naturen har gifwit,
Den bör icke kälna bårt;
Sen gubben femti år blifwit,
Är älskogs-tiden för kårt.
När liker en lika i mognare år
Omfammar nöjsamt och kårligt,
Är spelet lossigt och årligt,
Då kastet ei utöfwer ordningen går.

O. WEXIONIUS.

En Dröm.

En qväll då hetan war nu måstedels förswunnen,
Och werldens blida sol, den rika klarhets brunnen
Sig

Sig skyndad' åter til sin salta Ocean:
 Gick jag i stilla ro befolgd af mina tankar,
 (Fast än en sådan väg där idel oro wankar)
 In til en wålbefant och mæckta liuslig plan.
 Där på fullkomlighet och fågring intet felte;
 En rinnande Cristal den sköna trakten delte,
 Och med sin kyla saft all marken gjorde swal:
 Där stod i prydda par en palm och rosen-buska,
 Bland hwilkas friska blad en liuslig Zephyr ruska;
 Och midt i kretsen låg en wål beskaffad dal.
 I denna Eden satt' jag mig nu litet neder,
 Jag såg et Libanon af Ebenholts och Ceder,
 Och där sitt sielfswåld ha' de raske diuren i,
 Båd' Hinder, Elg och Rä, som där i någden gäste;
 Det lätta fiäder-så utur sitt fria näste
 Bød Echo swara til des fringa tri-ri-li-
 Här lärde jag utaf de små och sata diuren,
 Alt öfwer alt den sammansällige naturen
 War den som werlden för sin gundwal kånna måst;
 Hwad för oss warit har, är alt af tiden döda':
 Och lærer werlden än en annan ungdom föda,
 Sen wi wår moders mahl bli ofrade til kåst.
 Jag må ei tala om, at folk och diur sig para:
 Lust, himmel, måne, sol, den stora stierne-skara,
 Med bergens afgrund och den oafmätta siö;
 Drörligheten af de swåraste Metaller,
 Alt hwad af jorden som en skyldig ranta faller,
 Ur skal och skidor för det söta kärleks-frö.
 Och hwartil mera sagt? Jag kom alt mer i skriften,
 Och fölgde immerfort den fagra sinne-driften,
 Till at en slumran föll min' matta ögon ann;
 Jag kan ei annars än en drivaland' slumran kalla,

När en, jag wet ei hwart, des trötta tankar falla,
 Och man omöjelig sig munter hålla kan.
 Här halp nu intet, den bemålta ögne-svåran
 Betog min sinnen med en mer än söt bedäran,
 Den mig en skugga som et wäsend billa' inn:
 Jag tyckte Venus sielf sin höghet för mig stälte,
 Den til min nedrighet de rena händer fälte,
 Mot hwilka war som söt de swaners hwita skinn.
 Här wille konstens art natursens wärde påcka;
 Ja Bantam, Bengala, Toledo och Molåcka,
 Had' uti denna drägt sin rika afgrund öst:
 En artig skötslöshet de fria läckar slängde,
 Som nu på axlen ner a ömse sidor hängde,
 Nu kyste med sin kant des rundberöyrna bröst.
 Jag wardt bestört! Och fick mig intet rätt besinna,
 Förr än des söta munn sig låt i orden finna,
 Och sade: Måns jag wet, at Amors börd och ått
 Dig ei är obekant, som den betecknat hafwa
 De, hwilkas sinnen högst til himlens kundskap träfwa,
 Så kom och fölg mig nu upp i mitt Cabinett.
 Och i detsamma böd hon sine Swaner hasta:
 Jag fölgde som en ström sig ungefehr på kasta,
 Jag tycktes trotsa ock en örn uti sin flugt.
 Men ach! min raske gång, den tog en plötslig anda,
 I det min blöda syn wardt af et lius förblända',
 Och jag wid sådant sken uti en swimmel ryckt.
 Dock gick den snart förbi, jag kom mig åter före;
 Och fölgde Venus som mitt sköna rätteshöre,
 Så fort jag kunde i des innerste gemak;
 En listig pensel had' ock där för ögon lämpat
 Den gamla werlden, som uti sin ålsfog kämpat
 Med böner, trångtan, hopp, beswärjning, wäld och ach!
Här

Här stod hwad dicltat är om Dido och Ænea,
 Där war Historien om Jason och Medea:
 Och hur' Apollo fick sin stela Daphne fatt:
 Een Psyche, Cloris, samt den fäcka Lysimena,
 O' främst bland alla den förträffliga Helena,
 Wid hwilkens fötter en behiartad Paris satt.
 Måns jag på detta ser, går Venus til en låda,
 Och tog där framjet g as, i hwilket stod til skåda
 Den saft, som Astrils pil i älskog wärklig gör:
 Hon tog ock ur sitt skåp en spegel, den hon lade
 In för min ögon, och med lewist lynne sade:
 Här ser du hur' min Son all werldsens hierta rör;
 Här står Europa, och America som bränner:
 Den sköna Asien med Africa bekänner,
 Alt han dem ofta giordt, det elden gör i halm:
 De längst i Thule bo bli wid hans ankomst glada.
 Jag såg hur som han bød, Rom, London, samt Gra-
 nada,
 Wårt Stockholm äfwen med des Norr- och Söder-
 malm.

Och i detsamma tog hon på sitt spegel-gläs,
 I mening, som jag tror, mig något mer at wisa.
 Men ach! den glatta skatt, som stod ei nog at prisa,
 Slapp plötsligt ner och föll mot gälfwet all i fräs.
 Då bød des gälla slang min slumrand' sinnen wakna!
 Man tänke, om mitt mod ei märklig' måtte släka!
 Fru Fröja med des ståt och hela hof förswann.

C. G. **Intrådes-Tal,**
 när Swenska Comedierna begyntes.

¶ Si börja nu en ny, men likwäl gammal sak:
 I egna skådespel wi hittils ei fädt sinak:

Man

Man har dem länge sedt på Romerskt språk, på Franskt,
På Engelskt, Spaniskt och Tyskt, ja äfwen sist på
På Swenska ei ännu. (Danskt;

Så låt oss börja då, siuhundra tretti siu.

Det wore skam, om just de Swenskas snillebragd,
Som andras trotsa kan, skul härwid stå försagd.

Man ei en narr så lik på Swenska härmas kan,
Som i sin Franska dräkt? Jo säkert går det an.

Nog ha wi ämnen haft; men ingen som dem stält
Uppå Theatren fram, och i sitt rätta fält.

En låt oss pröfwa på:

Wi wilja krypa först, sen lära wi wäl gå.

Uf ämnen ha wi wäl så rik och ymnigt fram,

Alt när wi söka et, så komma tijo fram;

Men detta öfwerflöd är just en swårighet:

Den alt för mycket ser, et wist ei wälja wet:

Ehwad han nån sin tar,

Så tycks han likwäl se det bästa ligga qwar.

Just detta orsak är,

Alt nu vårt första spel oss fästas måst beswär.

Vår nit i början är ei stadgad i sin fart,

Han swänger öfwer alt, tar litet utaf hwart;

Om sådant är et spel,

Så skal det titlen bli til detta Skådespel.

Wi dölja ingen ting, wi säga altid sant;

Som gagnet är, så bör ock namnet bli bekant,

Och ei som ofta sker,

En åsna få en rang, en tof en carakter.

Om Wänskap.

Spei wänskap, ingen ting på jorden
Dig öfwergår i wänsklighet:

Ditt

Ditt hela lif består i orden,
Och hwad du är du sielf ei wet.
Men kanske jag din skugga ser,
Och at du sielf ei finnes mer.

Alt mistro, hata, drilla, swårta,
Är nu vår lefnads kånst och lag:
I går jag såg et wänligt hierta,
Där jag en owån ser i dag.
Hur ärligt, höfligt, snällt och tåckt,
Bär ei en Räf sin färe-drägt?

Skal jag i ödemärken wandra,
Alt jag må slippa menn'skor se?
Nej, jag wil lefwa ibland andra,
Och bli bedragen liksom de.
Den må til månen flytta bo,
Som ibland fel ei finner ro.

O. L. H. Gamla Märken stå ännu.

Wi klaga wi, at gamla märken swika?
De stå ju än som klippor uti siö:
De sidsta ä' ännu de första lika;
Wi födas hit, wi giftas och wi dö.
Så war det ju i början utaf tiden.
Så är det än; så blir det efter oss.
Det går ock så tills tiden är förliden,
Och werld och tid och alle wi förgås.

E. LINDSCHJÖLD. Åtspilnaden emellan gamla
och nya Werlden.

Swad gamle givrdt, hwad om dem strifs/ är måst förglömt.
Inswept i ewigt mörker, och inunder jorden gömt.

In är emellan oss och dem med stilmaden så fatt,
Som mellan lif och död, som mellan dag och natt.

STIERNHJELM.

Om Krig.

Skastaste borgar, bewäpnade flott, land, städer och åker,
Folk och få, gods, penningar, hus och allt thet jag råker,
Måste gå full uti eld och mull; allt måste förödas;
Allt hwad och lif har och anda thet måste på jordene dödas
Hwar jag och mine gå fram. Mord, brand, rof, fångelse, pina:
Rådior och band, samt jämmer och gråt äro råtterne mina.

T. R.

Öfwer Calistes Bild.

Fonstösde hand, jag wil dig ei ditt lof afunna,
Du har det måsta giordt, som konst och färgen
kunna.

Calistes finder ha dock än en snio, et rödt,
För dem din pensel sig förgäfves har bemödt.
Des bild ei nånstans så fullkommen står at finna,
Som den til tidens tråts är intryckt i mitt sinne;
Och om i själen min nå'n bild än öfrig är,
Sen hon från kroppen far, så lär det bli den här.

O. BROMS.

Om lång Lefnad.

Säll den der litet lefwat har,
Han slipper råst, har räkning klar,
Säll den gäddt gina wägen!
En sällhet den för andra får,
Som fårt all werldens wägar går:
Ju längre, mer förlågen.
Tro fritt, at lefwa länge här,
Är liten ro, men stort besvär,

Gifs

Gifs liten tack för möda:
 En mäktig spira, präktig kron,
 En Keiserlig, en Konglig thron,
 Är stoft ibland de döda.

En annan.

Hvad gagnar en lång lefnad,
 Och et fullt ålders mått?
 Fast man än niuter trefnad
 Och flödar af alt godt;
 Man leds dock ändtlig wid;
 Och är alsintet annat
 än det, som sägs, blir sannadt:
 Långt lif, lång eländs tid.

II. C. NORDENFLYCHT.

Om Dygden.

Hvad är hon? Et lius af den ewigas hand,
 Ofunnighets lyckta, begärelsens band.
 Från högsta fullkomlighet flödar hon ut:
 Det är Hennes ögnemål, början och slut.
 Den henne har utvalt och har henne får,
 Hon lyser och leder, hon styrker och lär.
 Hon skingrar de målnen, hon sluter den natt,
 Som lustar och wana för samningen satt.
 All åtra hon dämpar, som icke begår
 Hvad rättast, och wisast och billigast är.

JOH. AMNELL.

Gyllende Tiden.

Hu täfla uti glants hof, kosa, land och stad.
 Man nu om någonsin den gyllne tiden had',
 Om alt wor idel guld, som likt med guldet lyser:
 Svar

Hwar sten, ehuru grå, wil synas diamant:
Den aldrig mente wål, den aldrig talte sant,
Wil hafwa lön med den, som tro och ära hyser.

En dygd på sådant wis har börjat skenbar bli,
Är ögat sällan fritt ifrån bedrägeri;
Den lysa wil lik sol, som är en dunkel måna.
Wål lyser månans kropp, men är dock swart som jord;
Har klarhet utan til, men mörker inom bord,
Och måste annars sten, i brist på egit, låna.

Men som det ger besvär, at ställa sig helt from,
Mån icke bättre wor', at dygdens rikedom,
Med full och egen rätt i wärket innehafwa?
Fås hon mer mödosamt, hon är den mödan wärd.
Man har ei då behof så grundligt wara lård,
Att i de inre worär sin arghet diupt begrafwa.

De fina illgreps mått man säkert då förböd
Bland annat afläst fram och fåfång öfwerflöd.
Förställnings konsten sielf ei wore mer af nöden:
Wi sluppe långa dar uti et stackot lif.
Wår ofkuld had' ei brist på liufwa tidsfördrif:
Godt samwet skulle då försöckra sielfwa döden.

Nytta af motgång.

En som til siws har aldrig farit,
Om hamnen sig ei wårda lår:
En som i örlog aldrig warit,
Wet knapt hur ädel friden är.
En ädel siäl, som rönt och funnit
All lyckans gunst och widrighet,

Wet,

Wet, at hon råtta målet vunnit,
När hon har dygd och ärlighet.

* * * * *

Det gagnar grenen at han skäres,
Och elden silfret luttadt gör;
Fast hiertat än af ångslan tåres,
Och idel sorg i skolden för;
Så gläds man, at man kan förmoda,
Det en gång himlen klarnar opp:
Och at på ondt en gång det goda
Skal åter ha sitt fria lopp.

A. M. S. **Ondt och Godt.**

Om du gör något ondt, som faller godt i tycket,
Så flyr det goda bårt, det onda blifwer qwar.
Om du gör något godt, som ondt dig synes mycket,
Det onda går förbi, då du det goda har.

Sfwer samma Sinne.

Swar menniska föds med et ewigt begär
Til godt och til nöje och lycka:
Hon fäsar för ondt, för olycka, besvär,
Och söker sig derifrån rycka.
Men illa at walet så obetänkt görs,
Och olika tankar om godt och ondt hörs!
Hwar följer sin smak och sitt tycke.

T. RUDEEN. **Om goda Gärningar.**

Hwem et förwitand' samwet flyr,
Han ock en såfång lefnad flyr;
Ty säkert är det, at wår siäl
Gör illa, när hon ei gör wäl.

S. af V. II. Del.

S

Sf

ARGI Stugga. **Öfwer samma Ömne.**

När någre mena wål, blir en och annan nögd:
 När alla wilja wål, då blir en allmän frögd;
 Och när de göra wål, hwem kan då undra på,
 Om lyckan skulle dem i alt tilhanda gå?
 Men altid göra wål, och en gång göra illa,
 Kan dyrt förtient beröm på en minut förspilla.

H. C. NORDENFLYCHT. **Om Kärleken.**

Herdinnan Dorillas Öwåde.

Frihet min frögd, du min Gudinna,
 Den jag mitt låger slagit hos!
 Ö dina tiäll är säkrast finna
 Nöjets ros:
 Kärlekens blomster snart förswinna,
 Fly sin fos.
 Hwad för en eld, hwad farlig snara
 Som i en hast all frid förtår!
 Aldrig jag sedt den nögder wara,
 Som är får:
 Skydda mig frihet at förfara
 Hwad det är.
 Tirlis alt jämt den ro berömmar,
 Och säger kärlek nöje gier:
 Alf honom sielf twärt om jag dömmar,
 Då jag ser,
 Att han sin kärleks smärta glömmar
 Öwåfwa ner.
 Han säger ock at denna lagen
 Skärper wårt wett och gör en klock:

Däri

Där i jag ser mig och bedragen;
 En en tok
 Liknar han, när han blir betagen
 Af sitt of.
 När han min hy med lilljans parar,
 Och talar om min ögons präst,
 Har han ei, när den stunden warar,
 Hjärtans magt;
 Men kallar, hwad jag höfligt svarar,
 Blott förakt.
 Och fast han sedt mig ofta gråta
 Lamben, som kommit ur min vård:
 Fast jag begrof med ögon våta
 Lilla Vård,
 Nämner han mig, (hur tycks det låta)?
 Gryn och hård.
 Därför tror jag at denna branden
 Dwaflwer båd minne, mod och wert:
 Herden som sång wid klara stranden,
 Allt för et,
 Tiger nu, se'n i kärleks banden
 Han sig gedt.
 Kärlek kan sig och snart förbyta,
 Flyger så lätt, som swalor små:
 Som sånwen uppå wattenet flyta
 I vår å,
 Dem minsta wäder sönderbryta
 Och nedslå.
 När jag sist satt wid Aspen gröna,
 Och knöt de miuka blomster blad,
 Hörde jag en som för sin sköna
 Ljufligt qwad,

Och henne, at des kärlek löna,
 Häftigt bad.
 Ach! tänkte jag, hvad älskogs våda
 Har nu tändt alla Herdar an:
 Tirlis vil mig det samma båda,
 Bäst han kan;
 Och när jag geck at denna skåda,
 Var det han.
 Han som af högsta låga tänder,
 För mina fötter nylig låg;
 Honom jag nu, af andra händer,
 Fångslad såg:
 Kärleken så hvar tima vänder
 Deras håg.
 Långt mera lust i skogen wankar,
 Där mina får i skuggan gå:
 Se hur sin miölk af modren sanfa
 Lamben små:
 Af sådan kärlek mina tankar
 Nöje få.
 När jag mitt spel om aftenstunder
 Stämmer med fogla-röster in,
 Echo hopdrar från närmsta lunder
 Stämman sin:
 Roar jag med menlösa under
 Frihet min.
 Därför fly kärlek med din båga,
 Jag har dig för min orån nämt.
 Gack med din flärd, din lust och plåga,
 Lösas skämt:
 Mig har din blink, din första låga
 Redan skrämt.

Om Kärlek och Wördnad.

Kärlek i mitt bröst med wördnad står i strid,
 Hwilkendera förtienar råda.
 Uti ålder lifa båda:
 Begge förnuftet sig stödjier wid.
 Dig min Iris hör til, at förklara
 Hwem af dem annan bör lydig wara.
 Men om möjligt är, gif åt kärlek rätt:
 Eller dem hwar om ann' råda låt.

O. A. BURMAN. Döden skonar ingen.

Si näslan står til winter-natten faller,
 Violet dö, och Maje-blomman faller
 Med all sin pråkt, uti des spåda wår;
 När starren blir först emot hösten slagen,
 Det fina gräs om liufwa sommar-dagen
 Man nederslår.
 Den skönsta ros knapt ut sin fågring breder,
 Förr än des prål til jorden faller neder;
 Des födslo-dag des döds-dag ofta är.
 Den bästa wårt för wilda frön måst lida,
 Då uppå teg, på ren och åkrar wida
 De blomstra här.
 Så går det til uti wårt blomsterrike,
 Ach! at ock wi ei wore blomstren life.
 Ach! at alt kött dock icke wore hö;
 Men såfångt jag på första domen klagar;
 Wi ha förtient och wi ha fått de lagar:
 Wi måste dö.
 Men huru snart, det himlen wet allena:
 Den ena går til ålderdomen sena,

Och darrande i mörka grafwen ned;
 En annan förr, än han lårt gå, måst falla,
 Förr tystna af än han begynt at lalla
 Men tungan spåd.

En finner ung sin sång i jorden diupa,
 En annan midt i loppet måste stupa;
 En springer sund och frisker til sin graf:
 En långsamt dör i siuklig linda snårder
 Och som et lius så småningom förtårder
 Får slocka af.

Alt åldersmän, som bära silfwerhåren,
 Wid dagens slut få läggas uppå baren:
 Alt wädrens wåld slå ned et bräckligt hus,
 Ei under; men fast mer, at nybygd boning,
 Wål anlagdt wårk, förwäntad sällhets wåning,
 Skall strax bli grus.

Det synes mot natur och konsten strida;
 Och likwål sker det ibland of så tida,
 Alt gamla stå, men unga störas full;
 Alt rasser swen dör förr, än årklös gubbe,
 Alt löfrik träd, förr än borttorekad stubbe
 Måst blifwa mull.

T. RUDEEN. **Öfwer samma Ömne.**

Så ser jag ingen ting kan dödsens pilar slippa!
 Så hastar Clothos sar wår lefnadsstråd afslippa
 Förr'n sländan spunnen half. Och hwad man flugar
 måst,

Des pil mot unga mer än gamla finnes hwåft.
 Hur mången gammal man, som fåppen måste bruka
 Til tredie fot: hur mång' wid sängen hållne siuka,

Går

Går tu förbi, o! död? Men lastar Charons båt
Med nästan nyfödt folk, som tig måst följa åt!

Frihet i Kärlek.

Sidst när jag Iris oblid såg,
 Jag swor at ledig blifwa,
 Och mente lätt fördrifwa
 All kärlek ur min håg.
 Men löftet war förgäfves,
 Med ed den eld ej quäfves;
 Ue minnet och sinnet
 Kund' Iris bild ei blifwa skild.
 Hvem sig i början i förswar
 Ei satt mot tåcka ögne = par,
 Förlorat har.

Om Sanningen.

Sanning, sanning, dina strålar
 Frånga genom hårda sten,
 Och i dig syns dygden ren:
 Fåfångt man med larfwen prälar,
 Du afmålar ::
 Och belönar hwar och en.

Dig, ^{***}Gudinna, wil jag ^{***}wörda;
 Du i werlden endast är:
 Om din heder så begär,
 Skäl man mig för dig så mörda:
 Livflig börda! ::
 När man dina bojer bär.

A. M. S. **En annan.**

Du ädla sanning, hwar du är,
 Så gör du folket stort besvär,

21

Alt dig i alla gömmor leta.
 I det man ser, har synen brist,
 I det man wet, man wet ei wist:
 Hur skal man då, hwad sant är, weta?

Det tyckes som du wore här;
 Det synes som du wore där:
 En sten, hwarpå förståndet brynes:
 Men huru man det skärpa will,
 Så råcker det ei längre till,
 Inn at: det tyckes och det synes.

J. H. Prof af Fårlebens wårkan.
 Til Iris.

Eder dygd och ädla wett
 Ewig eld i hiertat tänder:
 Eder skönhet helt förbländer
 Alla ögon som Er sedt.
 I tycks mera skräck och smärta,
 Inn som Fårlek wäcka opp;
 Ty et grusligt Tigers hierta
 Hyses i en ångla-kropp.
 Er at se och hålla af
 Irt alt et: och hwem I fäller,
 Bliw för all sin tid osäller,
 Och har råkat til sin graf:
 Som en hiort af förwett löper
 Panters fågring skåda an,
 Och med hierteblodet löper
 Ögna-nöjet han där fann.
 Til mång tusends undergång
 Irt I endast född på jorden:

Genom Er är frihet worden
 Wärlad i odrägligt twång.
 Lust och löje sig fördöljer,
 Där ert wälde öfwas får:
 Böjer, mord och döden följer
 Frågit edra fote-spår.
 När jag märkte, hwad föräckt
 Edra slafwar måst umgälla,
 Har jag tänkt til wårn mig ställa,
 Och min frihet ta i äckt.
 Men hur högt wardt jag bedragen
 Alf förmåtit öfwerdåd?
 Munnen ned i skottet slagen,
 Tystad tigger Er om nåd.
 Jag i håpnad undran står,
 När jag anser det elände,
 Som mitt usla hierta kände
 I de tijo tråldoms år:
 Flera plågor mig anfåttat,
 Än de år haft timme-tal:
 Wet ei sielfwer, hur jag mågtat
 Hårda ut slift grusligt qwal.
 Stormen i den falla höst
 Mindre blad af träden riswit,
 Än Er hårdhet suckar drifwit
 Utur mitt beklända bröst.
 Flera flagord jag utgiutit,
 Än som lius på himlen stå;
 Mera gråt ur ögon flutit,
 Än ur målnen dräppar gå.
 Ofta har jag säsängt sökt,
 Att er tåckhet kunna glömma,

Och

Och mig från er ögon gömma:
 Plågan blir då mer förökt.
 Skuten fågel sig väl svingar
 Lättelig ur skyttens syn;
 Men den pil, som honom stingar
 Följer med allt up i syn.
 Jag i åtta Rungars land
 Sökt min frihet återvinna,
 Och en bot för såren finna,
 Dem jag fick af eder hand.
 Ghyckten mig då gagnat föga;
 En så wida går er magt,
 Som det höga werldsens öga
 Sprider ut sin guldne prackt.
 När mig uti slift beswår
 Alla medel wille brista,
 Har jag sökt at lifwet mista,
 Som dock outsläckligt är.
 Tusend sig sielf lefwand' döda,
 Gifwa hiertat bane-sår:
 Men när jag wil mitt föröda,
 Et förnyadt lif upgår.
 En tyrann ei lifnas bör
 Wid den grymhet som J öfwar;
 En han lifwet straxt bärtröfwar,
 Pinan då med fängen dörr:
 Men J wil mitt lif förlånga,
 Att jag längre qwålias må:
 Mig ock från det hoppet stånga,
 Död ell' nåd at niuta få.
 Midt i sorgen fanns jag nögd,
 Då jag fick er ögon skåda,

Skönt

Skönt des strålar mig bebada
 Mycken oro, liten frögd.
 Men er hårdhet, som har swurit
 Böra upskof i mitt we,
 Har ock mig alt hopp affkurit,
 Alt er nånsin mer få se.
 En til döden dönder trål,
 Hwilkén köld och hunger tvingar,
 Ormar och skorpioner stingar,
 Nattens swarta andar qwål:
 I det torn han ligger bunden
 Långtar höglig slippa ut,
 Fast han wet, at frihets stunden
 Bådar honom lifwets slut.
 Så wil jag ock utan prut
 Störta mig i största fara,
 Lif och wälfärd intet spara,
 Hjerte-blodet tappa ut;
 Om min långa natt förswunne,
 Och jag än den glädien fick,
 Alt min blida sol uprunne
 Endast i et ögnablick.
 Ty jag ledsnat längesen
 Kråla i den swasweldimma,
 Hwar ei andra stiernor glimma,
 En Cometers bistra sken:
 Där er wredes blijt framlyser
 Med et gråsligt dån och knall,
 Hwarutas min kropp så ryser,
 Alt jag redan stelnat fall.
 Mina ögon dag och natt
 Bada i blodmångda tårar:

Alfgrundsgift mitt hierta sårar,
 Bröfket är af suckan matt:
 Minnet och förnustet tryta,
 Syn och hörsel taga af:
 Alla sinnen sig förbyta,
 Jag är alla plågors slaf.
 Siälen därför döden ber,
 Att uplösa bom och stångsel
 På det leda jordiska fångsel,
 Hvar i hon sig sluten ser.
 Då hon ei behöfver båfwa
 Att i landsflykt jagas mer,
 Utan kan osynlig swåfwa
 Alla tider fring om Er.

Q. SILJESTRÖM.

Tänkar

öfwer nya inrättade Ordningssmänner.

Hören til I Ordningssmänner,
 Om I ären ordnings wänner,
 Hwad jag eder säga må,
 Ty det står ei länge på!
 Mycket nog ha'n I at göra,
 Dock I måsten detta höra,
 Som wid edert nya fall
 Intet litet gagna skall.
 Ty af denna lilla saga
 Kunnen I til lärdom taga,
 Hur en gång det fordom gick
 Uti et ordentligt ffick.
 En, som bar et kärligt tycke
 För en flicka, wannt så mycke,
 Att han ändelig hade lof

Rom-

Komma in i hennes Hof.
 När han kom til sagda orten
 Gick han warligt genom porten,
 Smög sig genom gården fram,
 Tyst och sakta som et Lamb.
 Hielpte sig med ledestången
 Upp för trappan in i gången,
 Att han intet stadna för
 In wid hennes Cammar-dör.
 Men ach si! wid sielfwa dören
 Stodo två i ordning före'n:
 De då efter tagit slut
 Gåfwo fåcka slängar ut.
 Han tillbaka bårt åt trappan,
 Där par andra åter klapp'an,
 Att han ända neder stalp,
 Och hans snabbhet intet halp.
 Ner wid trappan twenne andra,
 Gåfwo honom påß at wandra,
 Före'n han dem wål kunde se,
 Ut at gården bårt på sned.
 Sidst han ock wid porten stupa,
 Stötte näsan i det diupa;
 Äter där två andra män
 Hulpo honom längre än.
 Ändtlig såg han sig tillbaka,
 Gade: ach! jag må bejaka,
 Wand' sig hwar man wända wil,
 Går här rätt ordentligt til.

T. R. Gilljares Siöfart.

Lycklig skepp, som satt til rygga
 Dolfska skar och klippor stygga,

Ea

Lagit in en säker hamn:
 Sluppit undan storm och yra,
 Fruktar ei hwad mer ohyra
 Döljer sig i Thetis fann.

* * *
 Men wår farkost måste häfwa,
 Tackel, ror och master bäfwa,
 Wet ei hwart wår kosa bår:
 Brufar haffsens drift och stilla,
 Allt som våra Jungfrur willa,
 Deras gunst wårt stamhåll är.

* * *
 Deras ögon ä' wår stierne,
 Den dock skyar gömma gerna,
 Skänka så wårt sinn mång stöt;
 Och om en gång hon framtittar,
 Straxt of något owår hittår:
 Aldrig seglas för tu stöt.

* * *
 Scylla skäller wid en sida,
 Här will våra stammar weida
 Öt Charybdis falska döer:
 Stundom ä' wi stiernors grannar,
 Stundom midt i afgrund stannar,
 Som of hopp ell' wanhopp för.

J. G. HALLMAN. En fråga om Skapelsens wärk.

När alt sig rört, som i sitt Chaos legat stilla,
 När alt hwad liflöst war had lif och anda fått:
 Just när all ting war godt, och ingen ting war illa,
 Hwad tro det war wäl då, som intet än war godt?

När

När alla skapte ting sig par om par förena,
 Så war det intet godt, at menniskan war allena.

A. M. S. Om Broderskap.

Hvad är för lim, som sammanlöder,
 Förutan släkt, så många bröder,
 Och säter wänskap binder snart?
 Den ena knapt den andra känner,
 Men blifwa dock på stunden wänner:
 Säg hwad det är för wänskaps art?

* * * * *
 Jo drufwors must, den läckra saften,
 Den äger denna wänskaps kraften;
 Men wänskap, som går lätt i kras:
 Snart bror i ofånd åter bytes,
 Och tro emellan wänner brytes,
 Ty denna wänskap är af glas.

En Wisa.

Jag, tacka Cloris, smaka denna saften,
 Som uti din tacka hand en dubbel styrka får;
 Men utom dig förlorar halfwa kraften,
 Så at jag ei tors smaka någon tår.
 Du, jag och winet skolom stifta
 En ewig wänskap; ty jag tror,
 At när wi tre en gång bli gista,
 All lust och glädie i wår hydda bor.

O. KOL- En skicklig och redlig Ambetsman.
MODIN.

Den i sin ungdomstid upodlar siäl och wett,
 Ur böcker hämtar must och mårq ur lärda Giller;
 Som

Som uti tåflan går med andra qwicka snillen,
 Som blomstras uti mångt, men mogna uti er;
 Som lättians bålstrar skyr och hatar flåttie-lefnad;
 Som uppå dygdens wäg har aldrabästa trefnad;
 Som samlar kundskap in med oförtruten flit,
 Som hel och hållen sig det allmän bästa skänker;
 Som alt hwad han förmår, arbetar, grundar, tänker,
 Sin möda, wako, swett, erfarenhet och nit
 Upoffrar, i sin tjenst, til fäderlandets bästa;
 Som trogen är mot Gud, sin Sfiwerhet och nästa;
 Som sig förgäter sielf, då sysslan skötas bör;
 Som, för sin ämbets nit, wil egen ro försaka;
 Som ger sig ingen tid, at lättnings nöjen smaka;
 Som uti rikets tjenst sig helt omistlig gör;
 Som lefwer, at man snart, med ångslan honom saknar;
 Och dagas mången dag, förr än hans like waknar;
 Som uti wännskaps-tro står stadig såsom bärg;
 Som tienar mången gång sin wän, med egen skada;
 Som ock kan wara glad, när wänner äro glada:
 Är skämtsam, lustig, nögd och höflig utan färg;
 I sysslan är en trål, i sällskap fri och rolig,
 Med allom omgångsam, med wänner helt förtrolig.
 Hwad har wäl denne mer, af sådant lefnads lopp,
 För den, som ammas up i klem och dygders fradga?
 Som morsgris wärer til, som sprättthök tager stadga;
 Som hyssar ej sin siäl, men stutsar med sin kropp;
 Är inbillsk utan wett, och orklös utaf lättia,
 Hwars lärdom måst består i gransat, flärd och flåttia;
 Som, när omsider han et ämbet flåda får,
 Wil sedan såsom förr med sina nöjen klemma;
 Wid arbet intet wan, i sysslan intet hema
 Sitt ämbet slumrigt gör, det han ock ej förstår;
Först

Först han den heder får, hvartil hans ämbet leder;
 Men intet wårswar han sitt ämbet någon heder.
 När deße begge dö, hwad ha de för hwaran?
 Hwad har den förre mer, än då den andre niuter,
 När begges stoft i sig den tyfsta jorden sluter?
 Hwem är som då på dem en skillnad göra kan?
 Flit, arbet, flättia, flärd, dygd, odygd grafwen gömer,
 Och et med annat snart wår efterwerld förglömer.
 Är icke bättre då sin tid at slåntra fram:
 Alt gifwa sig god ro och skona sig för möda:
 Alt lefwa som man kan? Bland de framledna döda
 Är dock altsammans dödt, beröm så wäl som skam.
 Nej, nej, det är ei så. Den såleds tror och dömer,
 Han är ei waken än, han talar hwad han drömer.
 Et halfdödt timligt lif, en slumrig lefnads art
 Är deras lefnad lif, som gå på fyra fötter;
 Är lif en målad bild och markeftungna nötter,
 Är lif et rutet ägg, en fällid, omogen kart.
 Hans namn och ryckte fram på kryckor ynligt slinker,
 I tiden luktar ondt, ur grafwen wårre stinker.
 Men den, som älskar wett och är i dygden får,
 Som, genom trägen flit, sin wäg til äran letar,
 Som för sitt fadersland, ei för sig sielf arbetar,
 Som ämbets-bördan jämt på trogna skuldror bär;
 Är i sitt wäsend fast, pålitelig och redlig,
 I syflor alsiwarsam, i omgångssätt beskedlig;
 Hwad har han mer deraf? Ach! jo, det är hans ro,
 Hans nögda tidsfördrif, hans samwets frid och lugnad,
 Alt ocfra med sitt pund til andras tjenst och hugnad.
 Han bor i säker borg af redlighet och tro.
 Hos alt förnuftigt folk är han i pris och heder;

Hans heder gräfwes ei i jord med kroppen neder.
 I döden blir hans namn som aldrabäst bekant,
 När i hans arbetsrum hans drift ei mera finnes.
 Ju mer han saknad blir, ju mer man honom minnes.
 Man talar hans beröm, och samma tal är sant.

Någre Beskrifningar.

Hwad är din fågring? werld. En i sig stingrad
 dinna,

Som minsta wäderpust och sjukdom för sin kos.

Hwad är din åra? En för åsyn fager ros,

Inunder hwilkens blad dock flygge spinlar spinna.

Hwad är din wållust? En förgiftad honungskaka,

Hvars sötna hålsan wår i smärta wänder om:

En buske, hwarifrån wår hand stads sårad kom,

När som hon råckt sig ut, at på des fruckter smaka.

Hwad äro sköna hus? En sammanblandad mylla.

Hwad är alt werldsens guld, som hålls så fårt och rart?

En skön polerad jord, en färgad mullens art.

Hwad är alt prål? Et damb, hwarmed wi ögat fylla.

Hwad är wår klådedrägt, i hwilken man så braskar?

Hwad är wårt siden, som man skreyter så utaf?

En wäf, som matken sig til swepe-duk lagt af:

Och åter sidst förtårs igån af mal och maskar.

CARL STAF.

Någre andre.

Hwad är wårt usla lif? Et haf af alla plågor,

Som öfres dag och natt, som ser sin ebb och flod:

Et skepp, som ömfligt drifts ibland de willa wågor;

Et urwark, som drags up och ned med blytungt lod:

En flygtig blådra som med watten hastigt rinner;

En frukt, hvars sena wårt ei gerna mögnad hinner.

Hwad är wår lefnads tid? En tiocker sorge-dimma,

En

En rök, som svinner bårt; en lyckans gyckel-boll,
 Som fastas af och an: et grand, som hvarje timma
 Af vådret röres; ja et hastigt fullrand noll:
 En kedia, bunden hop med idel sorg och jämmer;
 En klåfwa, then med pust tidt wåra hiertan flämmer.

O. BROMS.

En annan, om et årligt namn.

Swad är et årligt namn? Et arf som aldrig brinner,
 En riktig Banco-del, et fruktbart Capital:
 En skatt, som ei förtärs af tiden räst och mal,
 Et guld, fint öfwer det man uti Peru finner.

DAHLSTIERNA.

En annan, om Döden.

Swad är då döden för Guds trogna män? et nöje:
 Förlofning från alt qwal: et nyfödt åre-lif:
 En glädie utan sorg: en lust upfylld med löje:
 En ljuflig mårgeon-sömn: et ewigt tidsfördrif:
 En stega, hwar på wi til himla öf uphöje:
 En ro: en salig frid: en ånda på alt lif:
 En härlig bröllops skrud: en skänk af många gästwor
 Et ständigt gästabud af Guds hus rika häfwor.

B. FIORIN.

En annan.

För den som lefwat wäl är döden ingen fara;
 Han kome, när han wil med sjukdom eller snara,
 Om sommar, eller höst, wåhr, winter, hur han kan,
 Är han de fromma dock en himla glädie-man:
 Et affked från det qwal, hwari wi alle stråfwa;
 En bän til hugnad all, som wi bör efterstråfwa:
 En ro från all den nöd öf här i werlden tryckt,
 En frögdebringand Post, en trälldoms åndalyckt.

ISR. HOLMSTRÖM.

En annan, om Werlden.

= = = Werlden är ei det hon wara synes.
 En käftlig flocka, som dock tiden orätt wiser;

En falsker fyring, som bedrager den han lyser;
 Et rikt belastadt skepp, som ruttan botten har;
 En präktig sång, där man om ondt och ofärd drömer:
 Et socker, som förgift uti sin sötma gömmer;
 En liuslig drick, som oss förstånd och wett förtar:
 En blinder, som burdus uti fördärfwet rider;
 En fattig brud, som sig med lånta häfwor pryder;
 En falsker skådeplats, som ändras immerfort,
 Där up och ner i kapp städs med hwarannan springa,
 Där mot och med hwaran om halsen ynligt bringa,
 Där ingen för sin död sin lycka säkert giordt,
 Där den måst lycklig är, som lyckan här minst aftar,
 Och då han lefwa måst ei efter annat traktar,
 En lefwa så at han må saligt kunna dö.

DAN. J. HADORPH.

En annan.

 an må wäl werldsens flot et syndsens äple falla,
 Där i först Eva bet: en bitter liuslig galla:
 Et smyckadt sorge-hus, byggt up af ångslan, qwal;
 Et glädiens fånge-torn, et nödens Hospital:
 Et haf, som fastligt nog sin sorge-böljor wräker;
 En gruslig myrestack, där we och ångslan kräker;
 En stad, som jämntätt är med syndahus besatt;
 En sol, som är förgömd i ondskans långa natt.

DAHLSTIERNA. En annan, om Lifwet.

= = Säg, hwad är wårt lif? En boja af stör koppar:
 En handawänning, dryg af twång, af dagar fårt:
 Et rågadt drycke-far, bråddfullt med bittra droppar;
 En rök, den elden födt, den wådret blåser bårt:
 En mygga wingelös, som fring om liuset hoppar:
 Et sommar-hagel, som at göma är för swårt:
 En blanker is, hwarpå wi gå och alla slinte:
 Et glas: et gräs: et damb: et sole-grand: et inte.

En

SAM. TRIEVALD.

En annan.

Hvad är vår lefnads lopp? en rök som snällt förgår,
 Den dock, hur' fårt han är, utpräskar mången tår:
 En swamp, som åndan sin så snart som början ser:
 En sprickand' blådra bäst hon sten och fågring ter:
 En stigande Raquet til hastig undergång:
 En wandringsväg, som görs utaf olyckor lång:
 En dröm, som swikfullt förställer oss en skatt:
 En farter dag, som fölgs utaf en längre natt,
 Hvars första mårgon gråt, hvars middag stort besvär
 Och aften fårt begrep af alla bågge år.

O. BROMS.

En annan.

At födas hit tycks något blifwa,
 En ögna-lust, et fagert hopp;
 Men snarast man begynner lifwa,
 I qwarstad hålles lifwets lopp:
 Wårt lif blir et förflugit ord,
 Wår födsel, öka jord på jord.

J. G. HALLMAN.

Ennå en om Lifwet.

Hvad är vårt lif? Et susand wäder,
 Som bårt med snälla wingar far:
 Et stoft, som göms i fyra bräder,
 Och grafwen til sitt hemwist har:
 En klådnad, som i hast förnöts,
 Och straxt i sielfwa början röts.
 Hvad är vårt lif? Et stoft på bårar,
 En rök, som tukna lusten skår:
 En ked, hvars länker bittra tårar
 Från waggan alt til grafwen år:
 En ros, som dödsens hand bårtryckt:
 En munter örn af snällan flyckt.

Hwad är vårt lif? En ström, som rinner:
 Et knippe, fäst med lösa band:
 En skugge, som hel snart försvinner;
 En tvåra af en mennsko-hand:
 En löpare med wigan fot;
 En wandring full med trug och hot.
 Hwad är vårt lif? En herdes hydda,
 Som rörs och flytts i willan skog:
 En dröm, et prål, hvars fallar prydda
 Så godt som blotta intet wog:
 Et skepp, som snällt sin kosa tar
 Dit ther thes alt en ända har.

J. C.

En annan.

Hwad är vårt lif? En ström, som utan styrsel rinner;
 En intet gälland dröm; en dimba som försvinner;
 Et orätt time-glas, som håller aldrig strek;
 Et glas, som går i kras; et skåde-spel; en lek.
 Hwad är vårt lif? En ros, som wisnar bårt för wäder:
 En rof, som går sin kos; en wäderdrifwen fiäder:
 Et skönt men litet lius, som tager hastigt af;
 Et präcktigt upbyggt hus uppå islupit haf.

H. R.

En annan.

Hwad är vårt lif? Et ämne til at dödas.
 Hwad är vår död? Et ämne til at födas
 Til et nytt lif.
 Hwad wagga? Vår? Två skepp: det ena förer
 I werlden in: thet andra sidst förstörer
 Vårt tidfördrif.

En annan, om Kärleken.

Hwad kroppen utan lif? Hwad lifwet utan värma?
 Hwad värman utan sol? hwad solen utan sken?
 Hwad

Hwad är, som werlden skal från undergång beskärma?
 Hwad wore hennes glants förutan kärlek ven?
 En mörker skog, en natt, en tomhet och et öde:
 Och alle Creatur til art och släcte döde.

D. G. **En annan, om människans lefnad.**

Sen hwad är allt i all vår lefnads kårta tid?
 En gunga up och ned, som man snart tröttnar wid:
 Ostadigt wäder, och stort släp för liten föda,
 Som wi måst hållas wid til des wi blifwa döda:
 En syhla, som wi sidst stort ansvar före ha,
 En börda, hwarpå wi til döds of måste dra.

C. G. T. **En annan.**

Hwad är vår lefnadstid, vårt wäsend och vårt alt?
 Et sandur, som med hast sig i sig sielf förrinner:
 En blick, et slipprigt ord, som i sitt ljud försvinner;
 En skugga och en dröm, en wåg, en bläddra, salt:
 En strider ström, en stoft, et intet, bara fläder,
 En hand upfylld af mull, en mun upfylld af wäder.

Kärlekens hemliga wärkan.

Säg mitt hierta, hwad har wäl
 Dig en hemlig oro gifwit?

Säg, hwad galler du en träl
 Ut af twenne ögon blifwit?

Swara mig et ja ell' nej: ::

Om du älskar eller ei?

* * * * *

Doek jag tarfiwar ei ditt swar,

Dina suckar witsord gifwa,

Alt du mer ei krafter har,

Dina band at sönderriwa.

Fåfångt är ditt ja ell' nej: ::

Du äst kär, men wet det ei.

Om

S. E. BRENNER. Om Qwinors kärleks förställning.

Säg mig tycks det sticka sig, och wore mödan wärdt,
 Där wi med mogna skäl tillbaka kunde drifwa,
 Och wisa det är falskt, hwad många föregifwa,
 Att qwinor älska bäst, men måst sig dölja lårdt.
 Jag fann för några dar et litet pappers-blad,
 Men ymnigt mer än nog mitt sinne til at ägga;
 Och wil jag biuda til dens mening wederlägga,
 Som fast på annat språk, dock samma wisa qwad.
 Jag swår, begynner han, jag hade ewigt tänkt,
 Ja, trodde med mig sielf mig kunna öfwerlyga,
 Att qwinnan kallstint war, och wi til älskog kringa,
 Som dem naturen sielf en större förmån skänkt.
 Allt detta oansedt, så spör jag mer och mer,
 Hur högt det swaga kön til älskog är benågit,
 Ja uti detta fall öf wida öfwerlägit;
 Ty hwad som följa lär er sligt tilkänna ger.
 Med möda hinna de til tolf ell' tretton år,
 Förr än de hemligt sig med kärleks tankar qwälja,
 Och snart sig den til wän och den til maka wälja.
 Men om det händer sig at en til tiugu går;
 Hielp Gud, hur låter den; hon räknar alla dar:
 Hon längtar, trångtar, ber, hon brukar tusend ränker;
 Men hålls hon intet kär, hon sig i löndom kränker,
 Och tårs som af en eld, den askan äfwan har.
 Dock är jag icke den, som sådant lasta will,
 Ell' någon wrångwis dom på deras sida falla.
 Hwad mån den arma hop förutan mansfolk gälla?
 Hwem undrar då så högt, at de dem längta till?
 Och hwad orimligt mer hans skalke-rim beslöt,
 Det jag för kärthet skul mig föresatt at tiga;
 Dock at wårt kön til mer än älskog äro wiga,

Det

Det witnar han som bäst; emedan hwar man wet
 Hwad oregerlig gäst, hwad plåga kärlek är,
 Den wid sin ankomst straxt förnustet underkufwar,
 Förwirrar wett och skäl, förwärrar alla skrufwar,
 Förwillar willjan sielf och främjar sitt begär.
 Är det nu qwinfolks wärk: Går det för swaga an:
 Förstår en flicka strax en slik tyrann at tåmja:
 Och dölja sådan eld? Det tycks sig illa sänja.
 Dock den som slikt at tro mig öfswertala kan,
 Den måst ock gifwa med, fast än han nödigt will,
 Att slika swaga wäl til större syflor duga,
 Ja ofta mycket mer, än manfolk, äro sluga.
 Ty annat ställa sig, än hiertat säger til,
 Är ingen ringa konst, och kräfwet mycket mer,
 Än man of unna will: sin sweda kunna bärja;
 Att det en qwäljer ge en aldels annan färga:
 Trots at de starke sig af sådant rosa tör.

O. KOLMODIN.

Förnuft och Oförnuft.

Dikter talas om, hwad fordom Greker hände,
 Som med förtrodd drick i bestar bleswo wände:
 Att sedan de ha smak i diurens nöje fått,
 Ha de förnuftets bruk och mensklighet försmått.
 Då tyckte swinet mer om dras och bädd i träcken,
 Än bästa krydders smak, och sång med siden-täckten.
 Och hästen, för sitt gräs, höll sadel, tråns och tøm
 Förmer, än tråldoms släp, för rang och tomt beröm.
 En mullwad dagens lius til sig ei byta wille,
 För all sin mörka ro och underjordiska gille.
 Och han, som blifwit hiort, war nu för folket skugg;
 Han fann den wilda skog mer rolig, tyst och trygg.
 Så gjorde hwar och en. Wi döme dem giordt gålet,
 Och blott af oförnuft ha gillat detta walet.

De

De mena sig ha rätt, och tro det är så godt,
 Att wara så rent af, förutan hufvudbrott:
 Förutan ansvars of, förutan omsorgs taggar,
 Långt från bekymrets haf, på hwilket menniskan flager;
 Som under twång af slikt, at ha förnuftig siäl, (gar;
 Och under namn af folk, at likna så likwäl.
 Dock den som har förnuft, och rätt til bruk wet föra,
 Han wet ock därutaf et högre värde göra.
 Och ho bland lustars skärwet styra sinnens spröt,
 Han har för annat folk, hwad annat folk för nö.
 Stor dårskap är, på magt, på stånd, och härkomst
 påcka,
 Och sig likwäl som få för sinnens lustar bäcka;
 För andra hafwa rang, i sällskap sitta främst;
 Men wara för sig sielf bland de gemena sänst.

A. M. S. **Om Lärdom.**

Bland oss finnes hoptals lärde,
 Som tro sig wara mycket värde,
 För det de många böcker läst:
 Här mågen titul-lård Magister
 Uti de wetenskaper brister,
 Som uti werlden gagna måst.

* * * * *

Det kommer dels utaf den lusten,
 Att af all wettskap draga musten,
 Som sällan ens mans hierna tål:
 Dels ock utaf en fåfång ära,
 Att alt för hastigt tro sig lära
 De för sin lärdom satta mål.

* * * * *

Den kundskap fådt i öfwerflödigt,
 Men lämnat det, som måst är nödigt,
 Han kan ei sägas läst sin bok;

Ty man bör intet läsa mycket,
 Men mycket läsa hvarje stycket,
 Om man wil blifwa lärd och elok.

s. v. o. Swenska Skaldekonstens saknad wid
 Archie-Biskop Spegels död.

Men ädla Skalde-konst, jag ser, dig stum och tyst,
 Din qwicka eld syns nu sitt wäsend helt förneka:
 De Lagrar, hwilka förr omkring din hieska lust
 Med härlig grönskan, har nu blifwit aldels bleka;
 Du sielf är matt och swag, din kraft är från tig tagen,
 Och all din härlighet til jorden nederslagen.
 När som din Atlas föll, så föll ock all din prast;
 Ty aldenstund han dig med himlen har förenat,
 Dig, som tilförne war i stoft och aska lagd,
 Har han ju tagit up, utsirat, smyckat, renat.
 Han har (män någon an så redligt med dig handlat?)
 Din förra grofwa drägt i purpur-skrud förwandlat.
 Du mins wäl sielf ännu, hur swårt ditt öde war,
 När Sverje lifsom måst för alla länder buga;
 När här en wacker Bers war icke mindre rar,
 Än som ur hårda sten at saft och wåtska truga:
 Ja när man örat måst til slika domar låna,
 Som skulle ei wårt språk til Skalde-konsten tiena.
 Men hwilken har dig då ur detta mörker fördt?
 Din Atlas, som nu föll, den widtberömda Spegel,
 Han har med sådan konst Apollos harpa rördt,
 At Breslau, Rom, Paris, för Stockholm struët segel.
 Han war den, hwilken har all werlden latit rona,
 At lagrar kunna ock i Norden blifwa gröna.

SINCERUS.

Fabel.

En stock af groddor i en dam,
 Wid wårens glada början,

Emelz

Emellan torf och gyttia sam ,
 Då upklef en ur mörjan.
 Det lilla fråk uti sin gång
 På gröna gräset drögde :
 Där fick hon höra fogla-sång,
 Som henne ei förnöjde.
 Des spåda hörsel rörder blef
 Af foglars fina låten,
 Som tunna lusten sönderklef
 På sina gröna säten.
 Hon tyckt' wäl det war artigt nog
 Et sådant nöje smaka;
 Men afvund henne straxt betog,
 Ty klef hon ned tillbaka.
 Och när hon kom i diupet dit
 In i sitt wäta rike ,
 Begynner hon med mycken nit
 Om intet at predika.
 Hon börjar ganska myndigt på
 Om foglesången döma ;
 Den hon dock aldrig lärdt förstå
 Uti sin wäta göma.
 Den ena, sad' hon, sång för lätt,
 En ann' för långt mot denne ;
 Den tredie åter alt för torrt,
 Men ingen likna' henne.
 Så dömdo nu den dumma siäl,
 At rätt mått' wara frokugt ;
 Och märkte ei, at de siöng' wäl,
 Och at hon hörde tokugt.

Register.

G.	P. En Skald til sina Verser	3
- -	Om Dedication	5
- -	Höga tankar i små ämnen	29
- -	Sfver Wisdom och Därskap	34
- -	Om Warsamhet	61
- -	Sfver förtienst utan lycka	94
- -	Dygd och skönhet	ibid.
S. Triewald.	Om Fruentimmers sällskap	95
S.E.Brenner.	Om Dwinnors Dygd	101
- - -	Dwinnors Kärlets förstållning	136
T. Rudéen.	Verldens wanflighet.	7
- - -	En Dröm	53
- - -	Helenas Råd	62
- - -	Om Sorg och Glädie	86
Anon.	Sfver samma Ämne	72
T. Rudéen.	Om goda Gerningar	113
Argi Skugga.	Sfver samma Ämne	114
A. D. Leenberg.	Wisdom och Tapperhet	9
O. Broms.	Om Lifwet. Beskrifning	133
J. G. Hallman.	Dito en annan	ibid.
J. C. Dito.	En annan	134
H. R. Dito.	En annan	ibid.
O. Kolmodin.	Lifwet en wandring	38
Dahlstierna.	Om Lifwet. Beskr.	132
S. Triewald.	En Dito. annan	133
O. Broms.	Om ärligt namn. Beskrifning	131
- - -	Om lång lefnad ;	110
Anon.	Sfver samma Ämne	111
Stiernhielm.	Om Krig	110
O. Kolmodin.	Om Förmyndare	14
- - -	Wandom och Lärdom	22
	O. Kol-	

Register.

O. Kolmodin.	Tre Ting äro goda	44
- - -	Om Siukdoms förställning	49
- - -	Om öfverflöd i mat	69
- - -	Om Vinets kraft	78
- - -	En sticklig Ambetsman	127
- - -	Om Förnuft och Oförnuft	137
J. T. Geisler.	Om Dödet	79
- - -	Det segrande Fruentimret	91
J. Frese.	Om Sprättbökar	39
- - -	Om Landtlefswernet	74
C. J. Lohman.	Om årsens tider.	52
- - -	Dito förgånglighets betraktelse	58
J. G. Hallman.	Om Bal af lesnadsfätt	15
Anon.	Öfwer samma ämne	32
A. Wahlström.	Wennskans åldrans obestånd	36
J. G. Hallman.	Om Wennskans åldrar	20
- - -	Om Skapelsens wärk. Fr.	126
- - -	Om Herda-lesnad	89
C. Wahlman.	Om Herda-Nöje	87
H. C. Nordensflycht.	Om fri tråldom	56
- - -	Om Bien	81
- - -	Om Dygden	111
Anon.	Om Dygdens belöning	83
O. Wexionius.	En Siömans olågenhet	15
- - -	En Dröm	104
Anon.	Om frihet i kärlek	119
- - -	Om Kärlek och wördnad	117
H. C. Nordensflycht.	Om Kärleken egsinnighet	72
- - -	Doris Kärlek	66
- - -	Om Kärleken. Dorillas qwäde	114
S. Triewald.	Om kärleks tråldom	43
J. H.	Prof af kärleken wärkan	120
Anon.	Om Kärleken. Beskrifn.	134
- - -	Kärleken hemliga wärkan	135
O. Celsus.	Tankar om döden	17
T. Rudén.	Öfwer samma Ämne	19
- - -	Öfwer samma Ämne	37
J. J. Torpadius.	Dito för Ungdom	48

Register.

J. T. Geisler.	Dito öfwer samma ämne	49
A. P.	Dito öfwer samma Ämne	55
Anon.	Öfwer Dito	56
O. A. Burman.	Dito	117
T. Rudéen.	Dito	118
O. Kolmodin.	Dödsbetraktelse	85
Dablistierna.	Om Döden. Bestr.	131
Fiorin.	Dito. En annan	ibid.
J. F. Torpadius.	Fabel om Råfven och Wargen	40
A. M. S.	Dito. Om Wandringsmän	50
Sincerus.	Dito. Om grodan och sågslången	139
J. Annell.	Gyllende Tiden.	111
J. O. Rudbeck.	Öfwer några Blommor	22
C. Gyllenborg.	Om Lemmarnas upror emot Wagent	24
C. G.	Intrådes Tal wid Comed.	107
J. Risell.	Et stadigt sinne.	31
Anon.	Et något sinne	33
J. Holmström.	Om Werlden. Bestr.	131
D. Hadorph.	Dito. En annan	132
J. Lindegren.	Dro i Werlden	64
J. Low.	Gamla och nya Werlden	34
J. F. Torpadius.	Öfwer samma Ämne	65
E. Lindschöld.	Öfwer samma Ämne	109
S. P.	Om Lycka	102
J. W. B.	Om Lycka och Fortkomst	35
L. J. Colling.	Om Handel och Winst	37
A. Bonge.	Lideråkning	ibid.
S. Flodman.	Sweriges oroliga frigstid	39
E. Cervin.	Om Höflighet	45
E. F. Hiärne.	Om menniskors Gnillen	47
O. Rudbeck.	Menniskans lefnad	48
D. G.	Öfwer samma Ämne. Bestr.	135
C. G. T.	Dito. En annan	ibid.
L. P. S. R.	Betraktelse wid et Benhus	52
Z. P.	Om förnöjlighet	60
Mercurius.	Ingen något med sin del	67
A. M. S.	Lagom	71
A. Wetterling.	Svenskas Mandom i frig	73

Register.

J. L. Ekestubbe.	Om Dumbhet	"	"	"	74
M. Aufius.	Om oddbligt namn	"	"	"	83
S. Åkermark.	Om obeständighet	"	"	"	ib.
Theophilander.	Någre Beskrifningar	"	"	"	86
Anon. Dito.	några	"	"	"	130
C. Staf.	Dito. Några andre	"	"	"	ib.
O. L. H.	Om gamla märken	"	"	"	109
T. R.	Öfwer Calistes bild	"	"	"	110
A. M. S.	Om ondt och godt	"	"	"	113
Anon.	Öfwer samma Ämne	"	"	"	ib.
- -	Om Sanningen	"	"	"	119
A. M. S.	Öfwer samma Ämne	"	"	"	ibid.
O. Siljeström.	Om Ordningssmänner	"	"	"	124
T. R.	Giliarets Sidsart	"	"	"	125
A. M. S.	Om Broderskap	"	"	"	127
- -	Om Lärdom	"	"	"	138
S. v. O.	Skaldekonstens saknad wid UrckeB. Spegels död	"	"	"	139
Anonymus.	Om Kärlek och Wänskap	"	"	"	11
- - -	Ungdoms och ålderdoms lefen	"	"	"	12
- - -	Öfwer Sanglersfesten i Upsala	"	"	"	19
- - -	Ulfkares ro och oro	"	"	"	67
- - -	Om förfarenhet	"	"	"	77
- - -	Öfwer en Bandhund	"	"	"	80
- - -	Om heber	"	"	"	82
- - -	Kämpewisa	"	"	"	90
- - -	Gistas för Karlav 12.	"	"	"	103
- - -	Om Wänskap	"	"	"	108
- - -	Nytta af motgång	"	"	"	112
- - -	En Wisa	"	"	"	127
- - -	Öfwer Ja och Nej	"	"	"	30

Rättelser.

Pag.	4	lin.	21	skams läs skams.
--	6	--	17	skamte-wärkläs skamte-wärk.
--	21	--	22	men läs med.
--	33	--	15	walde läs wälde.

